



Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 4/1999 - 52 pàgines
Sessió Ordinària del dia 22 d'abril de 1999

El dia 22 d'abril de 1999, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 11/1999, que és el següent:

- 1- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M. I. Sr. Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt, al Projecte de llei de suplement de crèdit pressupostari per a les despeses derivades de les millores al projecte núm. 552 "construcció de l'edifici administratiu de l'Obac".
- 2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni de les Nacions Unides contra el tràfic il·lícit d'estupefaents i de substàncies psicotròpiques, adoptat per la conferència en la 6a sessió plenària el dia 19 de desembre de 1988 i de ratificació del Conveni relatiu al blanqueig, al descobriment, a l'embargament i a la confiscació dels productes del crim fet a Estrasburg el 8 de novembre de 1990.
- 3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni per a la salvaguarda del patrimoni arquitectònic d'Europa.
- 4- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni de Basilea sobre el control de moviments transfronterers de residus perillosos i la seva eliminació aprovat per la Conferència de Plenipotenciàries el 22 de març de 1989 i a l'esmena al Conveni adoptada a la tercera reunió de la Conferència de les parts en el Conveni a Ginebra el 22 de setembre de 1995.
- 5- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei qualificada de modificació de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.
- 6- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la Llei transitòria de procediments judicials.
- 7- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M. I. Sr. Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt, al Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de l'execució de l'obra "Projecte de proteccions enfront la caiguda de blocs rocosos a la Solana d'Andorra la Vella. Zona: Edifici Bon Repòs-Col·legi Janer". Projecte núm. 1648.1, a la parròquia d'Andorra la Vella.
- 8- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel M. I. Sr. Jordi Torres Alís, president de l'Agrupament Nacional Democràtic, i pels M. I. Srs. Simó Duró Coma, Jaume Bartumeu Cassany i Vicenç Alay Ferrer, en representació del Grup Mixt, al Projecte de llei qualificada de modificació del Codi penal.
- 9- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, presentada pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany i Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt, al Projecte de llei de modificació de l'Ordinació número 2 de serveis públics del Consell General, de data 29 de juliol de 1981.
- 10- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei qualificada de la jurisdicció de menors, de modificació parcial del Codi penal i de la Llei qualificada de la justícia.

11- Nomenament d'un membre de la junta de Govern de l'ORTA.

12- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Jordi Torres Alís, Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Mateu Zamora i Simó Duró Coma, consellers generals, per escrit de data 30 de desembre de 1998, relativa a la utilització per Andorra de l'euro com a moneda oficial.

13- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 16 de febrer de 1999, relativa al problema de la inadaptació escolar i als conflictes que aquesta genera.

14- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 15 de març de 1999, relativa a la insuficiència de places de guarderia.

15- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Jordi Torres Alís, Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Mateu Zamora i Simó Duró Coma, consellers generals, per escrit de data 30 de març de 1999, relativa a l'acord de cooperació amb la Unió Europea.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Miquel Àlvarez Marfany, síndic general i subsíndic general, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany
 M. I. Sr. Guillem Areny Argelich
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal
 M. I. Sr. Josep Areny Fité
 M. I. Sr. Modest Baró Moles
 M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
 M. I. Sr. Simó Duró Coma
 M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó
 M. I. Sr. Antoni Martí Petit
 M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora

M. I. Sr. Francesc Mora Sagués
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné
 M. I. Sr. Jordi Serra Malleu
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives
 M. I. Sr. Joan Tomàs Roca
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís
 M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló
 M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
 M. I. Sr. Miquel Alís Font

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Albert Pintat Santolària, ministre de Relacions Exteriors; Susagna Arasanç Serra, ministra de Finances; Càndid Naudi Mora, ministre d'Ordenament Territorial; Josep M. Goicoechea Utrillo, ministre de Salut i Benestar; Pere Cervós Cardona, ministre d'Educació, Joventut i Esports; Enric Pujal Areny, ministre de Turisme i Cultura, i Olga Adellach Coma, ministra d'Agricultura i Medi Ambient.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, secretari general del Consell General.

(El Sr. Josep Àngel Mortés Pons, secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les .16.10)

El M. I. Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Passem, doncs, al punt número 1 de l'ordre del dia.

1- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M. I. Sr. Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt, al Projecte de llei de suplement de crèdit pressupostari per a les despeses derivades de les millores al projecte núm. 552 "construcció de l'edifici administratiu de l'Obac".

El Projecte de llei fou publicat al Butlletí número 41/1998, del 14 de desembre.

S'hi ha presentat una esmena a la totalitat per part del Grup Mixt que ha estat publicada al Butlletí número 8/1999, del 10 de març.

Passo la paraula al Grup Mixt per exposar la seva esmena. Intervé el Sr. Simó Duró.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

Només voldria afegir un petit incís en el sentit que, aquesta esmena, és a nivell personal que la vaig arribar a presentar, i s'escau que en l'actualitat, doncs, sóc el president del grup.

Doncs, en el moment que es va presentar aquesta possibilitat d'esmenar un projecte, vaig pensar que era bo que ho fes. Per què? Era bo que ho fes perquè la gent havia de saber que després d'una adjudicació -primerament una idea- una adjudicació que havia estat molt polèmica, una adjudicació que quan jo estava a l'oposició, doncs, havia carregat sobre els *quins* havien emès aquesta idea. Doncs, primerament, considerava que calia que féssim justícia, i que se sabés que a pesar que es fes censura al Govern d'aquell moment, del Sr. Oscar Ribas, doncs, tots plegats... tots plegats hem construït un edifici que passarà els 2.100 milions de pessetes. El poble ho ha de saber. I allò que n'hi ha que diuen que 132.000 pessetes per metre quadrat, doncs, és barat, jo he d'afegir que no sóc del món de l'immobiliari, però crec que vidres, parets i, després, quatre taules, evidentment, que això representa una quantitat elevada.

Però he de ser formal, en tinc la culpa com tots els *quins* estem aquí, i jo, en el seu moment -és per això que la meva esmena no toca el fons, sinó que toca la forma de presentació. Doncs, en el seu moment, -i, quan dic en el seu moment, perquè la meva caixa de Pandora ja se m'acaba- fa dos anys ja vaig acceptar que s'adjudiqués la quantitat que calgués en aquells moments; si la memòria no em falla em sembla que es parlava de prop de 400 milions de pessetes. Veig que aquí el que ens arriba són uns 288 milions.

Llavors, doncs, quan faig l'esmena no és per la quantitat que s'hi ha esmerçat, aquesta quantitat que després es va rectificar. Per què? Perquè la vaig acceptar en el seu moment. Perquè la signa és que un edifici que semblava que només tenia una cara, és a dir, una vocació, doncs, *a després* es tornés polifacètic quant a la recepció. Aquí l'informe ens ho diu ben bé. S'hi ha instal·lat Interior, s'hi ha instal·lat Immigració, que és el que, en el seu moment, es va parlar. No hi he estat, i com que és un infraedifici, potser i tot, encara hi hauríem pogut posar alguna altra cosa, però veig que tenim molta cura a passar contractes i a llogar nous llocs que, potser aquí, -i parlo en concret de les duanes- potser i tot duanes hauria trobat la seva cabuda... no ho sé, en definitiva, doncs, era una política de bona gestió -passaré, perquè he fet referència a aquesta cosa.

Doncs, per escurçar... doncs, quant a la quantitat sóc tan responsable com tots els altres, el poble ho ha de

saber. Ara, el que no puc admetre és que unes despeses, unes previsions que es pensaven, i que es xifraven ja fa dos anys, doncs, ens arriben amb crèdit extraordinari amb la pretesa idea que el crèdit -i és veritat, perquè, en el seu moment, ja havia estat publicat al Butlletí Oficial- doncs, *a després* es faci aquest curs i no es faci figurar a dintre del pressupost general de l'Estat. Llavors, evidentment, he de reconèixer, encara una vegada, -aquest, evidentment que hi figurarà- com ho deia el Sr. Dallerès, s'aproven uns pressupostos que són equilibrats amb cara i ulls, i *a després* resulta que de furóncols o de banyes n'hi ha a tots els costats.

Bé, doncs, la meva esmena a la totalitat es porta quant al crèdit extraordinari presentat com a tal, i jo per la meva part, doncs, el votaré negativament.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir ara o al final? Al final?

Passem a la intervenció, doncs, dels grups parlamentaris.

Sr. Vicenç Alay, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, el nostre Grup, a Iniciativa Democràtica Nacional, donem recolzament a l'esmena que ha presentat el company Simó Duró.

Sabem que l'edifici de la Policia ha sigut un edifici que ha sofert diferents contratemps a l'hora de la seva construcció. S'ha anat encarint, però bé, nosaltres recolzarem aquesta esmena, dic, una mica per repetir un toc d'atenció sobre el que és norma ja, en tots els projectes d'obra pública d'aquest país: es comença amb unes xifres i s'acaba en xifres molt més altes.

Sabem, repeteixo, que hi ha hagut contratemps, aquí, però que quedi constància d'aquesta queixa nostra, de la falta de previsió en molts casos.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt intervé el Sr. Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Nosaltres també votem aquesta esmena.

No considerem admissible el desviament pressupostari que hi ha hagut en aquesta obra.

En l'anterior legislatura es va voler fer una comissió d'enquesta per comprendre quin era el resultat final del cost de l'Hospital Nostra Sra. de Meritxell, i jo estic convençut que si els lliberals tenen la mateixa voluntat investigadora que tenien aleshores, ara podrem crear una comissió d'enquesta per saber com hem arribat a aquesta desviació pressupostària, i segur que hi haurà moltes sorpreses que seran molt il·lustratives.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, té la paraula el Sr. Josep Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Abans de res, constatem, per enèsima vegada, la peculiar manera de procedir del Govern actual, que continua sorprenent-nos i al que no ens acabem d'acostumar.

Punt 1. El dia 6 de maig de 1998 -aviat farà un any- el Govern acorda la realització de diferents partides a l'anomenat "Edifici administratiu de l'Obac", preveient un cost final de la totalitat de l'obra d'aquest edifici de 2.110 milions de pessetes.

També acorda demanar un avenç de fons -suposem que es tracta, diguem, d'una espècie de *lapsus calami* i que deuen voler dir "autoritzar un avenç de fons", ja que els avenços de fons els atorga el cap de Govern amb l'autorització del Govern, per tant, no l'han de demanar a ningú- com deia, acorda, no sabem què, però sí que sabem que l'import que es consigna és el mateix que ara es demana en el Projecte de Llei que estem analitzant.

Aquestes dades són extreptes de la memòria que el Govern adjunta al Projecte de Llei de suplement de crèdit. Cal dir que la referida memòria està datada del 25 de maig de 1998.

Punt 2. El 22 de juny -estàvem al 25 de maig- el 22 de juny de 1998, el Govern pren l'acord de demanar l'aprovació d'un suplement de crèdit, l'avenç de fons del qual encara no ha estat atorgat. Ho serà tres dies més tard, el 25 de juny -cito la memòria que se'ns ha fet arribar.

Finalment, ens queden clares dues coses: que estem davant d'un autèntic ball de dates i que el 6 de maig ni s'autoritzava ni es demanava res.

Punt 3. En data 26 de novembre, el Govern tramet a Sindicatura el Projecte de Llei de suplement de crèdit acordat -com acabem de dir- el dia 22 de juny, és a dir, si no m'he descomptat, cinc mesos abans.

La veritat és que no hi entenem res. El Govern considera que el termini de cinc mesos, per trametre el Projecte de Llei a Sindicatura, és un termini raonable? O això significa que hi ha molts problemes de personal al Govern?

Segurament ens diran que tot el que acabem d'exposar són qüestions de detall i de forma. Ho són. Jo diria, també, d'una certa concepció de la legalitat i de la seguretat jurídica.

Per altra banda, aquest alentiment del procediment pot alterar l'afectació pressupostària, a nivell d'annualitat del suplement de crèdit. I 288 milions és una xifra que comença a comptar. Ja en parlarem, però, si escau -dic si escau- en el moment d'analitzar les liquidacions de comptes.

Un cop dit això, volem recordar que al desembre de 1996, el ministre d'Ordenament Territorial del moment, va afirmar, en aquesta sala, que el sobrecost pressupostari, degut a les modificacions previstes a l'Edifici Administratiu de l'Obac, seria de 137 milions de pessetes. És a dir, menys de la meitat de l'import que avui se'ns demana d'aprovar. Podem entendre que noves modificacions hagin pogut fer augmentar la xifra inicialment presentada. Però, el que no arribem a entendre és que, gairebé, és més difícil comptabilitzar el nombre de modificacions realitzades al Projecte que no l'import de les mateixes. La manca manifesta de previsió sí que ens preocupa, encara que estiguem acostumats a què aquesta sigui la manera habitual de treballar d'aquest Govern.

D'altra part, no entenem que l'import demanat pugui ser tan important, ja que si analitzem el pressupost del Govern per a l'exercici 1998, constatem que la majoria de les actuacions -per no dir totes- amb les que es pretén justificar aquest import (continuació dels treballs de construcció de l'edifici, ubicació, a més de la Policia, d'altres ministeris i serveis, instal·lació del sistema de seguretat, del mobiliari, etc.) ja estaven previstes en el programa corresponent d'aquell pressupost.

Per tant, ho repeteixo, no ho entenem. I com que no ho entenem, pensem que hem de donar suport a l'esmena a la totalitat presentada. En conseqüència, doncs, hi votarem a favor.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Francesc Mora.

M. I. Sr. Francesc Mora:

Gràcies Sr. síndic.

Des del Grup Parlamentari Lliberal no recolzarem l'esmena a la totalitat presentada.

Entenem que el procediment de crèdit extraordinari, malgrat ser un procediment extraordinari, és un procediment plenament vàlid, legal i habitual utilitzat en el Parlament andorrà, no solament per part del present Govern, sinó per governs anteriors que *incliús* en feien un ús, diria jo, molt més generós del que, des d'aquesta majoria, es recolza aquest crèdit extraordinari.

De ben segur que es poden fer molts comentaris sobre el Pressupost, la desviació,... es poden dir grans paraules sobre aquesta obra... En tot cas, l'obra està acabada, l'obra està funcionant, l'obra està optimitzada i està donant un servei, diria, millor i més ampli que el que inicialment estava previst. En tot cas, confio que el ministre, en nom del Govern, donarà totes les explicacions necessàries que convenceran a tothom d'aquesta Cambra.

És per això que entenem que si són millores o elements que s'aporten de més a l'edifici o que fan que l'edifici, doncs, tingui molt més servei, molt més valor i molt més ús per la comunitat andorrana, el procediment de crèdit extraordinari és perfectament vàlid, perfectament legal, perfectament utilitzable. Com he dit abans, no recolzarem l'esmena a la totalitat presentada pel Sr. Simó Duró.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir?

Sr. ministre d'Ordenament Territorial, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Càndid Naudi Mora:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, a mi personalment m'ha fet plaer sentir el Sr. Duró quan parlava d'un infraedifici. Jo crec que no ens trobem en aquest cas, i que es pot sentir satisfet en el sentit que ens trobem, segurament, amb un edifici més gran.

Em sento satisfet, també, quan li sento dir que se'n sent responsable, i crec que val més que se'n senti responsable en aquest sentit, perquè podrà dir que s'ha fet un edifici emblemàtic per a l'Administració amb un cost, tot comptat -com ha dit ell- d'unes 132.000 pessetes el metre quadrat. Cosa que pot demanar, si ell no hi entén suficientment, a persones

qualificades que hi entenguin, i veurà que això és un cost realment favorable per a l'Administració.

Algú altre ha dit, també, els contractes -ara en parlarem- i, quan he sentit allò de "ball de dates", sí que farem un petit resum del que ha sigut la construcció d'aquest edifici.

Llavors els diré que l'any 1991 es va convocar un concurs d'idees i d'avantprojectes del mateix.

L'any 1992 es va adjudicar la redacció final del Projecte.

L'any 1993 es van adjudicar els treballs relatius a l'estudi geològic i geotècnic del terreny, i les obres de la primera fase relatives; a l'excavació, al recalçament, als murs de sosteniment, a l'estructura, als tancaments exteriors de l'edifici, en que havien d'efectuar ancoratges al terreny, de recalçar la carretera de l'Obac i de canviar els tancaments de la façana, la qual cosa va suposar la primera modificació important, i suposo que estaran d'acord amb mi, que encara que no estès contemplada aquesta feina com a prevista, ni estès posada al pressupost, crec que s'havia d'executar.

Posteriorment -i amb això, ja ens en anem a l'any 1995- es van adjudicar els treballs de la segona fase. En el decurs de la mateixa, també, es van introduir canvis que suposo que estaran d'acord, que van ser per millorar el resultat final del que havia de ser una obra emblemàtica de l'Administració del nostre país.

Faré un petit resum de quins són els mateixos: van ser la col·locació d'envans tipus mampara prefabricada; canvis de material de lampisteria, electricitat per adaptar-se a les noves normes; cablejat estructurat per millorar les comunicacions; instal·lació de la galeria de tir amb parabales, sistemes d'insonorització i d'extracció, renovació d'aire... cal dir, també, que aquesta instal·lació ha merescut l'homologació per part de la comissió tècnica nacional de galeries de tir de l'estat francès; instal·lació de sistemes de seguretat de l'edifici; instal·lació de ràdio comunicació de la Policia i equip de gravació; instal·lació del Ministeri d'Interior, del Servei d'Immigració, Departament de Treball; requeriments externs com la contractació de serveis de FEDA, retolació, senyalització, col·locació de mobles, etc.

Espero que estaran d'acord amb mi, que s'han introduït millores sensibles en les qualitats i en les instal·lacions que s'han comptabilitzat amb l'obra, despeses que podien haver sigut imputades com el mobiliari, les taquilles, el vestuari, l'equipament, els laboratoris, les cortines, els mobles, etc.. Però, el més important, ha estat que al final per un cost -com ha dit el Sr. Duró- d'unes 132.000 pessetes metre quadrat, com he dit abans, també, tot inclòs:

millors, equipament, laboratori, mobles, etc.- podem avui disposar, amb la satisfacció del Govern, d'un dels edificis més emblemàtics de l'Administració andorrana amb un preu que considerem més que just.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels grups?

Sr. Simó Duró, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

M'acullo a les últimes paraules del Sr. ministre.

Hem de fer justícia, no és a satisfacció d'aquest Govern, és a satisfacció del Govern que el va fer néixer, i que en els seus moments, doncs, nosaltres el volíem amputar. *A després... a després* penso que amb saviesa, vam dignificar una cosa, que com aquí l'informe arriba a dir -perquè aquest informe, gràcies a Déu, està ben fet, no sempre passa- aquí ho posa. A partir de l'adjudicació de les obres de la primera fase, l'any 1993, hi ha hagut una voluntat constant, manifestada pels diferents governs que ha estat de respondre als diferents programes plantejats, reformes acordades i equipaments a introduir sense haver d'aturar els treballs per a procedir a la redacció dels projectes que havien de recollir aquestes incidències. Aleshores, evidentment, que és en base a aquesta presentació justa que, jo, he recolzat aquest caminar. En un primer temps censurava, *a després*, aprofitant el que li deia "no era pas de les més dolentes" tot i el que s'havia esmerçat, tot i la polèmica -perquè vós, Sr. ministre, heu passat una miqueta per damunt- però n'hi va haver de polèmica al moment de l'adjudicació, tots ho recordarem això, tots ho recordarem, i jo també us ho vull recordar tot i que no ho hagueu dit.

Però... passem, anem més lluny. El resultat... el resultat és un resultat que ja us he dit: 132.000 pessetes. Ja n'hi pot haver, segurament deuran ser orientadors i tècnics d'aquí d'Andorra que van "a lo grande"... jo no hi vaig tant "a lo grande"... I considero que és una despesa important, massa important, però com que, en el seu moment vaig donar foc verd a persones que hi teníem confiança, és la meua paraula donada. És per això que ara no en faig retret d'aquesta cosa. Potser, *a després*, com ha dit el Sr. Dallerès, en el seu moment, quan examinarem els comptes, potser en aquells moments, i quan hauré anat *in situ* ho podré dir. Però avui només parlo, i *a després* les paraules que ha tingut el Sr. Dallerès, us ho ha posat en evidència, hem de

reconèixer que és un procediment, tot i que el Sr. president dels lliberals l'hagi definit com a legal -que ja ho sabem- com un procediment emprat, és un procediment que hauria de ser utilitzat el mínim possible, i veig que és moneda quotidiana.

És per aquest motiu que jo, tal com ho he dit *a després*, doncs, no *refrendaré* aquest avanç.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, per l'Agrupament Nacional Democràtic, Sr. Dallerès teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Únicament per aportar una precisió.

Quan el Sr. ministre ha fet referència al "ball de dates", efectivament jo n'he parlat, però en cap moment m'he posat amb el fons de l'edifici i amb el que és el tractament de l'obra en si.

El "ball de dates" és únicament quant a les dates que ens vénen a la memòria de la tramitació d'aquesta llei. Miri el Butlletí del Consell número 41/1998 i les pàgines 12 i següents i ho podran constatar.

El segon punt és únicament recordar al Sr. Francesc Mora que, efectivament, ell potser no estava en aquell moment al Consell. En cap moment he dit que el procediment no fos legal. Quan a la generositat, recomanaria al Sr. Mora que llegís els Diaris de Sessions, de quan el Grup Lliberal estava a l'oposició, que uns altres governaven, i que s'havia presentat també, en algun moment donat, algun crèdit extraordinari o suplement de crèdit. És a dir, que em sembla que aquí no hi ha lliçons a rebre de part de ningú, en aquest aspecte, ni de generositat o d'altres. Es constaten unes coses i es diuen, res més... Lliçons tots som bons per donar-ne... També n'hauríem de rebre de tant en tant.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé, procedirem, doncs, a la votació.

Us recordo que sí és sí a l'esmena i no és no a l'esmena.

Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No
 M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No
 M. I. Sr. Josep Areny Fité : No
 M. I. Sr. Modest Baró Moles : No
 M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : Sí
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : Sí
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí
 M. I. Sr. Simó Duró Coma : Sí
 M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols : Sí
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No
 M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No
 M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí
 M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No
 M. I. Sr. Jordi Serra Malleu : No
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí
 M. I. Sr. Joan Tomàs Roca : No
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís : Sí
 M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No
 M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí
 M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari voleu procedir al recompte, si us plau?

El M. I. Sr. Josep Àngel Mortés:

Vots sí: 11; vots no: 17.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies.

Doncs, a la vista del resultat de la votació, declaro desestimada l'esmena a la totalitat i atès que no hi han estat presentades esmenes a l'articulat, declaro aprovat el Projecte de llei.

Passem al punt 2 de l'ordre del dia.

2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni de les Nacions Unides contra el tràfic il·lícit d'estupefaents i de substàncies psicotròpiques, adoptat per la conferència en la 6a sessió plenària el dia 19 de desembre de 1988 i de ratificació del Conveni relatiu al blanqueig, al descobriment, a l'embargament i a la confiscació dels productes del crim fet a Estrasburg el 8 de novembre de 1990.

La Proposta fou publicada al Butlletí número 4/1999, del 16 de febrer, i no s'hi ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció? Per part del Govern, Sra. ministra de Finances, teniu la paraula.

La M. I. Sra. Susagna Arasanç:

Gràcies Sr. síndic.

En la sessió del dia 11 de maig de 1995, es va aprovar la Llei de protecció del secret bancari i de prevenció del blanqueig de diner o valors productes del crim.

En l'exposició de motius de l'esmentada Llei es feren constar algunes de les motivacions de la seva aprovació, com són: la necessitat de donar forma legal específica al compromís col·lectiu ja assumit per Andorra i per la comunitat internacional en aquest problema (el blanqueig de diner), i la conveniència de fer, també, tot allò necessari per a preservar el país d'eventuals intents d'abusar de les seves tradicionals garanties i llibertats.

També es feia expressa referència als principis establerts en els convenis internacionals, que avui, el Govern sotmet a la consideració del Consell General per a la seva adhesió. Principis dels que es va partir per a l'elaboració de l'esmentada Llei, els quals, també, va tenir present les recomanacions de les diverses instàncies internacionals en aquesta matèria.

En aquesta línia, l'exposició de motius de la Llei feia constar, també, la conveniència que el Govern iniciés els tràmits que fessin possible l'adhesió de l'Estat andorrà als dos convenis internacionals esmentats, que són: els convenis bàsics que assenten avui dia la coordinació mundial contra el crim organitzat de manera complementària. I, així, mentre que el Conveni de Viena es refereix particularment al tràfic de drogues, el Conveni d'Estrasburg amplia la cooperació internacional a totes les activitats delictives en matèria de blanqueig, i insisteix, més particularment, en la confiscació dels instruments emprats per cometre les infraccions i dels productes que se'n deriven.

La presentació de la Proposta d'adhesió als esmentats convenis respon, doncs, tant a la conveniència de fer-ho així, segons el contingut de l'exposició de motius de la Llei de protecció del secret bancari i de prevenció del blanqueig de diner o de valors productes del crim, com a l'íntima convicció que té el Govern -i que segur comparteixen tots els grups parlamentaris- de la necessitat d'adoptar les mesures que es vagin revelant necessàries per afrontar aquest problema, i que permetin reafirmar la voluntat d'Andorra de lluitar de la forma més eficaç contra les esmentades activitats; fent-ho sempre des del respecte de la sobirania, de l'interès general i de les llibertats individuals, recollides en l'ordenament jurídic andorrà.

I que, gràcies a la pràctica i a les mesures de caire legislatiu adoptades en els darrers anys, l'adhesió als esmentats convenis no ha de comportar grans canvis d'adequació, però sí que confirmarà la credibilitat i la coherència en la seva presència en la comunitat internacional i, tant pel que aquestes adhesions signifiquen des del punt de vista formal com des del punt de vista material o de contingut.

Especialment, en aquest context internacional, l'adhesió a ambdós convenis significa l'assumpció plena de les obligacions entre estats que es deriven dels convenis adoptats en el marc de la lluita contra el blanqueig de diner, i a col·laborar, mitjançant les seves autoritats judicials, i en un marc de reciprocitat, amb els altres Estats que assumeixen les disposicions dels convenis.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna intervenció per part dels grups parlamentaris? No?

Bé, doncs, no havent-hi intervencions... sí? Perdó...

Sr. Simó Duró, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, pel Grup Mixt no, però és a nivell personal que vull intervenir. En fi, la Sra. ministra ens ha fet un recordatori del perquè.

He de manifestar que ara, en fi, jo ho destacava, però entenc el perquè... Tenim una proposta de dos convenis. Em semblava que, en definitiva, havien de ser dos propostes ben definides, perquè una resa una cosa i l'altra parla d'una altra. Però dintre d'aquest esperit penso que és lògic i, evidentment, endavant i els assumeixo plenament.

Només, potser, una petita cosa. Penso que, normalment, als convenis, primer hi ha la signatura i, *a després*, hi ha l'adhesió i la ratificació. Aquí, en aquest cas, sembla que saltéssim el pas de la signatura. Segurament que si ho copiem i si ho veiem, és d'aquesta forma.

Segona reflexió que volia fer: la Sra. ministra n'ha parlat, hem de ser ben conscients -la Constitució ho diu- tots aquests tractats internacionals faran partida de tot el desplegament legal d'aquí d'Andorra. El que vol dir és que hem d'estar ben preparats, perquè, si no és així, hi ha comissions, hi ha demandes que faran que, potser, anant a veure el mal, doncs, veurem el que és el bon costat d'Andorra. La qual cosa vol dir que quan es signin aquest... o s'adhereixin a aquest conveni, tots els requisits que aquí surten, tant aquest com el de la droga, com els dels residus, com tots aquests, que els tinguem ben assumits, -ja sé que hi ha un temps de tres, de sis mesos- que els tinguem ben assumits. Aquesta és la segona remarca.

La tercera és que jo pregunto: vertaderament, quan a la declaració que fem diem que l'ordenament jurídic andorrà reflecteix, ja, la pràctica totalitat de les mesures referides en el Conveni de Viena; i, *a després*, es diu: només convindran lleugeres adequacions. És que és veritat, o no és veritat?

Compte amb el que escriguem, perquè, quan hi haurà les comissions, sabeu molt bé que demanaran informes, i, si és que la legalitat o el que aquí s'avança, no està complert, ja ens ho faran sentir, si existeix o no existeix. Només és aquesta la prudència. És a dir, està molt bé els "tractats internacionals", però el que escriguem, aquí, moltes vegades es queda a dintre d'aquest cercle, i ningú no en fa res. Penseu que ens trobem a l'exterior amb grans juristes, i que ens fan veure la realitat de les coses.

És senzillament el que voldria apuntar.

Si és així, les reserves que fa el Govern, aquesta vegada -perquè n'hi ha presentat- doncs, les comparteixo totalment, tant en aquesta com en les del blanqueig, perquè ha pensat, justament, que anant a veure el mal no poguessin posar el nas a on no s'ha de posar.

Però que, sobretot, la nostra legislació sigui feta, tal com aquí es diu, només, amb lleugeres modificacions, que amb això ho tinguem tot arreglat. Veig que en d'altres estats, com per exemple l'Estat espanyol, no tenen pas pena de dir -en d'altres moments, l'Estat espanyol, l'Estat francès- que adequaran la seva legislació, que alhora estan adequant. És una fórmula molt més àmplia i que no compromet a ningú.

He dit... i això val pels dos convenis.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció? No?

Per part del Grup Lliberal, Sr. Marc Pintat, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Marc Pintat:

Gràcies Sr. síndic.

L'Estat andorrà, per història i per tradició, sempre ha estat respectuós amb la prevenció i la lluita contra el blanqueig de diners, sense renunciar a la seva sobirania i a les garanties que es desprenen de l'ordenament jurídic en matèria del secret bancari i de seguretat en les relacions entre el sistema financer i els seus clients.

Fidel a aquests principis, Andorra ha anat incorporant, progressivament, al seu ordenament jurídic les normes més escaients, perquè la prevenció i la lluita contra el blanqueig siguin les més adequades. Cal recordar que el delictes del blanqueig de diner o de valors productes del crim ja fou inclòs en el Codi penal aprovat l'any 1990, amb uns articles específics destinats a aquesta matèria, i que, l'esmentat Codi, de forma totalment precursora i seguint les orientacions i les recomanacions adoptades pel consell de ministres del Consell d'Europa, es tipifiquen, ja, conductes delictives relacionades amb el blanqueig de diner.

La pràctica seguida durant aquests anys, i els resultats de l'acció concertada entre els àmbits concernits andorrans han merescut positius reconeixements internacionals. La col·laboració internacional en matèries relacionades amb la lluita contra el blanqueig de diners sempre s'ha practicat, també, a Andorra: abans de la Constitució de 1993, per l'aplicació del principi de reprocitat, i després de la seva aprovació en base al que disposen la Llei qualificada de la justícia i la Llei transitòria de procediments judicials. Noves passes legislatives, en aquella mateixa línia, el van constituir: les modificacions introduïdes en el Codi penal i, especialment, la Llei de protecció del secret bancari i de prevenció del blanqueig del diner o valors i productes del crim de l'any 1995.

És en el curs natural d'aquesta línia d'actuació, que el nostre Grup Parlamentari ha examinat les propostes d'adhesió als convenis de Viena de 1988 i d'Estrasburg de 1990, que avui es proposen a l'aprovació de la Cambra.

Cal remarcar, però, que la predisposició autèntica d'Andorra contra els fons d'origen criminal, l'esforç fet anteriorment en aquesta matèria i les orientacions seguides sempre en sintonia amb el parer compartit per la comunitat internacional fan

que l'ordenament jurídic andorrà reflecteixi la bona part -ja bona part- de les mesures referides en els esmentats convenis, per la qual cosa l'adhesió comportarà, per l'Estat andorrà, l'adequació al seu ordenament jurídic. D'acord amb el que es preveu en els mateixos convenis, les propostes d'adhesió contenen, també, les corresponents declaracions i reserves.

Creiem, doncs, que l'adhesió als dos convenis que se'ns proposa avui és necessària, tant per continuar en la línia esmentada, és a dir, incorporant a l'ordenament jurídic andorrà les mesures més oportunes per combatre aquest fenomen, com perquè la inserció en la comunitat internacional en aquesta matèria tan sensible ho faci necessari.

I per aquest motiu votarem... el nostre vot serà a favor de l'adhesió als textos internacionals que se'ns proposa.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé doncs, a la vista de les intervencions entenc que la proposta queda aprovada per assentiment. D'acord? Doncs queda aprovada.

Passem al punt número 3.

3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni per a la salvaguarda del patrimoni arquitectònic d'Europa.

La Proposta fou publicada al Butlletí número 4/1999, del 16 de febrer.

No s'hi ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part del Govern?

Sí, Sr. ministre, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Enric Pujal:

Gràcies Sr. síndic.

Doncs, aquest conveni es refereix, evidentment, al patrimoni arquitectònic, que constitueix una expressió insubstituïble de la riquesa i de la diversitat del patrimoni cultural d'Europa i, doncs, també del nostre país: d'Andorra. És un testimoni inestimable del nostre passat, i un bé comú per a tots els europeus, així com, també, un element d'identitat cultural i de cohesió social.

A tal efecte, el Govern d'Andorra ha cregut oportú després d'haver ratificat el Conveni cultural europeu el 1996, i la Convenció per a la salvaguarda del

patrimoni arqueològic, el 1998, procedir a la ratificació del Conveni per a la salvaguarda del patrimoni arquitectònic, que va ser fet a Granada, el 3 d'octubre de 1985, que conté una definició del que és el patrimoni arquitectònic, dels seus procediments legals de protecció, així com de les polítiques de conservació.

Amb aquest Conveni el nostre Principat haurà ratificat tots els convenis en matèria cultural amb el Consell d'Europa.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna intervenció per part dels grups parlamentaris?

Sr. Simó Duró, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

Evidentment, que si prenc la paraula no és pas per anar en contra d'aquesta idea que, en el moment de la signatura del Conveni de Granada, doncs, en el moment de l'adhesió a aquest Conveni, estic més que d'acord, perquè tots, per mala sort, recordem, per exemple: la desaparició del botàs de Cal Plandolit; recordem, per exemple, la desaparició de les Anelletes feta per la mateixa administració per poder-hi fer pàrquings; recordem un sense fi de llistes d'edificis que no eren pas molt vells, però que sí que eren emblemàtics.

Llavors, aquesta idea del Govern, doncs, és més que bona i, evidentment, que l'aplaudeixo, i li dono plenament suport. Però, encara una vegada... encara una vegada, hem de ser conscients del que fem, i penso que aquest Govern, com tots, som conscients quan acceptem aquests convenis, del que ens posem a sobre les espatlles, i vull llegir-ho... vull llegir-ho, perquè jo ho accepto i penso que tots ho heu llegit o almenys que el poble sàpiga el que acceptem: "Cada part es compromet a aplicar en virtut de la protecció jurídica dels béns considerats, procediments de control i d'autorització apropiats. Evitar que els béns protegits siguin desfigurats, degradats o enderrocats." Passo... "... La submissió a una autoritat competent dels projectes d'enderrocament o de modificació de monuments, ja protegits, o que siguin objecte d'un procediment de protecció i, també, de qualsevol altre projecte que afecta el seu entorn, la submissió a una autoritat dels projectes que afectin la totalitat o una part del conjunt d'un espai arquitectònic, i que corresponguin a obres. Cada part es compromet en el cas de demolició d'edificis, de construcció de nous edificis, de modificacions importants que

perjudicarien el caràcter del conjunt o de l'espai arquitectònic. La possibilitat per als poders públics de presentar un requeriment al propietari d'un bé protegit, per tal que efectui obres o -en cas que no ho faci- de substituir a tal efecte el propietari dels poders públics pertinents; la possibilitat d'expropiar un bé protegit..." I encara, *a després*, diuen: "... Cada part es compromet a preveure, en funció de les competències nacionals, regionals i locals, i en el límit dels pressupostos disponibles, un suport financer dels poders públics a les obres de manteniment i de restauració del patrimoni arquitectònic situat en el seu territori..." No vol pas dir el patrimoni propietat de l'Estat. "... Recórrer, si escau, a mesures fiscals susceptibles d'afavorir la conservació d'aquest patrimoni..." i vaig passant... vaig passant...

És a dir, que jo l'assumeixo plenament, però, sapiguem el què, doncs, estem presentant i el què estem aprovant.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció? No? Cap altra intervenció?

Doncs, entenc que la proposta queda aprovada per assentiment. Bé doncs, queda aprovada.

Passem al punt número 4 de l'ordre del dia.

4- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni de Basilea sobre el control de moviments transfronterers de residus perillosos i la seva eliminació aprovat per la Conferència de Plenipotenciàries el 22 de març de 1989 i a l'esmena al Conveni adoptada a la tercera reunió de la Conferència de les parts en el Conveni a Ginebra el 22 de setembre de 1995.

La Proposta fou publicada al Butlletí número 7/1999, del 5 de març.

No s'hi ha presentat cap esmena.

El Govern vol intervenir?

Sí, Sra. ministra, teniu la paraula.

El M. I. Sra. Olga Adellach:

Gràcies.

L'any 1996, el Ministeri de Medi Ambient es va preocupar de l'exportació de les prop de 30 tones de piles que s'havien recollit i emmagatzemat a Andorra durant els 4 anys anteriors, per tal d'assegurar un

tractament racional d'aquest residu considerat perillós, ja que a Andorra no disposem de la tecnologia adequada per tractar-les.

Els primers contactes amb els països veïns van posar de manifest la dificultat d'exportar aquests residus, ja que Andorra no era part al Conveni de Basilea i, per tant, es va haver de negociar un Acord bilateral amb França, per tal de poder exportar, a la primavera del 1997, les piles recollides.

En les negociacions que estem mantenint amb el Govern de l'Estat espanyol, per a la signatura de l'Acord bilateral amb Espanya, també s'ha posat de manifest la necessitat per a Andorra d'adherir-se al Conveni de Basilea, per poder agilitar les exportacions dels residus perillosos que es generen al nostre país, i que es podrien recollir de manera selectiva per al seu tractament, o reciclatge si tinguéssim la certesa que podrem exportar aquests productes.

Així doncs, el fet que Andorra s'adhereixi al Conveni de Basilea permetrà que fem un pas endavant en la gestió acurada del nostre medi ambient, ja que d'això depèn, entre altres, que es pugui oferir una resposta als sectors de l'economia andorrana que generen aquest tipus de residus, encara que en petites quantitats, i que es comenci la recollida selectiva d'aquests productes, com ja ho estem fent amb les piles i, en part, amb els tallers de pintura.

La solució de l'exportació és, efectivament, la més racional per a Andorra ja que, vista la poca quantitat produïda, no és factible, actualment, tractar aquests residus al país. Per altra part, l'adhesió al Conveni de Basilea ens permetrà beneficiar-nos de la cooperació i l'assistència tècnica internacional.

L'òrgan encarregat de fer el seguiment del transport de residus, perillosos, en el marc del Conveni, serà el Ministeri d'Agricultura i Medi Ambient, guardant la línia de gestió dels residus encomanada a aquest Ministeri.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per part dels grups parlamentaris, Sr. Simó Duró, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

Encara una vegada, una reflexió. La Sra. ministra ha fet una presentació que ha anat a dintre, al cor de l'explicació, del perquè d'aquest Conveni.

Evidentment, ella ho ha dit sense ets i uts, perquè convé que se signi aquest Conveni.

Però, no em voldria fer pesat, però, encara una vegada, només lleigeixo, per exemple l'article 4.4: "Cada part adoptarà les mesures jurídiques administratives, i d'altres tipus que siguin necessàries per aplicar i fer complir les disposicions del primer conveni". Ja ho sé que en tenim. ho diuen les mateixes ordinacions. Hi havia prou saviesa, aquí, en aquesta sala, per exemple que en una d'elles es digués que els garatges no podien tirar l'oli al Valira, i d'altres, i d'altres mesures i que més o menys ho canalitzaven. Hi havia multes, hi havia coses d'aquestes. A després, doncs, els ministeris es van cuidar de fer la recollida, es van cuidar de que no es cremessin totes... en fi... hi ha tota una sèrie d'ordinacions, i algun Reglament que aboquen o abonon de cara a aquesta legislació que crida aquest Conveni.

Però, encara una vegada, convé que moblem l'edifici, si hi ha alguna parcel·la que no està moblada, i penso que en tenim d'aquestes parcel·les. El que es vol dir, com aquí està escrit, és que s'haurà de fer un treball jurídic en aquest sentit.

A després una altra cosa que toca només la forma. Jo penso que hi ha la proposta de l'adhesió, que és una cosa i, a després, hi ha una altra proposta que depèn de l'adhesió, que és una proposta que el Consell General l'ha d'acceptar, -com aquí la Sra. ministra ja ho ha dit- que és la de designar el Ministeri d'Agricultura i Medi Ambient com la persona que sigui l'interlocutor. No sé si m'explico. Aquí s'ha fet la proposta d'una adhesió quan, en definitiva, hi ha la proposta d'una adhesió i, a després, hi ha la proposta de ratificar que aquest -perquè així ho diu el Conveni. El Ministeri de Medi Ambient i Agricultura serà l'interlocutor, i el Sr. ministre d'Assumptes Exteriors serà el quin es cuidarà de procedir a la signatura d'aquest conveni.

Dir, senzillament, que si hi ha algunes mancances legals, doncs, que el Govern s'afanyi abans que no entri en vigor aquest Conveni, a posar-les a dintre de l'armari, diguem, legal.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels grups?

Sr. Jaume Bartumeu, pel Grup Mixt, també, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Els consellers de Nova Democràcia veiem molt positiva l'adhesió a aquest Conveni, per tant, votarem favorablement.

Però, no voldríem... una mica en la línia del que ha estat parlant fins ara el company Simó Duró, no voldríem que aquestes adhesions ens fessin oblidar la preocupant situació en la qual ens trobem, de vegades, a casa nostra.

En la sessió del Consell General del 8 d'octubre de l'any passat, la ministra d'Agricultura i Medi Ambient va reconèixer, responent a una pregunta que havíem formulat nosaltres, que feia referència a la situació del forn incinerador de la Comella, que aquesta instal·lació no s'adapta a les normes comunitàries. I va reconèixer, també, que les xemeneies només tenen filtres que retenen les partícules de pols, però no hi ha tractaments de rentat de fums que netegin els àcids i els metalls pesats.

Han passat sis mesos i mig. Pel que hem sabut, l'altre dia, a la Comissió de Sanitat i Medi Ambient es va parlar d'aquestes qüestions. També, però, crec que és el moment de dir aquí, al Consell, que la situació no ha millorat, sinó que segurament, s'ha empitjorat des que vam posar aquella pregunta i, potser, convindria que, tot i adherir-nos a aquests convenis internacionals, Andorra, especialment l'Administració andorrana, fes el necessari per permetre una qualitat adient de l'aire que respirem cada dia, perquè sinó estaran fent molt aparador, i ben poca feina positiva.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels grups?

El Govern? Sra. ministra, teniu la paraula.

El M. I. Sra. Olga Adellach:

Sí, gràcies.

Jo li voldria dir al Sr. Jaume Bartumeu que sí per tot el que consta d'aquella intervenció del Consell del 8 d'octubre, però que des de llavors hem començat a treballar en un pla nacional de residus, i que com a objectiu final, doncs, té el canvi de la planta de tractament, que és el forn de la Comella.

Esperem, doncs, que abans de l'estiu sapiguem els resultats i, per tant, doncs, puguem portar a terme totes aquestes millores que el nostre medi ambient es mereix.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé doncs, a la vista de les intervencions, entenc que la proposta queda aprovada per assentiment. Doncs queda aprovada.

Passem al punt número 5 de l'ordre del dia.

5- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de Llei qualificada de modificació de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

El Projecte fou publicat al Butlletí número 8/1999, del 10 de març.

No s'hi ha presentat cap esmena.

El Govern vol intervenir?

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Es tracta d'un Projecte de Llei que va acompanyat d'un altre, el següent en l'ordre del dia, per tant, la meua intervenció breu es referirà als dos perquè comporten la mateixa temàtica.

Com totes vostres senyories saben, des del marc legislatiu donat per la Constitució i desenvolupat pel Tribunal Constitucional, els que hi eren saben la discussió que va representar la creació i l'adaptació dins d'Andorra del recurs d'empara, i les dificultats que tenia en fer-ho, i que es van resoldre d'una determinada manera.

El recurs d'empara és un recurs que no és generalitzat dins dels països del Consell d'Europa i del món, fins i tot, n'hi ha que el tenen i n'hi ha que no el tenen. El que sí que ha quedat demostrat pel pas del temps, i per les primeres evidències, de casos que han pogut arribar fins als tribunals, que quan es regula el recurs d'empara és opinió del Tribunal... bé, en fi, del Consell d'Europa, sobretot, i dels Tribunals, també que hi ha d'haver una claredat de procediment que no permeti intervencions que puguin semblar que siguin fetes des de les dues bandes de la barrera de la justícia, en aquest cas.

Es va treballar en aquest tema... jo, em congratulo de constatar que no hi ha esmenes, la qual cosa vol dir que el treball que han fet els experts que ens han assessorat, i totes les persones que han participat, i tots els grups polítics que han pogut emetre la seva opinió prèvia a la presentació del Projecte, han permès de desenvolupar una solució factible, adequada i que tampoc complicarà massa el treball

del Tribunal Constitucional, amb temes que no li corresponguin, és a dir, amb temes que podrien permetre un abús de l'ús del Tribunal Constitucional com una tercera instància; cosa que els constituents van voler preservar molt des del moment que es va fer la Constitució i, també, la Llei del Tribunal Constitucional.

Jo crec que amb aquest text s'ha assolit aquesta possibilitat, que l'empara està al màxim transparent possible sense la intervenció decisiva del Ministeri Fiscal. En canvi, el propi filtre del mateix tribunal permetrà que els casos en els quals hi hagi una manca de matèria constitucional, no hagin d'arribar a la instància superior de tots els tribunals del país.

Per tant, jo crec que el que calia fer és una reforma, perquè tots sabem, i som conscients, que el fet que Andorra pogués tenir sentències desfavorables en el Consell d'Europa o en el Tribunal de Drets de l'Home degudes, sobretot, a qüestions, més aviat, de procediment, podrà passar no era pas el millor dels casos ni la millor de les posicions que en puguem tenir algun dia sobre fons de qüestions tractades per tribunals andorrans o per l'Administració andorrana. A tots els països d'Europa els hi passa, però seria lamentable que la primera vegada que pogués passar això, ho fos per una qüestió que es pogués resoldre, com és el cas amb aquesta modificació legal que comprèn, com dic, les dues lleis.

Per tant, aquesta explicació va per les dues... i és tot el que he de dir.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt, Sr. Simó Duró, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

Era una preocupació i, aquí, penso, que trobarà solució o trobarà resposta al que el Sr. cap de Govern ha dit. Era una preocupació de tots els grups de dins d'aquesta parcel·la: ell, tots nosaltres, en un moment... sobretot els advocats, els consellers, ara, potser no perquè hi ha la nova figura del raonador. Però fins no fa pas gaire temps, la gent, *a després* d'un judici et venien a trobar, i miraven, a veure si es podia fer un recurs i, evidentment, que moltes vegades, interpretant literalment l'article 10 de la Constitució, hi havia la parcel·la que representava, doncs, els... -no em ve la paraula- ... el Ministeri Fiscal que, moltes vegades, refusava que hi hagués el recurs d'empara. Llavors semblava que no era prou

just aquest món de la justícia -almenys per la meua part- tot i que m'arribés molt tard, perquè, jo, només coneixia aquest desig a través de la memòria, que havia presentat l'any passat el president del Tribunal Constitucional. De llavors a estant no n'havia sabut res més fins que, deu fer cosa de dos mesos em va arribar, no sé com, un informe fet per un jurista, que vaig llegir i acceptar, a dintre de la seva totalitat i, *a després* van arribar uns projectes de llei que també vaig compartir, motiu pel qual no vaig fer esmenes, i que celebrem que entrin a dintre del circuit normal.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, l'exposició de motius de la Llei, i l'explicació que ha fet el Sr. cap de Govern deixen ben clar quin és el sentit i quin és l'abast de la Llei.

Nosaltres hi estem completament d'acord, hi estem d'acord amb les dues línies que es plantegen, les línies de modificació: la primera, on es diu que s'ha d'ampliar la legitimació per interposar recurs d'empara constitucional, afegint-hi la possibilitat que sigui el propi interessat el que ho faci directament - que fins ara estava negat i creava els problemes que ja s'han comentat-, i l'altra part, que és la d'introduir una nova causa d'inadmissió de les demandes per evitar abusos i distorsions en aquest recurs d'empara.

Votarem favorablement aquest Projecte de llei i votarem, igualment, favorablement l'altre Projecte que l'acompanya, que és aquest Projecte de llei de modificació transitòria de procediments.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Els consellers de Nova Democràcia també votarem aquest Projecte de llei qualificada de modificació de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, i la Llei que se'n deriva que és la dels procediments.

Ho votarem, perquè entenem que això és bo. Passada una primera etapa d'adaptació del nou marc

constitucional, que els ciutadans que es considerin menystinguts en alguns dels seus drets, puguin acudir directament al Tribunal Constitucional sense passar pel filtre del Ministeri Fiscal.

I votarem tot i, lamentant, que els lliberals no hagin sabut recercar en aquest text el consens en una matèria que es troba en el mateix bloc de constitucionalitat que el Consell General va tirar endavant, en consens total, l'any 1993.

Que en una matèria tan sensible com aquesta, el Partit Lliberal no hagi volgut, ni considerar necessari, presentar el text conjuntament amb tots els altres grups representats en aquest Consell General, és bastant il·lustratiu de com està anant aquesta casa des que va començar la florida primavera lliberal.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, té la paraula el Sr. Narcís Casal.

El M. I. Sr. Narcís Casal:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, ometré les parts de les meves paraules que ja han estat mencionades fins ara.

Hem de reconèixer que les funcions del Tribunal Constitucional poden ser determinants en el nostre país, on existeixen importants mancaments jurídics.

Pensis per exemple en tot l'ordenament processal civil, en el que, encara avui, s'apliquen unes poques normes de principis de segle, fruit de situacions molt diferents de les d'ara.

És en qüestions com aquestes on el nostre Tribunal es revela una institució importantíssima.

Per això creiem que és greu que el Tribunal, fins a la data, hagi vist el seu accés restringit si es volia al·legar infracció del dret a la jurisdicció.

És una bona coincidència, que aquesta Cambra hagi sentit la necessitat, recentment, de crear una Comissió Especial de la Justícia i, en definitiva, es vingui a preguntar per l'aplicació del dret en el nostre país i, al mateix temps, debati la reforma d'una llei que impedia al Tribunal Constitucional, de fet, opinar, també, sobre la justícia.

Hem de creure que aquestes modificacions contribuiran a que això sigui possible, i a que una part del títol II de la Constitució sigui una realitat.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Francesc Mora.

M. I. Sr. Francesc Mora:

Gràcies, Sr. síndic.

La meva intervenció, també, va pel punt 5 i punt 6 de l'ordre del dia.

Quan es va introduir en el sistema jurídic andorrà el recurs d'empara, fruit de la promulgació de la Constitució i de les lleis, del bloc constitucional que el desenvolupaven, l'any 1993, el recurs d'empara es va introduir amb una certa prudència per evitar que el que havia passat en els països veïns -malgrat jo, Sr. Dallerès no hi era en aquella època, efectivament, també he llegit les actes d'altres èpoques- per un temor a què no es produís una afluença massiva de recursos d'empara que bloqueessin el Tribunal Constitucional, o bé les jurisdiccions, creant efectes dilatoris en base a al·legacions en defensa de drets fonamentals.

Passat un temps, s'ha demostrat que potser aquella prudència era excessiva, i que el règim o el sistema utilitzat creava més problemes que inconvenients.

Ha sigut també, reiteradament, el propi Ministeri Fiscal amb les seves memòries, així com el Tribunal Constitucional, que han posat èmfasi en la necessitat de modificar aquest filtre del Ministeri Fiscal, sempre i quan, evidentment, no s'haguessin de fer canvis, canvis que afecten l'article 102 de la Constitució, que preveu que el Ministeri Fiscal està legitimat per interposar el recurs d'empara.

La fórmula escollida en el Projecte de Llei crec que és perfectament vàlida, des del punt de vista que permet, d'una banda, mantenir la presència del Ministeri Fiscal en el recurs d'empara emetent l'informe corresponent, malgrat no sigui, en aquest cas, de caràcter vinculant, i pugui dotar el Tribunal Constitucional d'una nova eina jurídica, o d'una nova arma jurídica que és la de rebutjar aquells recursos d'empara que estiguin -diguem- mancats, manifestament, de contingut constitucional, precisament per evitar l'abús que se'n podria fer per algunes persones d'aquest procediment judicial.

És per això que entenem que el Projecte de Llei és bo des d'aquests dos punts de vista de l'accés directe al ciutadà.

L'altre punt important de la Llei o de la modificació del règim actual és la introducció d'una via a la modificació de la Llei transitòria de procediments judicials, la introducció d'un procediment, podríem dir, com un procediment incidental en la jurisdicció ordinària. És a dir que no només es pot al·legar la

defensa a la vulneració al dret en el Tribunal Constitucional sinó que el propi ciutadà que se senti perjudicat en el seu dret, i en la jurisdicció ordinària, és a dir, en la Batllia o davant del Tribunal Superior, pot al·legar aquesta lesió, pot obrir un procediment, i els propis tribunals ordinaris poden -diguem- verificar si s'ha produït o no aquesta lesió.

Per tant, aquest doble nivell de control constitucional, primer la jurisdicció ordinària i segon la jurisdicció -diguem- estrictament constitucional, és un element innovador, nou. Realment no estava previst en el sistema actual, i crec que fa que el nou edifici, diríem, constitucional, sigui molt més sòlid amb aquests dos procediments.

I una altra qüestió que també voldria remarcar, que crec que és important, és que malgrat que fins ara molts ciutadans han quedat..., diguem, se'ls hi ha rebutjat el seu accés al Tribunal Constitucional, perquè el Ministeri Fiscal no ha entès que la seva al·legació fos motiu de lesió al dret de la jurisdicció, a la disposició transitòria de la llei, que permet a tots els ciutadans que hagin presentat en el seu dia un recurs d'empara, i que aquest hagi estat denegat, se'ls hi obre la porta, una altra vegada, a tornar-ho a presentar. Aquest fet és important, és a dir, per tal poder -diguem- que totes les persones que en el seu moment, doncs, haguessin al·legat, que ho puguin tornar a presentar, i el Tribunal Constitucional pugui tornar a estimar, o a desestimar en funció de la nova legislació.

És per això que entenem que aquesta Llei millora molt l'estructura -diguem- de defensa dels drets fonamentals d'Andorra; defineix i delimita més clarament que fins ara, el que serien les competències del Tribunal Constitucional i del Ministeri Fiscal. I és una Llei que desenvolupa l'article 10 que recull el dret a la jurisdicció, que és un article, també, recollit en el títol II de la Constitució.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, per l'Agrupament Nacional Democràtic, Sr. Dallerès, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

És per al·lusions. Sr. Mora, celebri que hagi llegit algunes actes... li recomanaria que les llegís totes i així no hauríem de tornar a fer aquest tipus d'intervencions i, en tot cas, potser es donaria compte que, efectivament, tal com ha dit el Sr.

Bartumeu, en alguns casos concrets, la turbulenta majoria de la legislatura passada, quan hi havia principis d'acord i -en aquest cas, hi havia un principi d'acord de tots els grups parlamentaris de donar suport a aquesta Llei-; aquestes s'havien entrat conjuntament.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé, doncs, a la vista de les intervencions entenc que el Projecte queda aprovat per unanimitat.

Doncs queda aprovat.

Passem al punt número 6.

6- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la Llei transitòria de procediments judicials.

El Projecte fou publicat al Butlletí número 8/1999, del 10 de març.

No s'hi ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part del Govern? No?

Per part dels grups parlamentaris? Tampoc.

Doncs, no havent-hi intervencions entenc que el Projecte queda aprovat per assentiment.

Doncs queda aprovat.

Passem al punt número 7 de l'ordre del dia.

7- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M. I. Sr. Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt, al Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de l'execució de l'obra "Projecte de proteccions enfront la caiguda de blocs rocosos a la Solana d'Andorra la Vella. Zona: Edifici Bon Repòs-Col·legi Janer". Projecte núm. 1648.1, a la parròquia d'Andorra la Vella.

El Projecte de llei fou publicat al Butlletí número 3/1999, del 20 de gener.

S'hi ha presentat una esmena a la totalitat per part del Grup Mixt que ha estat publicada al Butlletí número 10/1999, del 9 d'abril.

Passo la paraula al Grup Mixt per exposar la seva esmena.

Sr. Simó Duró teniu la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

Vull que quedi ben clar, Sr. síndic, que aquesta esmena va ser presentada a títol personal, com a conseller independent.

S'escau que sóc el president del Grup Mixt, però, només fins a aquests moments em vincula, després, no ho sé... és en tot cas arrel del debat que ho sabrem, i de la votació.

No vull pas tornar a començar un debat que, en el seu moment, ja el vaig fer. La sola diferència d'aquells moments és que hi ha tot un dossier que l'Administració general va posar al nostre abast, un dossier fet per tècnics, però, amb tot el respecte, no és que no cregui creïbles els tècnics, però és que la solució que proposen no em convenç. Per què no em convenç? Perquè, dos coses: primerament, he ensenyat una mica la geologia, i sé molt bé el que fan les muntanyes. Ja ho vaig dir en el seu moment que sempre hi ha gent que construeix al peu de la muntanya i que miren cap el riu, i després els *quins* construeixen a la vora del riu que miren cap a les serralades. La mateixa sentència feta pels batlles ens ho demostra. A qui acusen? L'arquitecte d'un d'aquests edificis. Doncs, em sembla que va una miqueta en el meu sentit. *Quins* som? Els homes, els homes que ho compren, els homes que ho fan i els homes que ho autoritzen, tots són tan responsables... o sinó tots són una colla d'ignorants. I la seva feina no és ni de comprar, ni de fer, ni d'autoritzar. Però, en fi, passem.

Recordo com un so trencat i desagradable de campana, les paraules del portaveu dels senyors lliberals, en el seu moment, quan amb un gest de magnanimitat, van voler donar a entendre que això es feia pel bé de tothom. No és veritat. La muntanya ningú no l'emorrallarà! Hi ha procediments, efectivament, per resistir contra les allaus de pedres, però el procediment, tots el coneixem, només cal anar, per exemple a l'Hospitalet -ja ho vaig dir l'altra vegada. Ja veurem el que fan, i no cal anar tan lluny, tots els *quins* tenim dos gralls de seny sabem que les pedres han de baixar, la sola cosa que s'ha de fer és que la pedra es pugui parar... es pugui parar abans de les cases. Ara, si hem construït cases just al peu de les muntanyes ja podrem fer el que vulguem. La serralada d'Enclar és molt més gran i molt més forta que no pas totes les nostres forces, tots els nostres diners que aquí podrem esmerçar.

Llavors, com que jo no hi crec en això, voto contra aquesta quantitat, aquesta primera quantitat d'aquest Projecte que s'ha estat estudiant, i que es vol posar en aplicació.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir ara o al final?

Pel Grup Mixt, doncs, té la paraula el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, a IDN compartim absolutament aquest neguit que ha expressat el Sr. Simó Duró, i és una realitat que votariem a favor d'aquesta esmena que s'ha presentat si no fos el cas que, en aquest moment, aquesta zona de la que estem parlant, és una zona que està habitada, i hi ha molta gent que està patint aquests riscos potencials.

Ben cert que les mesures que es puguin prendre no frenaran de cap manera el que pugui passar a la muntanya, però creiem que estem en l'obligació de buscar solucions, ja que hem arribat a l'extrem que hem arribat. Nosaltres volem lamentar tal com s'han fet les coses... o sigui, no havíem d'haver arribat fins on hem arribat, que tota aquesta zona estigui construïda amb els riscos que això suposa.

Ja dic, compartim el neguit, però, per respecte a tota aquesta gent que està patint aquesta situació, nosaltres no podem donar suport a l'esmena que es presenta.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

En una sessió que va tenir lloc fa uns quants mesos en aquesta sala de sessions, ja vam analitzar, discutir i votar un altre crèdit extraordinari que estava lligat amb l'inici d'aquestes obres de protecció o d'aquests projectes de proteccions.

En aquell moment ens vam abstenir, i vam precisar i explicar perquè ho fèiem: perquè estàvem ja en una línia d'abús del procediment de crèdits extraordinaris, d'abús de la desinformació al banc de l'oposició. I nosaltres vam entendre que la despesa pública s'havia de controlar des del Consell General d'una altra manera, i vam dir aquell dia i repetiré avui també, que això no té res a veure amb la nostra voluntat de poder participar en l'augment de la protecció del risc potencialment elevat que tenen les persones que, com deia en Vicenç Alay, han fet la

seva elecció de domicili en aquesta zona del Solà d'Andorra la Vella.

Mantenim la nostra posició de l'anterior crèdit extraordinari. No podem acceptar aquest procediment i, per tant, si avui fos la votació del crèdit ens abstindríem, i ens abstindrem, també, en la votació d'aquesta esmena.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, té la paraula el Sr. Josep Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Un cop més, ens trobem davant d'un Projecte de llei de suplement de crèdit -avui ja és el segon- per manca de dotació pressupostària suficient. Torno a repetir, és un cop més, i és un tema que ja se n'havia parlat -el tema concret, aquest- ara ho acaba de mencionar el Sr. Jaume Bartumeu. És senzillament preocupant.

Preocupant, també, al meu entendre, i ja n'he fet menció en la intervenció corresponent al punt 1 de l'ordre del dia, el fet que aquest Projecte de llei s'aprovarà quan, teòricament, els comptes de l'Administració general, per a l'any 1998, ja haurien d'estar tancats, o estan tancats.

La veritat és que tinc els meus dubtes, continuant en aquest ritme, si serem nosaltres -és a dir, la legislatura actual- els que veurem les liquidacions del 1999.

En definitiva, que 17 són 17, i continuarem, i continuem que no passa res!

Un cop més, això ja és recurrent, ens tocarà dir que no estem d'acord amb el Govern Lliberal. Amb el vist i plau de la majoria. No tenim cap dubte de com s'acabarà tot amb la votació final. No estem d'acord, deia. I un cop més creiem que es menysprea el Consell, i en aquest cas és tot el Consell, en tant que institució representativa del poble andorrà.

Dic menysprea, perquè malgrat les nombroses vegades que des dels bancs de l'oposició es ve reclamant que s'acompanyin els projectes de llei de la documentació corresponent, tal com obliga l'article 92.1 del Reglament del Consell, el Govern continua no fent-ho així, -o no fent-ho amb la seva totalitat- i la seva majoria lliberal ho accepta.

Suposem, que serà perquè la majoria lliberal, disposa de la informació que nosaltres no tenim. Així ens ho va demostrar la intervenció del vicepresident del

Grup, en la sessió del Consell del dia 10 de desembre de l'any passat, quan, tractant-se ja d'aquest tema, ens donà tot un llistat d'actuacions del Govern -curiosament ho va fer un conseller, no ho va fer el Govern en aquell moment. La documentació corresponent a aquelles informacions, que se'ns van donar en aquell moment, a hores d'ara no són de forma oficial en mans de cap conseller general dels que avui, aquí, ens toca pronunciar-nos.

Ha arribat a Sindicatura, és cert, -ja és un pas- el projecte tècnic al que ha fet referència el Sr. Simó Duró, efectivament, el projecte tècnic hi és.

Diffícilment podem donar suport al suplement de crèdit que se'ns presenta, en les condicions que se'ns presenta.

No disposem de tota aquesta informació prèvia a la que se'ns va fer referència el 10 de desembre de 1998.

Suposem... suposem que s'ha fet l'avenç de fons corresponent, tal com obliga la Llei de les finances públiques, el text no ho diu.

Deu ser per evitar, potser, el ball de xifres, aquell ball de dates al que he fet menció abans.

Senyors lliberals, vostès coneixen el contingut de l'Acord entre el Comú d'Andorra la Vella i el Govern? Saben si aquest s'adiu als articles 12 i 18 de la Llei qualificada de transferències? Nosaltres no ho sabem; no tenim aquesta documentació.

Senyors lliberals, coneixen l'article 11.4 de la Llei de bases de l'ordenament tributari?

S'han preguntat si és d'aplicació en aquest cas?

Potser, si haguéssim disposat del conjunt de tota la informació que hauria hagut d'acompanyar, al nostre entendre, aquest Projecte de llei, aquestes preguntes, avui, tindrien una resposta per a nosaltres i, possiblement, per a vostès.

Malgrat això, sabem que és una obra -i aquí, compartim el que ha expressat el Sr. Alay-, és una obra que s'ha de tirar endavant. No voldríem que s'interpretés que la volem entorpir. Malgrat totes aquestes mancances, no donarem suport a l'esmena presentada pel Sr. Simó Duró, tampoc donarem el nostre suport, o el nostre vot favorable al crèdit extraordinari.

De moment ens abstindrem amb l'esmena, però, que no s'entengui que és un vot favorable al crèdit. En tot cas ens abstindrem.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Jordi Serra.

El M. I. Sr. Jordi Serra:

Gràcies Sr. síndic.

El Grup Lliberal no donarà suport a l'esmena a la totalitat presentada pel Sr. Duró, al suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de l'execució de l'obra "Projecte de proteccions enfront la caiguda de blocs rocosos a la Solana d'Andorra la Vella. Zona: Edifici Bon Repòs-Col·legi Janer" a la parròquia d'Andorra la Vella.

Permetin que els recordi que en aquesta sala, el proppassat 10 de desembre de 1998, vàrem autoritzar el Govern a disposar d'un suplement de crèdit per assumir les despeses derivades del Projecte de construcció de les proteccions d'execució prioritària a la Solana d'Andorra la Vella.

En aquell moment, vaig centrar la meua defensa en un recordatori cronològic dels fets, i de les actuacions del Govern i del Comú d'Andorra la Vella.

Nosaltres, els lliberals, considerem un acte de responsabilitat votar un suplement de crèdit destinat a la protecció d'edificis, un dels quals és un col·legi.

El nostre vot queda àmpliament justificat per la urgència de l'execució de les proteccions contra la caiguda de blocs rocosos.

En aquest Projecte i en d'altres, és una bona mostra de la col·laboració i coordinació entre el Govern i el Comú d'Andorra la Vella, per exemple: el 16 de desembre de 1998, el Comú va lliurar una carta al Govern indicant que la corporació posava a la disposició del Govern els terrenys comunals afectats per les obres de protecció. No cal que els recordi que, puntualment, en el tema que ens ocupa, avui, hi ha corresponsabilitat entre el Govern i el Comú d'Andorra la Vella en el lliurament dels permisos pertinents en l'edificació de la zona.

Per acabar, permetin que els formuli una pregunta: queda justificat el rebuig de l'execució de la protecció d'immobles i persones per una mera qüestió de forma?

La nostra resposta rotunda: no. De cap de les maneres un problema de forma pot justificar el retràs de l'execució de les proteccions.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern no intervé?

Alguna altra intervenció per part dels grups parlamentaris?

Bé doncs, procedirem a la votació. Doncs, sí és sí a l'esmena i no és no a l'esmena.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No

M. I. Sr. Josep Areny Fité : No

M. I. Sr. Modest Baró Moles : No

M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : M'abstinc

M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : M'abstinc

M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No

M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No

M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : M'abstinc

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : M'abstinc

M. I. Sr. Simó Duró Coma : Sí

M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols : M'abstinc

M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No

M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : M'abstinc

M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No

M. I. Sr. Jordi Serra Malleu : No

M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : M'abstinc

M. I. Sr. Joan Tomàs Roca : No

M. I. Sr. Jordi Torres Alís : M'abstinc

M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : M'abstinc

M. I. Sr. Miquel Alís Font : M'abstinc

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari voleu procedir al recompte, si us plau?

El M. I. Sr. Josep Àngel Mortés:

Vots sí: 1; vots no: 17; abstencions: 10.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé doncs, a la vista del resultat de la votació declaro desestimada l'esmena a la totalitat i, atès que no hi han estat presentades esmenes a l'articulat declaro aprovat el Projecte de llei.

Passem al punt número 8 de l'ordre del dia.

8- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel M. I. Sr. Jordi Torres Alís, president de l'Agrupament Nacional Democràtic, i pels M. I. Srs. Simó Duró Coma, Jaume Bartumeu Cassany i Vicenç Alay Ferrer, en representació del Grup Mixt, al Projecte de Llei qualificada de modificació del Codi penal.

El Projecte de Llei fou publicat al Butlletí número 7/1999, del 5 de març.

S'hi han presentat 2 esmenes a la totalitat, una per part de l'Agrupament Nacional Democràtic i una per part del Grup Mixt que han estat publicades al Butlletí número 10/1999, del 9 d'abril.

Demanaria, primer, als grups que les han presentat si volen fer el debat i la votació conjuntes? Sí? D'acord.

Bé doncs, passo la paraula a l'Agrupament Nacional Democràtic per exposar la seva esmena.

Intervé el Sr. Jordi Torres.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies Sr. síndic.

La nostra oposició a aquest Projecte de Llei manifestada a través d'aquesta esmena a la totalitat no és degut, evidentment, al fet que estiguem en contra de la penalització del contraban de mercaderies sensibles. El que hem dit, i repetit fins al cansament, que si s'haguessin adoptat les mesures escaients en el moment oportú -llegeixo: disminució del diferencial de preus- en relació al tema del contraban de tabac, que és el que de fet ha provocat la presentació d'aquest Projecte de Llei, ara no hauríem de plantejar-nos, almenys a marxades forçades, l'adopció de la Llei. En tot cas, podríem estar plantejant-nos la penalització del contraban.

La pregunta que ens hauríem de posar és: volem o no penalitzar el contraban? El text que se'ns presenta només pretén penalitzar una part del contraban, el que no es justifica de cap de les maneres ja que, implícitament, el contraban d'altres productes que poden tenir la consideració de tant o més sensibles -pensem, per exemple, que és més greu el contraban d'armes que no el de tabac- queda sense càstig penal. Si cal penalitzar el contraban, cal penalitzar tot el contraban, almenys el de tota una sèrie de productes, molt més llarga que l'enunciada en la Llei de control de les mercaderies sensibles o, de forma generalitzada, quan el frau dinerari a hisenda de qualsevol producte que assoleixi un cert volum. Aquesta parcialitat il·lògica en la penalització del

contraban ha estat una de les causes que han fet que presentéssim aquesta esmena a la totalitat.

Però n'hi ha una altra. Des del primer dia, i ho acabem de recordar, hem defensat altres mesures per eradicar el contraban. Per tant, i en coherència amb els nostres posicionaments anteriors, també per aquesta causa, ens hi hem d'oposar.

Intuïm, però, que la nostra esmena a la totalitat no prosperarà. Per això, ja en el moment de presentar-la vam voler que mitjançant la proposta de diferents esmenes a l'articulat, es pogués millorar el text de la Llei, ja que l'aprovació del mateix sembla inevitable. Intentem que el text sigui, com a mínim, digerible. Aquest tema, però, ja serà discutit a la comissió que li correspongui.

Arribats al punt en què ens trobem, poca cosa podem afegir. L'adagi diu que: si el ruc no vol beure ja pot xiular. Però el nostre deure és intentar que les actuacions d'aquesta Cambra siguin mínimament coherents. Per això, malgrat tot, continuem i continuarem presentant esmenes sempre que considerem que sigui positiu pel país.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, a continuació passo la paraula al Grup Mixt per exposar la seva esmena.

Intervé el Sr. Vicenç Alay, té la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, el passat dia 4 de març, en la primera sessió de Consell d'aquest primer període de sessions, ja es va examinar i aprovar -val a dir- el paquet de 4 lleis que constituïen, juntament amb aquesta, l'instrument legal amb què el Govern ha volgut reconduir la greu problemàtica del tabac.

Tot i presentar-se en textos específics, és evident que els 5 Projectes de Llei formen un tot que cal analitzar en conjunt. Així ho vam fer, i ho va fer el meu company Vicenç Mateu, el dia 4 de març i, així ho anem a fer ara. Perquè és des d'aquest caràcter global que cal entendre la nostra esmena a la totalitat.

No estem rebutjant, doncs, un text aïllat, susceptible de ser millorat per la via d'esmenes parcials -com passa amb altres textos- sinó que estem rebutjant una decisió política de molt més abast: la que ha pres el Govern per fer front al conflicte, que per causa del tabac ens ha enfrontat amb els països veïns, amb Espanya, especialment.

No ho repetiré, i no ho repetiré perquè és suficientment coneguda la nostra posició en aquest afer. Sí, però, vull recordar la nostra defensa permanent, la nostra defensa d'una profunda reconversió del sector agrícola per tal que li doni unes perspectives, i li doni una viabilitat que a hores d'ara, realment, semblen difícils de veure.

Tot i la reticència de la majoria per afrontar aquest problema, que acaba, normalment, resolent-se per l'elemental via de negar-lo, doncs, resulta que les circumstàncies han acabat obligant aquesta majoria a revisar a fons tota la política del tabac.

Entenem que aquesta obligació podia convertir-se en una oportunitat, si érem o si eren capaços, per fi, d'afrontar amb decisió, però, també, amb prudència, aquesta reconversió del sector.

El Govern no ha volgut, o no ha sabut resoldre el repte. Ha preferit, com altres vegades, una política de compromís que amb quatre retocs de façana, ha passat de llarg per sobre l'arrel del problema, i ha ajudat a seguir allargant l'agonia d'un sistema que no té cap futur.

Per aquesta raó, el nostre Grup formula esmena a la totalitat al Projecte de Llei, per tal com significa -com hem dit- un simple retoc de façana. No volem que s'entengui -com maliciosament hi ha qui ho vol entendre- que a IDN estem en contra de la penalització del contraban de tabac -com ja ha dit, també, el company Jordi Torres. Nosaltres no hi estem en contra, *inclús* aprofito l'avinentsa per dir que no entenem, tampoc, que aquesta Llei de penalització redueixi el contraban de matèries sensibles. No creiem que sigui una bona política per la imatge del nostre país anant sancionant només aquelles coses en les quals ens criden l'atenció.

Bé, del que estem en contra al nostre partit, del que estem en contra a Iniciativa Democràtica Nacional, és de la política del pedaç que se segueix fent i de la política de salvaguarda d'interessos depredadors que són absolutament contraris a l'interès general.

I, finalment, del que estem en contra és que el país vagi perdent oportunitats pel fet de no voler afrontar la realitat.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup, Mixt té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

El Projecte de modificació del Codi penal per a introduir-hi la penalització del contraban de tabac, disfressat sota el paraigua dels anomenats productes sensibles, és una veritable enganyifa. És un enginy o artifici per a intentar enganyar a la Unió Europea.

És pretén fer creure a Brussel·les, a Madrid, i a París que la voluntat del Govern lliberal de posar fi al contraban de tabac seria tan ferma que, fins i tot, han acceptat doblegar-se fins la penúltima exigència dels funcionaris europeus i espanyols: la penalització del contraban de tabac.

D'ençà l'arribada dels lliberals al Govern s'ha parlat molt, dins i fora d'aquesta sala de sessions, de la penalització del contraban.

No cal que recordem, altra vegada, aquí, totes les brillants aportacions del cap de Govern i del seu ministre d'Exteriors durant els darrers dos anys.

Quedem-nos amb aquella lapidària afirmació del Sr. Forné que deia als nostres veïns del sud que "... a Espanya no en saben de la missa la meitat".

Aquest Projecte de Llei ens comporta tres comentaris:

El primer ha de fer referència a la seva tramitació. Com sigui que en un àmbit de Llei qualificada, la vostra disciplinada i obediència majoria no va poder dir-vos amèn en un procediment d'extrema urgència i necessitat. Us calgué acudir al procediment ordinari. I, a més a més, avui us heu d'engolir el discurs que, a ben segur, us hauria agradat fer, acusant-nos a l'oposició, d'endarrerir la tramitació d'una Llei en perjudici dels interessos d'Andorra.

Us ho heu d'engolir, perquè el copríncep francès ha portat el vostre procediment d'extrema urgència i necessitat davant del Tribunal Constitucional.

De moment, a l'espera de la resolució que adopti el Tribunal Constitucional haureu, doncs, d'acceptar que la vostra visió del que ha de ser la tramitació legislativa, i la separació de poders, no solament no és compartida pel banc de l'oposició sinó que ha aixecat seriosos dubtes en el cap de l'Estat.

Senyors consellers de la majoria, el vostre vot obediència el dia 4 de març, i el vostre vot disciplinat d'avui no us permetran pas cantar victòria, haureu d'esperar les resolucions del Tribunal Constitucional.

El segon comentari ha de ser pel contingut mateix del vostre Projecte de Llei.

Amb la promulgació d'aquesta Llei, Andorra no millora pas la seva imatge exterior. Contràriament al que els vostres portaveus han dit, i repetit, a tort i a dret, la penalització del contraban de tabac, disfressada de "matèria sensible", no resol cap dels

nostres problemes amb l'exterior, sinó que els agreuja. Heu empitjorat la situació.

No és seriós que a les acaballes del segle, un país europeu pretengui penalitzar només determinades activitats de contraban deixant-ne d'altres no solament fora de l'àmbit penal sinó dins l'esfera de la legalitat.

És a dir, que amb aquest text a Andorra serà delictes fer contraban de tabac, però no ho serà fer contraban de perfums, de discos, d'ordinadors o de roba, per posar quatre exemples concrets.

Al capdavant, esteu fent el mateix que podria fer algun país d'opereta, que es posés a penalitzar els robatoris de motos però no penalitzés els robatoris de bicicletes.

Com s'aguanta aquesta penalització selectiva? És un dels nous misteris de la política lliberal.

El somriure mofeta amb el qual la Comissió Europea de Brussel·les està rebent aquesta penalització selectiva no prejutja res de bo per a la imatge d'Andorra. No és pas amb nyaps legislatius com aquests que aconseguirem que a Brussel·les, quan arribin les vostres delegacions, deixin de sentir-se comentaristes del tipus "... ja tornen a venir els contrabandistes".

Porteu un veritable *fardo* a l'esquena i no crec pas que us en pugueu desempallegar amb aquesta operació de maquillatge.

El tercer comentari que acaba d'ensorrar la vostra escassa credibilitat fa referència a la distància extraordinària que separa l'exposició de motius del vostre projecte, i la realitat de les vostres actuacions.

Diu l'exposició de motius que aquestes noves figures delictives -lleigeixo- "... responen a una voluntat de posar fi a aquelles infraccions caracteritzades per un grau de professionalisme notable en les tècniques utilitzades o en les quantitats objecte dels tràfics". Això és el que diu l'exposició de motius del Projecte de llei.

Pel contrari, el magre balanç de la vostra activitat de lluita administrativa contra el contraban de tabac durant un any diu: que no heu agafat cap camió amb tabac, que no heu escorcollat cap dels coneguts magatzems de distribució a l'engròs de tabac de contraban, i que només heu sabut, o volgut enxampar els autors d'infraccions de contraban, caracteritzades per un grau d'amateurisme notable, tant en les pobres tècniques utilitzades com en les minses quantitats objecte dels tràfics.

Mentrestant, a l'altra banda de la frontera, han començat a detenir, aquesta mateixa setmana, a guàrdies civils presumptament implicats en

infraccions de contraban de tabac procedent d'Andorra.

Ja veurem com acaba aquesta història, però, ben segur que el vostre Govern no en sortirà pas molt ben parat.

Nosaltres no ens volem barrejar en els vostres jocs de mans i, per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat per deixar ben clar, a dins i a fora d'Andorra, que si hi hagués una real voluntat de perseguir el contraban, s'hauria proposat la seva penalització total, i que si hi hagués una real voluntat d'actuar contra el contraban de tabac s'hauria enxampat, fins ara, algú de més significatiu que els pobres *lázarus* que han sigut agafats.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir ara o al final?

Doncs, passo la paraula al Grup Lliberal. Té la paraula el Sr. Francesc Mora.

M. I. Sr. Francesc Mora:

Gràcies Sr. síndic.

Aquesta és la darrera Llei que es passa a votació del bloc legislatiu que el Govern va presentar, i ha presentat, i que va destinada a eradicar el contraban.

Malauradament, n'haurem de tornar a parlar, quan s'aprovi definitivament, ja que avui, debatent l'esmena a la totalitat presentada per AND, Nova Democràcia i IDN contra tota la Llei i que, malgrat les seves explicacions, no podem entendre des del nostre Grup, ja que aquesta Llei és, considerem, molt important i fonamental, i té una gran transcendència política per a Andorra.

Aleshores, faria una pregunta: si realment l'esmena a la totalitat és perquè es vol anar més enllà, no és que es vulgui es rebutjar la penalització del contraban sinó que això és un pedaç i demés... Els hi demanaria: no és, una vegada més, que un tema tan sensible i tan delicat, com aquest, per a Andorra, se'n vulgui fer un debat de política domèstica, un debat que a vegades pugui donar la imatge que és força lamentable, no solament dintre d'Andorra sinó també a fora. Se'ns ha acusat que quan el Govern arriba a Brussel·les se'n riuen, ja arriben els contrabandistes, i demés... Jo no sé que deuen pensar, quan al darrere arriben altres destacats polítics d'Andorra dient i prometen les grans coses per a la solució del país, quan en realitat, l'únic que poden prometre és inestabilitat i problemes polítics que fan que Andorra, com a país, perdi cada vegada més credibilitat a l'exterior. No accepten i no

col·laboren amb mesures valentes, amb mesures decidides que recolza el Govern i el Grup Parlamentari, que permeten solucionar problemes concrets que es presenten en moments determinats de la història del país.

És per tant, així, que aquesta Llei és un complement de les que ja vam presentar a la Cambra el passat 4 de març, en l'àmbit administratiu per la repressió del control de l'activitat il·lícita amb el contraban.

Aquesta Llei actual penalitza el contraban, i entenem que és la mesura legal de major pes específic de les que s'han presentat fins ara, degut precisament, a la seva transcendència penal. És en el contingut penal d'aquesta Llei on es demostra, d'una manera clara i definitiva, la voluntat de posar fi al problema del contraban, de tal manera que aquesta activitat no pugui perjudicar, en el futur, els interessos legítims d'Andorra des del punt de vista comercial, com des del punt de vista polític internacional, de cara a la Unió Europea o de cara a altres veïns.

En aquesta Llei es castiga, malgrat que s'ha volgut donar la imatge que era una Llei de maquillatge, i ara quan diré unes xifres, suposo que no serà tant una Llei de maquillatge. Es castiga la importació, l'exportació i el tràfic il·lícit de mercaderies sensibles d'un import superior a 1.000.000 de pessetes. També es castiga la circulació dins de la franja duanera, sense l'autorització d'una quantia superior a 1.000.000 de pessetes, i imposa a qui cometi aquests delictes una pena de fins a dos anys de presó. Segurament la primera persona que entri a la presó per un delicte de contraban quedarà bastant ben maquillat degut a la duresa de la Llei.

És a dir, que són penes greus per uns fets que Andorra considera greus, o almenys, aquesta majoria considera greus.

S'ha de dir que les penes, seran encara més greus quan aquestes operacions es facin amb associació de persones mitjançant banda organitzada, és a dir, serà un agreujant del delicte l'actuació en "banda organitzada".

També es penalitza, a més a més, continuant amb la nostra línia -diguem maquilladora- també es penalitza fins a 2 anys de presó les persones que transformin vehicles, creant-hi dobles fons per tal d'amagar-hi mercaderia. Aquí, no s'ha volgut quedar bé amb la Unió Europea, ni s'ha volgut donar compliment als nostres veïns, ja que això dels dobles fons que jo sàpiga, no era una exigència de ningú sinó que, aquesta voluntat que la Llei sigui rigorosa i efectiva, ha anat més enllà de la simple tipificació del delicte de contraban.

A partir d'ara, aquestes actuacions, que en un passat podien semblar normals dintre de la societat andorrana, deixaran de ser-ho. Es convertiran en actuacions fora de la Llei, i seran castigades severament.

Aquesta Llei no suposa una simple fórmula de compromís, com s'ha dit, per tal de sortir d'una situació crítica en un moment determinat, sinó que afronta, seriosament i amb rigor, l'eradicació del contraban amb instruments legals estrictes. Així mateix, per avalar encara més aquesta voluntat, es constata que la nostra Llei és igual o més dura que les lleis que tracten temes semblants o similars dels països veïns.

Per tant, amb aquest Projecte de Llei entenem que es dóna seguiment als compromisos internacionals adoptats pel Govern. Pretén, eradicant el contraban, retornar a la normalitat de sempre en les nostres relacions exteriors. Són mesures dures pel que ha estat la mentalitat d'alguna gent d'Andorra, però és necessària per deixar ben clara la nostra posició en aquest tema ja que, el que vol aquest Govern i el Grup Parlamentari que li dóna suport, és la fi del contraban.

Per tant, rebutjant, el Grup Parlamentari Lliberal, l'esmena a la totalitat presentada pels grups de l'AND, Nova Democràcia i IDN aconseguirem així acabar de construir l'edifici legal que demostra clarament la voluntat política del Govern d'Andorra, per declarar com a il·legal l'activitat il·lícita del contraban. També, permetrem la normalitat les futures relacions comercials i polítiques exteriors d'Andorra, que ens permetran avançar un pas més en l'encaix d'Andorra dins la comunitat internacional que confio que es faci amb l'ajuda de tots.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. cap de Govern, voleu intervenir?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Com que és un tema recurrent, i que n'hem parlat cada vegada que s'han discutit projectes de llei -i encara se'n tornarà a parlar, segurament- només voldria repetir alguna cosa en funció que alguns dels intervinents han repetit, també, en els seus arguments.

El Sr. Jordi Torres ha insistit, una vegada més, com en el debat que ja portem fa dies, aquí, sobre el fet que les mesures s'havien d'haver pres en el moment

oportú i sobre el que s'havia d'haver fet, abans, a base d'augmentar el diferencial de preus, etc. Aquesta és la coneguda teoria que ell ha exposat, aquí, altres vegades, i que jo li he rebutat dient-li, cada vegada, que també es podia haver fet abans, que l'augment del diferencial de preus el vam haver d'afrontar els lliberals, i ningú més, abans, des de feia molts anys, i ell, llavors, em contestava que com que no hi havia problema no calia parlar d'això.

És clar, això es contradiu amb la teoria que s'hauria de penalitzar tot, perquè la veritat és que de problemes sí que n'hi ha hagut amb el tabac, però, afortunadament, no n'hi ha d'altre, ara per ara. Llavors, aquí, hi ha una clara discrepància amb el que ha dit el Sr. Bartumeu, cosa que no m'estranya en el rang de l'esquerra del meu Govern, perquè és claríssim que no és tan fàcil de posar-se d'acord en aquests temes, ningú. El que hem fet els lliberals, i el Grup Parlamentari ho ha arribat a fer amb unanimitat, és posar-se d'acord sobre una sèrie de mesures, en un moment, en què calia prendre-les.

Referint-me a la intervenció del Sr. Alay, que s'ha preocupat legítimament per l'agricultura, i per la reestructuració del sector, li he de dir que som els lliberals, -el govern lliberal, amb el suport del Grup Lliberal, i també, amb algun cas pressupostàriament, amb suports d'altres grups d'aquesta Cambra- que hem fet l'escorçador, l'hem acabat i l'hem inaugurat, ja. El que sí que està en tràmit de presentació, ja, és la Llei d'agricultura -acabada fa poc per la Sra. ministra, i també hem aconseguit començar a estructurar una societat de ramaders. Són mesures que no s'havien fet mai, i que tenen una virtualitat?

Ja es veurà. Amb el temps es veurà fins a quin punt, la voluntat de tota la classe política andorrana és per anar, cada vegada més, cap a subvencionar, cap a ajudar, cap a fomentar les agricultures alternatives, de les quals tantes vegades hem parlat, i també les que no són gens alternatives, i que sempre hi havia hagut.

La Llei d'agricultura crec que ho permetrà, i ho permetrà en la mesura que dins del pressupost, la voluntat que tinguem tots nosaltres, aquí, sobretot els parlamentaris, tots vostès vulguin fer-ho. Són mesures que jo comparteixo al servei de tot i que, per tant, creiem, sincerament, que estem en la línia necessària, i al marge del tema del tabac. Al marge del tema del tabac, perquè calia fer-ho així, però sense deixar de pensar amb una qüestió, com és la del tabac, que algú qualifica com una lenta agonía... Bé, és una lenta agonía que segueix proporcionant i seguirà proporcionant a Andorra d'una part important del comerç. I no ens hem de sorprendre, Sr. Bartumeu, del fet que no haguem pogut agafar cap gran camió, tan de bo... Si no n'hem pogut agafar

cap, segurament és perquè no n'hi ha hagut cap que s'ha dedicat a baixar, sortint d'Andorra per les muntanyes com abans feien, i espero que no n'haguem d'agafar cap... però si n'agafem algun, i si en passa algun, i s'ha d'agafar, l'agafarem. A més els cossos de seguretat, i de duana del país tenen la missió ben clara per fer-ho i sé que ho faran.

Afortunadament, si vostè els qualifica de mitjans artesanals, li asseguro que si se'n va a l'aparcament del Govern, i ens demana que li ensenyem, li ensenyarem la sofisticació dels dobles fons d'alguns d'aquells vehicles que hi ha allà, que permetien portar vuit i déu caixes, en un cotxe de turisme que sembla estrany que hi càpiguen vuit i deu caixes, fins i tot, amb els seients i tot... i ben amagades.

Per tant, no són amateurs, ni gent de tan poca imaginació, sinó al contrari. I aquests són els que hem anat agafant, tot i la dificultat de fer-ho, i se seguirà fent. Crec que amb el suport de la Llei de modificació del Codi penal que ara hem presentat, es reforçarà més el convenciment, per part de les persones que havien agafat Andorra com a plataforma d'un contraban excessiu, exagerat i indiscriminat de tabac, de què hauran d'abandonar aquesta pràctica i això, crec, que ja ha estat així... I crec que ja ha estat així perquè les xifres de la importació de tabac ens ho demostren. Aquestes estan en uns paràmetres perfectament assumibles pel nostre entorn europeu, per un país que té una activitat comercial tan important, com tots nosaltres sabem, i vol continuar-la tenint, també, en el sector del tabac, mentre aquest sigui una mercaderia de lícit comerç, en tots els països d'Europa.

És tot el que volia precisar.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Els grups parlamentaris volen tornar a intervenir?

Sr. Jordi Torres? No?

Sr. Jaume Bartumeu, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

És per fer uns breus comentaris a la intervenció del president del Grup Parlamentari Lliberal, que ha començat, curiosament i molt il·lustrativament, amb la paraula: "malauradament" haurem de tornar a parlar d'aquesta Llei. Efectivament, "malauradament" els consellers de l'oposició exercim la nostra missió i, com vaig dir, aquí, en alguna altra ocasió, salvat el cas que la majoria aconseguís canviar la Constitució, i que aleshores, el Sr. síndic, només, ens convoqui als

dos Consells sabuts, de Sant Tomàs i del dia de la Constitució, malauradament, ens haurà de suportar.

En tot cas, jo el que li voldria contestar són dos coses en relació al que vostè ha dit en una clara al·lusió als viatges que nosaltres hem fet fora d'Andorra, i suposo a Brussel·les. Jo no he dit que a Brussel·les es possessin a riure quan arriben les seves delegacions... Jo, el que sí que he dit, són els comentaris que fan quan vostès arriben amb segons quins plantejaments.

Vostè ha dit -i li contesto que això no és així- que nosaltres prometem una sèrie de grans coses. Nosaltres no hem promès res. Nosaltres hem hagut d'anar a Brussel·les, primer, a informar-nos, perquè vostès o no ens informaven o bé ens mig informaven. Altrament dit, ens desinformaven. I, en segon lloc, ens hem limitat a explicar el que nosaltres pensàvem del que es podia fer.

Nosaltres no oferim inestabilitat perquè, precisament, en el tema que aquí ens ocupa, i del qual, malauradament, fa tant temps que parlem -com deia el cap de Govern fa un moment- quan nosaltres érem al Govern no hi havia aquest "sorollós" problema del contraban de tabac, i, per tant, a Brussel·les ja saben que quan nosaltres estàvem al Govern això no passava.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, pel Grup Lliberal, Sr. Mora teniu la paraula.

M. I. Sr. Francesc Mora:

Gràcies Sr. síndic.

Sr. Bartumeu, jo... per la nostra part, suportar-lo de la manera que vostè diu... no és que sigui un problema, al contrari. Per a nosaltres, tenint en compte que som joves, com li agrada molt recordar al Sr. Dallerès, que ens recomana cada vegada que hem de llegir més, i que hem de mirar més les actes, també, ens agrada aprendre de les persones veteranes, com vostè, sobretot de les que en el seu moment... També li agrada molt dir que la Constitució -que en el seu moment, també, va participar activament, molts dels que estem aquí- no ens agradés, com si nosaltres la volguéssim desacreditar i desfer. Jo penso que al contrari, que la nostra actuació, fins ara, ha sigut, i espero que continuï sent, estrictament lligada a la Constitució, d'un gran respecte en tots els aspectes, en tots els camps, i considerem normal tot el debat, i tota la polèmica que es pugui crear.

Quan vostè ha dit i ha matisat, que quan s'arribava a la Comissió Europea, i que es feien comentaris... no

sé, potser aquests comentaris, també, venien una miqueta avivats, i una miqueta ajudats per tal que es produïssin, precisament, pels viatges dels polítics, que abans em referia.

I, també entenc que, potser, hi ha hagut una miqueta el problema, que ens trobem o que s'ha trobat el Govern en aquests moments, i que ja ara està solucionat. No es va produir abans, potser, perquè les il·lustres senyories -la banda de l'oposició en aquells anys- estaven més ocupades en discutir, i en discernir sobre grans projectes constitucionals i models d'estat. Potser, al mateix temps per les muntanyes continuaven passant camions mentres uns es dedicaven a dirigir, d'una manera més noble, els destins d'Andorra.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. Jaume Bartumeu teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

És una lligada perquè si no, jo crec que el Departament de Circulació Viària s'estranyarà que no diguem res.

Abans, el Sr. cap de Govern ho ha dit i no he dit res, però veig que el president del seu Grup ho torna a dir, i jo descobreixo avui, -i ja ho vaig dir l'altre dia a la Comissió de Finances- que cada dia aprenc coses noves: que ara els camions passen per la muntanya... Jo, els camions, sempre els he vist passar per la frontera i per la duana... passen per la carretera, no passen per la muntanya.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Sr. Bartumeu, ja m'ha al·ludit a mi per la referència que havia fet sobre els camions a la muntanya. Li puc assegurar que per la carretera d'Os de Civís hi poden passar camions bastant grans. Jo n'havia vist passar quan m'havia passejat, alguna vegada, per casualitat, fa uns quants anys, quan no governàvem nosaltres, amb moto... no era la meva funció, llavors, parar camions perquè tampoc sabia el que portaven... i, segurament, no portaven bestiar perquè no era el lloc més adequat. Però per la carretera d'Os de Civís, i per Conflent es passa, perfectament, amb camions; es passa, també, per la carretera del port de Cabús cap a Tor, i també -ara no perquè hi ha neu- però es

passava fa pocs anys per la Rabassa -amb camions naturalment, no tràilers- però amb camions de quatre rodes tractores, i tant que sí!

Per tant, no crec que vostè pugui descobrir això, avui. Jo crec que vostè ho sabia perfectament, i així ho vull creure.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció? No?

Bé, procedirem, doncs, a la votació: sí és sí a les esmenes i no és no a les esmenes.

Sr. secretari general, si us plau?

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No

M. I. Sr. Josep Areny Fité : No

M. I. Sr. Modest Baró Moles : No

M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : Sí

M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí

M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No

M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No

M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : Sí

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí

M. I. Sr. Simó Duró Coma : Sí

M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols : Sí

M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No

M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí

M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No

M. I. Sr. Jordi Serra Malleu : No

M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí

M. I. Sr. Joan Tomàs Roca : No

M. I. Sr. Jordi Torres Alís : Sí

M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí

M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No

M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari, voleu procedir al recompte, si us plau?

El M. I. Sr. Josep Àngel Mortés:

Vots sí: 11; vots no: 17.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé doncs, a la vista del resultat de la votació declaro desestimades les esmenes a la totalitat i, atès que hi han estat presentades esmenes a l'articulat, el Projecte de llei seguirà la seva tramitació en Comissió.

Abans de passar al punt següent de l'ordre del dia se suspèn la sessió durant un quart d'hora.

(Són les 18h)

Bé, es reprèn la sessió amb el punt número 9 de l'ordre del dia.

(Són les 18.20 h)

9- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, presentada pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany i Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt, al Projecte de llei de modificació de l'Ordinació número 2 de serveis públics del Consell General, de data 29 de juliol de 1981.

El Projecte de llei fou publicat al Butlletí número 7/1999, del 5 de març.

S'hi ha presentat una esmena a la totalitat amb text alternatiu, per part del Grup Mixt, i ha estat publicada al Butlletí número 10/1999, del 9 d'abril.

Passo la paraula al Grup Mixt per a exposar l'esmena.

Intervé el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, l'esmena que hem presentat amb text alternatiu, es motiva en una anàlisi del que ha estat la proposta que ens ha vingut presentada des del Govern. Entenem que és una proposta que ve a resoldre una situació concreta, d'un lloc concret i determinat, on fa falta una nova urbanització, o un nou projecte de zonificació urbanística. Podem admetre que això es faci en base a un lloc concret, però nosaltres hem considerat que si la feina del legislatiu és procurar que en determinats indrets del país, on cal una urbanització més endregada, s'ha d'afavorir, també, l'arribada de la iniciativa particular, doncs, hem cregut que la gran necessitat que hi ha, i que hi haurà cada dia més, quan els propietaris dels terrenys

particulars, actualment arrendats per aparcaments, doncs, decideixin urbanitzar-los en altres coses, que potser fóra bo que des del legislatiu i des de l'Administració s'afavorís que aquesta nova urbanització, que aquests nous propietaris puguin fer edificacions destinades a aparcaments, que redunden en benefici del conjunt del país, del conjunt de les parròquies i de l'activitat econòmica i comercial del país.

Per tant, el nostre text alternatiu és un complement del text que s'havia presentat. Els senyors consellers i el Govern s'hauran adonat que, fins i tot, traïem una limitació que hi ha en el text que esmenem, que era el destí de les plantes baixes, únicament, a una determinada activitat. A nosaltres ens sembla que si és en el marc d'un acord amb el Comú, s'hi pot fer qualsevol activitat, evidentment, lícita i, per tant, eliminem, fins i tot, una limitació que hi havia. Pel que fa a l'altra proposta de modificació, i d'afegir un títol a l'ordinació pel que fa als aparcaments, poca cosa podem dir. Es tracta de permetre que determinats propietaris que vulguin fer edificis destinats a aparcament de vehicles puguin tenir una sèrie de compensacions volumètriques, que facin possible aquesta inversió o, dit altrament, que no la facin impossible. I, per això, tenint en compte que en moltes zones urbanitzades del país -i per molts anys, perquè els edificis que hi ha no s'enderrocaran pas-, doncs, hi ha falta d'aparcaments dins dels mateixos edificis, ens sembla que és bo de promoure la construcció d'aparcaments.

Aquesta és la motivació del nostre text alternatiu.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir ara o al final? Al final?

Passo la paraula, doncs, als grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt, intervé el Sr. Simó Duró.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

Evidentment, que poc em resta dir *a després* de les paraules del Sr. Jaume Bartumeu que, conjuntament amb aquest, doncs, vam presentar.

El treball tècnic... el treball tècnic, evidentment va surar gràcies a persones més enteses que no pas jo, es va elaborar aquest Projecte. Aquest text alternatiu, doncs, conjuntament i, sobretot... vaig saltar sobre aquesta ocasió, després d'haver-ne parlat -com sempre parlem arrel de les presentacions o de l'arribada dels projectes- que era un vell anhel que, aquí, en aquesta Assemblea, en el seu moment,

pertanyent, doncs, a la Coalició Nacional Andorrana, ja havíem recolzat una proposta que feien, en aquells moments, els de Nova Democràcia.

Llavors, recollint una miqueta, aquesta idea, doncs, jo ja no parlo -diguem- quant a l'afectació d'aquestes urbanitzacions. Aquestes grans urbanitzacions, com l'altre dia -vull recordar- vaig dir, que em feien molta por, però en definitiva, el que sí sé, és que és molt difícil el poder frenar aquestes embranzides, ja que són per omplir butxaques. S'hi ha volgut posar alguna mida d'aquestes que les fan més viables, i obligar de forma urbanística els *quins* volen fer aquestes realitzacions, malgrat les manques que arriben a tenir. Em vaig adherir, doncs, primerament, a fer aquesta esmena a la totalitat per presentar el text alternatiu que recolzo plenament.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, intervé el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies Sr. síndic.

Com ha dit el Sr. Simó Duró, una part d'aquest text ja s'havia presentat, aquí, l'any 1995 i, el nostre grup li havia donat suport en aquell moment.

El text és substancialment el mateix. Nosaltres seguirem donant-li suport. Sí que donem suport a aquesta esmena a la totalitat, tot i que, com es va dir en aquell moment -el Vicenç Mateu- hi ha articles que si prosperen -han de prosperar- esmenarem per millorar-los.

Però, entenem que és una bona Proposta i que dóna solució als problemes que en aquell moment ja existien, que és el de l'aparcament, i que ara, segurament, s'han agreujat bastant.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, intervé el Sr. Narcís Casal.

El M. I. Sr. Narcís Casal:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, el nostre Grup no s'oposa a la idea de millorar l'urbanisme del nostre país, i comparteix plenament l'afirmació de què tenim un dèficit de places d'aparcament.

Creiem necessari millorar tot aquest estat de coses i fer-ho quan més aviat millor. Però, en aquests

moments, seguim pensant que la millor manera de fer-ho és tractant els problemes globalment, encetant una via d'anàlisi general i comprensiva de totes les qüestions que comportaria, segurament, l'elaboració d'una llei general del territori, i això, sempre que no se'ns convenci del contrari, de la necessitat d'un tractament particular que mereixi una reforma parcial.

Aquest convenciment, però, no el podem tenir si no estem informats.

En aquest cas, el nostre Grup, a hores d'ara, no ha rebut cap informació concloent i, per això, no podrà votar afirmativament.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Té la paraula el Grup Lliberal.

Pel Grup Lliberal, Sr. Joan Tomàs.

El M. I. Sr. Joan Tomàs:

El Projecte de llei que va presentar el Govern estava basat en un pla parcial elaborat pel Comú d'Escaldes-Engordany sobre una nova distribució i reparcel·lació del "Clot d'Emprivat", després d'una llarga etapa de contactes entre els veïns afectats.

Dit Projecte, aprovat per la totalitat de la corporació escaldenca, i acceptat pels diferents veïns, representa l'obertura de nous carrers i vials de comunicació entre Andorra la Vella i Escaldes, i una recuperació d'espais públics per la corporació. Es va trametre al Govern la demanda per tal d'efectuar les modificacions pertinents a l'Ordinació esmentada i poder aconseguir, així, la seva viabilitat.

Ens trobem, ara, davant d'una esmena presentada per Nova Democràcia i pel Sr. Simó Duró com a president del Grup Mixt i, per part de Nova Democràcia, ja s'han donat pressa per dir als mitjans de comunicació que els liberals no acceptarem el text alternatiu, pel sol fet que ve d'ells, i sense cap altra anàlisi -a la ràdio, el Sr. Cinca, l'altre dia.

S'equivoquen! S'equivoquen!

S'ha analitzat i s'ha estudiat el seu text alternatiu, i estem totalment d'acord que l'article 1, ja que reflexa, exactament i literalment, el text que va presentar el Govern.

I, quan a l'article 2 ve a ser -com deia el Sr. Alay- el mateix text, quasi bé, que es va presentar el 18 d'octubre del 1994, presentat per Nova Democràcia, quan AND governava amb el seu suport, i que va ser rebutjada.

Sí, senyors, l'hem estudiat i l'hem analitzat, i hem constatat que el seu Projecte de llei, tal i com està redactat, continua sent inacceptable.

Som conscients, i així ho hem manifestat diverses vegades, els representants del nostre partit al Comú d'Andorra la Vella, que tenim una mancança de places d'aparcaments, en part deguda als problemes en els aparcaments comunals a la parròquia, que són molt coneguts per tothom.

La Llei que vostès presenten tal com està pot lesionar -i molt- interessos d'altres ciutadans, veïns dels aparcaments que es podrien construir a l'empara del seu text de Llei.

No es pot autoritzar a ultrapassar les limitacions de l'índex màxim d'edificabilitat fins on es vulgui.

No es pot autoritzar a què es faci la profunditat d'edifici que es vulgui; no es pot autoritzar a ultrapassar l'ocupació màxima de la parcel·la que es vulgui; no es pot fer el que es vol...

Calen reglamentacions, calen limitacions, calen modificacions.

Ens parlen vostès, també, d'un pla general d'actuació de la parròquia.

Nosaltres instem el Govern, el nostre Grup insta el Govern, perquè tal com han fet amb el Comú d'Escaldes, passi amb les altres parròquies, amb la resta de corporacions per a definir aquests plans generals.

I és per això, i amb el convenciment que aquest Projecte de llei no és... -i això que quedi ben clar- no és una Llei per a Andorra la Vella, o per a Escaldes, sinó que és una modificació d'ordinació general de construcció, que afecta a tot Andorra, és per a Andorra, és per a tot el país.

I què podem aportar-hi? Mitjançant un seguit d'esmenes, modificacions que milloraran i acotaran en el sentit anteriorment explicat, el text alternatiu que vostès ens han presentat.

Senyors, igual que en altres vegades, tant quan érem a l'oposició com ara que estem a la majoria, no votem en funció de qui presenta el projecte de llei, sinó que ho fem després d'analitzar i aprofundir els textos presentats, i això perquè ens mou únicament l'interès del país.

En conclusió, el Grup Parlamentari Lliberal votarà a favor de l'esmena a la totalitat amb el text alternatiu presentat, perquè transcriu literalment el Projecte de llei que presentava el Govern, i afegeix un apartat específic pels pàrquings, que mitjançant les esmenes que aportarem a la comissió, el faran més ajustat a les necessitats i a la realitat social i urbanística d'Andorra.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. cap de Govern voleu intervenir?

Sr. ministre? Sr. Càndid Naudi teniu la paraula.

El M. I. Sr. Càndid Naudi:

Jo crec que, tant el cap de Govern, avui dia, com els meus companys, ens felicitem. Ens felicitem que un text que hem aportat a la Cambra hagi merescut l'aprovació de tots els grups parlamentaris, i dic de tots els grups parlamentaris perquè les variacions que es proposen al nostre text de Llei són mínimes, i algunes, que *inclus* podria dir, aclaridores com la que ha presentat l'Agrupament Nacional Democràtic.

Una vegada dit això, crec que el Govern accepta amb molt grat la decisió del Grup Parlamentari, i estem totalment satisfets pel bé del país, i no solament d'Andorra la Vella, com vostè ha dit, sinó del bé del país en general, de poder contribuir, en aquest cas, a què hi hagin pàrquings, i pàrquings als llocs que siguin escaients.

I, al respecte, presentarem tot el nostre suport i tota la nostra dedicació perquè el mateix sigui una realitat viable.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels grups parlamentaris?

Si no hi ha cap altra intervenció procedirem a la votació de l'esmena.

Doncs, sí és sí a l'esmena i no és no a l'esmena.

Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Josep Areny Fité : Sí

M. I. Sr. Modest Baró Moles : Sí

M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : No

M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí

M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : Sí

M. I. Sr. Miquel Casal Casal : Sí

M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : No

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : No

M. I. Sr. Simó Duró Coma : Sí

M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols : Sí

M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : Sí

M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : Sí

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : Sí

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí

M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : Sí

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí

M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : Sí

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : Sí

M. I. Sr. Jordi Serra Malleu : Sí

M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : No

M. I. Sr. Joan Tomàs Roca : Sí

M. I. Sr. Jordi Torres Alís : No

M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : Sí

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí

M. I. Sr. Miquel Alís Font : No

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : Sí

M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : Sí

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari, si us plau, voleu procedir al recompte?

El M. I. Sr. Josep Àngel Mortés:

Vots sí: 22; vots no: 6.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé doncs, a la vista del resultat de la votació declaro aprovada l'esmena a la totalitat i, atès que ha estat presentat un text alternatiu, s'obrirà un període d'esmenes a aquest text, que només podran ser a l'articulat.

Passem al punt següent de l'ordre del dia.

10- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei qualificada de la jurisdicció de menors, de modificació parcial del Codi penal i de la Llei qualificada de la justícia.

L'Informe de la Comissió Legislativa d'Interior ha estat publicat al Butlletí número 11/1999, del 13 d'abril.

El Sr. Narcís Casal, nomenat ponent per part de la Comissió Legislativa d'Interior exposarà l'Informe.

El M. I. Sr. Narcís Casal:

Gràcies Sr. síndic.

La Comissió Legislativa d'Interior va estudiar el Projecte de llei en tres reunions, els dies 25 i 29 de març i el 7 d'abril de 1999.

A la Comissió es va tramitar la Llei amb tota la celeritat possible, ja que s'era conscients del buit legislatiu que existia sobre la matèria, des que es va aprovar l'últim Codi de procediment penal.

Al Projecte de Llei s'hi van presentar un total de 18 esmenes, 8 pels consellers Srs. Alay i Mateu, 3 pels consellers Sra. Ferrer i Sr. Duró, i 7 per l'Agrupament Nacional Democràtic.

D'aquestes, 3 es van aprovar per unanimitat, 4 van ser transaccionades, 2 van ser retirades i 9 han estat rebutjades.

El Projecte, senyories, va quedar finalment aprovat per unanimitat, tal com es presenta, avui, en aquesta Cambra.

Hauria d'afegir que la Comissió ha entès que el futur batlle de Menors, en aquest primer moment, serà nomenat d'entre els que ja existeixen a la Batllia, sense que sigui necessari que el Consell Superior de la Justícia n'hagi de contractar un de nou. I això ho diem per les possibles dobles interpretacions que puguin haver-hi de la lectura de la Llei qualificada de la justícia, en aquesta matèria.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passarem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt, Sr. Simó Duró teniu la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

Només per palesar, doncs, les gràcies en el si de la Comissió, la portaveu, que és la Sra. Rosa Ferrer, la satisfacció de veure que s'han acceptat gairebé la totalitat de les esmenes, sigui de forma directa o per la via transaccional. Penso que és un text que convenia que l'edifici, doncs, jurídic d'Andorra tingués. El Sr. ponent, doncs, ja ens heu pinzellat de quina forma tindrà cos i actuarà. Em felicito d'aquest Projecte que, d'aquí poc, tingui rang de llei.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies Sr. síndic.

Aquest Projecte de Llei qualificada ve a omplir un buit legal importantíssim ja que, com molt bé diu l'exposició de motius, en l'actualitat no existeix cap llei especial que reguli el procediment i les mesures a aplicar als menors que han comès una infracció penal.

Iniciativa Democràtica Nacional, malgrat les discrepàncies amb aspectes concrets del Projecte, es felicita per aquesta iniciativa que desenvolupa el títol II de la Constitució, tan mancat d'impuls legislatiu, i votarà, doncs, favorablement la seva aprovació.

Pel que fa a aquestes discrepàncies les podem desglossar en dos apartats: els aspectes de contingut de la Llei, per una banda, i les qüestions de tipus logístic, sigui de disponibilitat pressupostària o de recursos humans o físics, per una altra.

Pel que fa al contingut de la Llei, Iniciativa Democràtica Nacional ha formulat un total de 8 esmenes, de les que n'han prosperat dues, una de les quals, la de posposar l'entrada en vigor de la Llei fins als sis mesos, es relaciona directament amb les qüestions d'ordre logístic que veurem després.

De les altres esmenes -que no han prosperat- volem assenyalar, com a més importants, les que es refereixen a l'àmbit d'aplicació de la Llei que, amb el text actual, afecta a infants d'edats compreses entre els 12 i els 16 anys, i que a IDN proposàvem... proposem que es modifiqui, passant a edats de 14 a 18 anys.

Sense entrar en qüestions d'harmonització amb les legislacions dels països veïns, entenem i defensem que és de tota lògica i interès: primer, fer coincidir la majoria d'edat civil amb la majoria d'edat penal; i segon, estendre a aquest col·lectiu de joves menors de 18 anys les previsions de la Llei, de prioritzar les mesures educatives i reinsertadores en front a les de caràcter purament repressiu.

Pel que fa a les qüestions de tipus logístic, volem recordar que les lleis per si soles no solucionen cap problema sinó que, òbviament, cal un conjunt de dotacions i recursos que facin viable la seva aplicació.

Aquesta Llei, que com hem dit, prioritza mesures de tipus educatiu i reinsertador, és una Llei altament exigent tant en instal·lacions específiques com en recursos humans. És per aquesta raó que s'ha formulat una esmena proposant l'allargament del termini d'entrada en vigor de la Llei, a fi que el Govern prengui les mesures oportunes perquè, en aquesta data, la Llei pugui ser plenament operativa.

Com que ens temem -fonamentadament- la imprevisió del Govern en aquest tema, pròximament, el nostre Grup entrarà una pregunta al Consell perquè l'executiu ens pugui informar detalladament sobre tots aquests aspectes, sigui el capítol de dotacions pressupostàries per a l'aplicació de la Llei, sigui el capítol de personal que constituirà el servei tècnic a que es refereix el text, o sigui per finalitzar el capítol d'instal·lacions específiques destinades a l'internament dels menors.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula la Sra. Rosa Ferrer.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies Sr. síndic.

Abans d'entrar directament a valorar el contingut de la Llei i exposar quin és el nostre posicionament, voldríem fer una reflexió prèvia que pensem que es mereix, per la responsabilitat política i social, que tenim les persones que estem en aquesta sala, avui, i va relacionat amb el que, malauradament, ha succeït als Estats Units en un centre escolar, i que és notícia als diaris.

Durant el treball en comissió es va reflexionar, en repetides ocasions, sobre el fet de si un menor de 12 anys que hagi comès un crim, ha de poder ser interrogat per la Policia o no. Especialment, aquesta sensibilitat l'havia manifestat el company, conseller, Narcís Casal. Què s'ha de fer quan un adolescent entra en un centre escolar i, amb armes de foc, dispara els seus companys d'escola? Quines mesures s'han d'adoptar en cas d'homicidi voluntari o assassinat comès per un menor?

Avui, dissortadament, els titulars dels diaris ens il·lustren amb un fet, que penso que ens esgarrifa a tothom. Caldrà que ens preguntem: on està fallant la nostra societat que permet l'existència d'atrocitats semblants, d'aquest tipus? Què estem fent malament? Quins valors ètics i morals estem donant als nostres fills? Què hem de millorar en l'educació que els donem des de la família i des de l'escola?

Sortosament, a Andorra no s'han produït delictes d'aquesta magnitud, però sí que existeixen altres problemes que no podem defugir i que creiem que és necessari que se'n parli, i és un debat que s'hauria de portar un dia en aquesta Cambra. A títol d'exemple tenim: la violència a les escoles, o les anomenades "tribus" urbanes, només per citar-ne algunes. Són realitats que existeixen a Andorra, i si alguna cosa s'ha fet malament, no han estat precisament els infants els responsables, ja que ells només són víctimes d'un sistema inventat i sostingut pels adults.

I com a víctimes del sistema mereixen tota protecció i garantia dels drets per part de la societat.

Amb la Llei de la jurisdicció de menors, que avui aprovem, desapareix un buit legal que existia, i que calia omplir amb rapidesa per garantir els drets dels menors. I era especialment urgent disposar d'aquesta Llei específica i especial a partir del moment en què Andorra va adherir-se a la Convenció sobre els drets de l'infant, l'any 96.

La Llei de la jurisdicció de menors estableix les regles que han de regir el procediment penal seguit per un presumpte delicte comès per un menor d'edat -entre els 12 i els 16 anys, però, també, la Llei permet l'aplicació als menors de 18 anys- amb la finalitat de garantir el dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar, a la pròpia imatge, a la integritat física i moral.

Però, també, un cop constatat que el menor ha comès un delicte, un fet tipificat al Codi penal, la Llei té com a finalitat primordial la integració del menor a la societat, i qualsevol mesura que s'adopti ha d'anar orientada cap a la seva educació.

Avui, posem un granet de sorra més en els fonaments de l'estat de dret que és Andorra.

Des de Nova Democràcia ens complau, especialment, que s'hagi tingut en compte, en els treballs en Comissió, una esmena que vam presentar conjuntament amb el conseller general, el company Sr. Simó Duró, a l'article 3 de l'articulat de la Llei, en el sentit que un menor de 12 anys no ha de poder ser interrogat. El menor de 12 anys és inimputable, és a dir, es presumeix que no té capacitat per infringir la llei penal, i qualsevol declaració que hagi d'efectuar es farà en presència dels seus pares, d'un advocat i d'un psicòleg. Les reclamacions que s'hagin d'efectuar, s'hauran de fer per la via civil, mai per la via penal.

Durant la legislatura anterior vam manifestar la nostra preocupació i inquietud, perquè, en aquell moment, un menor de 5 anys havia estat cridat a declarar davant del Servei de Policia, sense que hi hagués cap garantia de què s'hagués tingut en compte la protecció de l'infant, ni que es considerés danyós per als seus interessos. Per aquest motiu vam formular l'esmena, i ens satisfà, i agraïm que s'hagi tingut en compte.

Ara bé, hi ha dos consideracions que també volem que constin.

Vam presentar una esmena que fou rebutjada pel Grup Lliberal, en el sentit que es modifiqués la referència que es fa al "Ministeri d'Interior", per una fórmula molt més genèrica que era "els serveis de l'Administració general". El Ministeri d'Interior -i així ho vam dir en Comissió, i ho repetim avui- no té, avui en dia, els serveis necessaris ni de psicòlegs, ni d'assistents socials, ni els centres específics, per fer complir les mesures que la Llei preveu. En el pressupost aprovat per a l'exercici 1999, no hi figura per al Ministeri d'Interior la contractació del personal necessari per a l'aplicació de la Llei, ni cap partida per fer front a les despeses derivades de l'execució de les mesures, com per exemple, aquestes instal·lacions específiques per a l'internament que es fixen a la Llei. Què passarà a més, si en un futur, es crea el Ministeri de la Justícia, i es decideix adscriure

aquestes competències al Ministeri de la Justícia? Haurem de canviar la Llei?

És curiós, si més no il·lustratiu, observar com, en la legislatura anterior, un criteri que era sobradament acceptat per tothom i natural -el de generalitzar quan es parlava de l'Administració central- no és vàlid en l'actual legislatura. Els lligams o les promeses lliberals deuen ser molt forts perquè es pugui canviar de criteri amb tanta facilitat.

Per sort, s'ha aprovat una esmena -com ha dit el Sr. Vicenç Alay- aplaçant l'entrada en vigor per un termini de sis mesos, perquè, mentrestant, el Ministeri d'Interior es podrà organitzar i es podrà aplicar la Llei.

Però, malauradament, els menors s'hauran d'esperar sis mesos abans no tinguin garantits per llei els seus drets davant d'una infracció penal.

La segona consideració que volem fer, fa referència a una constància en acta que vam efectuar en el transcurs dels treballs en Comissió. Pensem, i estem convençuts que l'Estat andorrà ha de vetllar perquè a Andorra existeixin els centres específics, i els menors puguin complir les mesures disciplinàries a Andorra, i no hagin de ser traslladats sistemàticament en centres estrangers. El Govern pot establir convenis amb Espanya o amb França per al compliment de les mesures, però, per norma general, un andorrà o resident menor d'edat que, com a mesura disciplinària, hagi de ser internat en un règim tancat, ho ha de poder fer a Andorra, prop de la seva família amb tota garantia de drets, i vetllant per la seva reinserció social.

Fetes aquestes consideracions, només dir que donem el nostre suport a la Llei qualificada de la jurisdicció de menors, de modificació parcial del Codi penal i de la Llei qualificada de la justícia.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, té la paraula el Sr. Narcís Casal.

El M. I. Sr. Narcís Casal:

Gràcies Sr. síndic.

Val a dir que aquesta Llei és una necessitat sentida, d'antuvi, en tots els àmbits judicials, sobretot des que el 1996, es va ratificar la Convenció dels drets de l'infant.

També, val a dir que aquesta necessitat es va convertir en una urgència, quan es va suprimir tota referència a la jurisdicció de menors, en l'aprovació del darrer Codi de procediment penal.

Ens haurem de felicitar de què la Llei sigui finalment una realitat.

Voldria ara, simplement, insistir en alguns elements que considerem importants en la present Llei.

Ja se sap que el fonament d'una Llei com la d'avui es troba en la manca de responsabilitat criminal dels menors, en l'absència de maduresa personal que se'ls hi atribueix. El problema arriba quan s'ha de determinar l'edat concreta, el punt específic, més enllà del qual una persona es considera responsable o no dels seus actes per raons d'edat.

Com ens podem imaginar, l'establiment d'un moment per determinar un menor d'edat penal descansa sempre en un *a priori*, relatiu i artificiós.

Al límit, l'establiment d'un moment per fixar la majoria d'edat, permetria declarar a una persona no responsable un segon abans, i responsable un segon després. Però totes les legislacions estan d'acord en què s'ha de salvaguardar el principi de legalitat, i en què l'única manera de fer-ho és establint una edat concreta. Com sabem, en la nostra legislació, la majoria d'edat penal, el punt d'inflexió del que parlava, ha quedat establert als 16 anys.

Ara bé, és bo recordar que els efectes contundents de la majoria d'edat penal, es minimitzen amb l'establiment d'atenuants a majors de 16 anys i menors de 21.

Però és més, la Llei que avui aprovarem permet als tribunals aplicar totes les mesures que s'hi contenen a aquells que són majors d'edat penal, però menors de 18 anys. No es tracta ara d'un simple atenuant, sinó de l'aplicació d'aquesta Llei a persones amb majoria d'edat penal. D'aquesta manera queda salvada la rigidesa de la definició de la majoria d'edat penal, a la que em referia anteriorment.

Una segona qüestió interessant és l'aposta que es fa en la Llei d'avui, pel bon sentit dels nostres batlles i tribunals. Més que en cap altra Llei, el present text ve a deixar un ampli marge de maniobra en l'actuació judicial. El futur batlle de Menors podrà incoar i concloure el procediment, quan li sembli oportú, i no solament decidir sobre les mesures cautelars i altres que corresponguin, sinó suspendre-les o substituir-les, en base a criteris apreciats per la seva única persona.

Les necessitats d'individualitzar són les que comporten aquest ampli marge d'actuació.

Per altra banda, aquest principi no és nou en les lleis penals andorranes que l'han anat aplicant sense que hagi estat del tot negatiu.

Serà missió del Govern i, també, del Consell ser vigilants a l'hora d'avaluar els resultats d'aquest ampli arbitri judicial en el present cas.

Finalment, també, vull mencionar el tractament que l'estat haurà de donar a les mesures disciplinàries i educatives que preveu la Llei.

Tots ens imaginem que per aplicar aquestes mesures serà necessari dotar-se d'institucions especialitzades. Aquí hi hauria, segurament, 2 actituds possibles: una a favor que el nostre país pugui oferir la totalitat de les mesures definides en la Llei i, l'altra, a favor que els menors obtinguin el tractament adequat en països del nostre entorn.

Tant l'esperit i la lletra de la Llei com les circumstàncies del país fan, segurament, que cap de les 2 postures pugui ser adoptada amb exclusivitat.

La Llei i els acords subscrits pel nostre país en matèria de menors, ens recorden que s'han de respectar sempre les relacions familiars del menor. Això implica que el nostre Estat haurà d'esforçar-se per tal que un màxim de mesures educatives, o disciplinàries puguin ser acomplertes en el nostre país.

Aquest haurà de ser un compromís ineludible, doncs, d'aquest i de futurs governs.

Per altra banda, és evident que a un Estat de les nostres dimensions l'interessa poder aprofitar-se d'institucions educatives que puguin existir en estats veïns. Sembla necessari, doncs, facilitar el compliment de totes les mesures que siguin possibles a casa nostra i, de manera subsidiària, intentar poder gaudir d'instal·lacions de fora.

A l'espera que aquests objectius puguin ser una realitat, el més aviat possible, ens haurem de felicitar que, de moment, s'aprovi aquesta Llei, que complementa l'ordenament penal del nostre país, en una matèria tan sensible com és la protecció del menor.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Modest Baró.

El M. I. Sr. Modest Baró:

Gràcies Sr. síndic.

No és més que molt recentment, que s'ha fet sentir la necessitat de regular la temàtica penal del menor en el nostre país, donat que fa uns anys, la delinqüència juvenil era un concepte molt allunyat de la nostra societat, que se solucionava dins del marc de les relacions paternofamiliars, amb una mínima intervenció de la societat andorrana en els casos conflictius.

Així, ni el Decret de procediment penal de 4 de juny de 1965, ni la seva reforma del 15 de gener de 1972, no contenen cap referència als menors d'edat.

No és fins el Decret del 10 d'abril de 1976, i la seva modificació el dia 18 de gener de 1984, quan apareix, en el nou Codi de procediment penal, un títol vuitè amb un sol article que fa referència als menors, atorgant jurisdicció al Tribunal de Corts i, per delegació d'aquest, al Tribunal de Batlles "mentre no es creï l'òrgan judicial especialitzat corresponent". Es preveia ja, en aquell moment, la necessitat d'un òrgan i un tractament especialitzat, però no s'arribava a crear.

Aquest títol vuitè es converteix en títol tretzè, i ja conté 5 articles en el Codi de procediment penal de 16 de febrer de 1989, i se segueix fent referència a la provisionalitat de la jurisdicció del Tribunal de Corts, mentre no es creï un òrgan judicial especial.

La Llei transitòria de procediments judicials, de 21 de desembre de 1993, elimina, en modificar el Codi procedimental, la referència a la provisionalitat, atribuint definitivament la jurisdicció al Tribunal de Corts.

L'any 1995, amb l'impuls del Govern lliberal i dels grups parlamentaris que, en aquell moment, li donaven suport, el Consell General, el dia 21 de novembre de 1995, aprovà per unanimitat adherir-se a la Convenció sobre els drets de l'infant i ja, en aquell moment, es va fer palesa la necessitat de regular, amb les degudes garanties, la jurisdicció de menors.

Mentre, ha estat voluntat del nostre Grup regular, de manera específica, aquesta temàtica i, això, ja es fa palès en la redacció del recent Codi de procediment penal, en el que el Grup Parlamentari Lliberal, conscient de la necessitat d'una regulació específica en matèria de menors, no va voler continuar amb la tradició legislativa consistent en atribuir, sense més, la jurisdicció al Tribunal de Corts, i feu un pas endavant especificant, a l'article 273, que el procediment per a l'enjudiciament de menors havia de ser regulat per una llei especial.

El nostre Grup volia una llei especial que atribuís jurisdicció, que determinés un procediment, que fos garant de tots els drets de l'infant, i del tracte que per la seva curta edat, mereix tot infant que hagi tingut problemes rellevants, i que determinés el tipus de sanció a imposar, tendint més a la rehabilitació que a la repressió.

I és amb aquesta Llei, que avui se sotmet a aquesta Cambra, que s'estableix per primera vegada al Principat una jurisdicció, un procediment i un dret penal substantiu del menor, adequat a la realitat social andorrana.

Així, el Projecte de llei, després d'assenyar els drets i les garanties processals dels menors de 16 anys, atribueix jurisdicció i competència a òrgans especialitzats com el batlle i el Tribunal de Menors. El Tribunal de Corts conserva part de la seva competència, en construir-se com a òrgan de segona instància, per resoldre els recursos contra les decisions dels òrgans especials esmentats.

La Llei estableix en matèria processal, un procediment especial molt més garantista que l'ordinari quant al tracte del menor, i les mesures preventives a adoptar. El Govern i el Grup Parlamentari Lliberal ha cregut adequat atorgar al menor totes aquelles mesures de defensa i de tracte psicològic que permetin una reinserció efectiva en la societat, entenent que el menor és, per definició, una persona que ha de poder ser reinsertada socialment degut a la seva jove edat.

Mesures que, durant l'examen i discussió de les esmenes a la Comissió Legislativa d'Interior, han quedat reforçades amb la transacció de l'esmena a l'article 3 del Projecte de llei, presentada conjuntament per la Sra. Rosa Ferrer i el Sr. Simó Duró.

Amb total esperit de diàleg i entesa, s'arribà amb consens a redactar un nou article, fixant que el menor de 12 anys no és imputable, i que qualsevol compareixença o declaració que el menor de 12 anys hagi d'efectuar, tenint en compte la seva edat i la gravetat dels fets, s'ha de prendre en presència dels seus pares, tutors o representats legals, de l'advocat que l'assisteixi i un psicòleg adscrit a l'Administració general -cosa que també ha fet esment la Sra. Rosa Ferrer.

A més d'establir la possibilitat de què els tribunals penals ordinaris puguin aplicar les mateixes mesures als menors de 18 anys i majors de 16 anys. És un gran avenç, tendeix igualment a la reinserció, estableix un catàleg de mesures disciplinàries i de mesures educatives respectuoses amb l'edat jove de l'infant i de totes aquelles que tendeixen a la reinserció. És en definitiva la base de tota la Llei.

Per acabar, les disposicions finals de la Llei modifiquen, en allò tocant a jurisdicció i dret, aquells articles del Codi penal i de la Llei qualificada de la justícia que calia rectificar, perquè l'ordenament penal tingués un contingut congruent i sense contradiccions.

Finalment, dir que el Grup Parlamentari Lliberal votarà a favor del Projecte de llei qualificada de la jurisdicció de menors, de modificació parcial del Codi penal i de la llei qualificada de la justícia, i es felicita pel fet que la Llei, una llei tan important com aquesta, s'aprovi per unanimitat d'aquesta Cambra.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir?

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Breument, volia fer una relació del que la Llei conté, però els Srs. consellers i la Sra. Rosa Ferrer, també consellera, m'ho han estalviat, perquè han fet, per diferents camins, una relació de les millores que aquesta Llei aporta a la legislació.

Em limitaré a dir que -també s'ha dit- és un sistema que estableix una flexibilitat que ja existia abans. Els batlles tenien una gran flexibilitat d'acció, perquè coneixien molt bé el país, quan era un país molt més petit que el que és ara en població, i això, s'havia d'estructurar d'una manera com una nova Batllia -com hi ha ara- amb molts més batlles i amb molts més mitjans. Malgrat tot, el contingut legal mancava per a tenir aquesta possibilitat d'actuar amb flexibilitat en tots els sentits, i això, la Llei ho contempla d'una manera que crec que és molt satisfactòria.

També, voldria dir que és una Llei garantista -com s'ha dit- i, a més a més de garantista, també pensa amb les possibles víctimes. No solament n'hi ha prou de pensar en la garantia dels menors que incideixin en alguna activitat predelictiva o delictiva, sinó, també, de pensar que, a vegades, els perjudicats o les víctimes d'aquestes activitats predelictives poden ser els propis companys, gent jove, infants que també necessiten protecció. I aquesta Llei ho abasta tot, d'una manera que crec que és satisfactòria.

Només em queda dir -per no cansar-los a vostès- que en fi, per una vegada -i tan de bo moltes vegades sigui així, i constato que és molt sovint així en la Comissió d'Interior- el treball que s'ha fet en aquesta Comissió -que enyoro, perquè hi havia estat alguna vegada- doncs, ha permès millorar aquesta Llei d'una manera que, des del Govern, agraim a tots vostès.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels grups parlamentaris?

Bé, doncs a la vista del resultat de les intervencions proposo declarar aprovat per unanimitat el Projecte de llei.

Doncs queda aprovat.

Passem al punt número 11.

11- Nomenament d'un membre de la junta de Govern de l'ORTA.

Es constata que no s'ha presentat cap candidatura dins el termini establert pel Reglament.

Es convocarà, doncs, novament, aquest nomenament en una propera reunió.

Alguna intervenció?

Sr. Jaume Bartumeu, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Fa més d'un any, el dia 16 de març de l'any passat, intervenia davant d'aquest Consell en un punt idèntic del que avui ens ocupa. La dimissió del representant d'Iniciativa Democràtica Nacional de la junta de Govern de l'ORTA havia fet fixar l'atenció sobre la gran manipulació lliberal en la ràdio i la televisió pública.

Pràcticament, des de l'inici de la legislatura se'ns està promentent que hi haurà una modificació de la Llei de l'ORTA, que es portarà a la consideració del Consell una llei que permeti que totes les sensibilitats estiguin representades, i que l'ORTA sigui realment un servei públic de la ràdio i de la televisió del país. Però la llei no ha arribat en aquests dos anys.

El document que ens van fer arribar, o que ens va fer el president del Grup Lliberal, no anava pas en la línia d'una major pluralitat i imparcialitat dels mitjans de comunicació públics. I mentrestant, el director general de l'ORTA aprofita la ploma dels seus assessors per publicar grans banalitats sobre el que hauria d'estar, i no és, un servei públic de la radiodifusió en un país democràtic. I, mentrestant -no fa gaires dies que ho hem denunciat públicament- doncs, els comissaris polítics que els lliberals tenen a l'ORTA, doncs, van seguint la coneguda censura i manipulació.

Les darreres setmanes n'hem tingut dos exemples significatius. Tots dos afecten a partits de l'oposició: l'un és l'ús i abús que fa el secretari general del Partit Lliberal de la ràdio i la televisió públiques, en estreta col·laboració amb el seu company de partit i comissari polític, encarregat de la manipulació dels informatius, Sr. Pifarré; i l'altre, és la censura pura i simple, a unes declaracions efectuades pel cònsol de Sant Julià de Lòria, Sr. Josep Vila, en la seva qualitat de president del consell parroquial de l'AND.

Aquesta és la situació, Sr. síndic. Ja li he dit d'altres vegades, i avui li torno a dir. El Sr. síndic hauria, potser, d'intentar, des del seu alt càrrec institucional, que l'equanimitat dels organismes públics, doncs, tornés, algun dia, a ser norma general en la ràdio i la

televisió pública. Mentrestant, doncs, anirem tenint aquest punt en l'ordre del dia, i n'anirem parlant en la propera sessió del Consell.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, Sr. Francesc Mora, pel Grup Lliberal, teniu la paraula.

M. I. Sr. Francesc Mora:

Gràcies Sr. síndic.

Contestaré perquè ha fet referència al president del Grup Lliberal, que en aquell moment era jo -bé sóc jo encara- en relació a l'esborrany de la Llei. Va ser una de les primeres juntes de presidents que vaig assistir, en la qual vam parlar d'aquest tema, a finals del mes de setembre del 1998. En aquell moment, i constatant, evidentment, la sensibilitat de la Cambra quant al tema de la televisió andorrana, es va fer arribar als presidents de grups parlamentaris un esborrany d'avantprojecte, un document de treball sobre el qual, nosaltres, enteníem que es podria treballar, conjuntament. Enteníem que tothom hi podria aportar la seva visió, per poder trobar, doncs, tots els mecanismes que donessin satisfacció a la totalitat del Consell General, per tal que tots els problemes que el Sr. Bartumeu posa de manifest, d'imparcialitat o parcialitat, de manipulació o de comissaris polítics i demés, doncs, tinguessin cabuda, i que es pogués efectuar un control, diríem, un control entre cometes "polític" -per dir-ho d'alguna manera- del Consell General a l'obligació o a la funció d'imparcialitat i demés, d'una televisió pública.

Des d'aquella data, lamento profundament no haver rebut cap suggeriment, cap proposta, cap comentari fins a la data. Els únics comentaris que s'han sentit són els d'avui. Entenem que la nostra obligació, passat tant de temps, és continuar amb el Projecte de llei, presentar-lo a tràmit, i que per via d'esmenes es pugui arribar o almenys intentar treballar conjuntament.

De totes maneres, jo també, una vegada més, per part del grup majoritari, voldria demanar si és que, realment, el projecte que se'ls va donar a estudiar és tan poc del seu grat, que volguessin parlar d'aquests punts, i quins punts són els que realment no són del seu gust. A part d'això, entenem, perfectament, que l'estructura actual de la ràdio i la televisió pública mereix un canvi important, i crec que, conjuntament o no, un projecte de llei que reguli o que posi una mica d'ordre a l'antiga Llei que actualment encara és

vigent, permetria una millor televisió pública per a tots els andorrans.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. cap de Govern, havíeu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Per la referència que ha fet el Sr. Bartumeu, ja hem sentit altres vegades, aquí, em veig obligat a parlar d'aquest tema, quan el Sr. president del Grup Lliberal ja ha dit el que era: la llei, el projecte de llei o l'esborrany que s'ha passat als grups de l'oposició. Aquesta llei serà, doncs, presentada, i tal com diu el Sr. Mora -i té raó, i també ho ha dit el Sr. Bartumeu- permetrà una més àmplia pluralitat, però, com a mínim, permetrà un funcionament, perquè ara no funciona la Llei de l'ORTA, això està clar.

Si no hi ha possibilitat d'elegir un representant que falta, si no és amb una majoria molt més gran que la que es necessita per elegir un cap de Govern és que és una Llei que no funciona. Aquesta Llei no ha funcionat, ni amb la primera versió ni amb la segona. És una llei que vam rebre i, malgrat aquesta Llei, hem posat en marxa una televisió andorrana quan feia tants anys que feia falta que es posés en marxa.

Sobre el seu repetit, sobre la seva lletania -permeti'm dir-ho- dels "comissaris polítics", jo li demanaria -que no em farà cas-, li demanaria que, potser, intentés canviar la terminologia. Perquè "comissari polític" és un invent estalinista i les seves autèntiques missions no eren pas les que ell pretén que tenim aquí a Andorra, sinó que en tenien de molt més tràgiques i dramàtiques -com ell sap tan bé com jo. No sé si són reminiscències de la nostra educació quan estudiàvem a Barcelona que ens fan parlar d'aquestes coses. A vegades, però, francament, em sembla que és molt inadequat seguir insistint en aquesta terminologia tan... tan obsoleta del "comissari polític", perquè pot fer molta impressió, però no treu cap a res.

Per què? Perquè la veritat és que els professionals que hi ha a la televisió i a la ràdio d'Andorra treballen amb els mitjans que tenen -que no són excessius, de cap manera- i ho fan amb el millor coneixement que poden i, crec jo, que si la Llei es posa en marxa, tots els greuges que es puguin fer, podran ser portats a la comissió legislativa, que crec que és el mètode adequat -com és fa en els països veïns- perquè hi pugui haver, encara, més garantit, l'objectivitat dels mitjans públics. El que no vol dir que ara no estigui garantida aquesta objectivitat, perquè, de la mateixa manera

que ara ell es queixa -com repetidament- de censura, etc., li puc assegurar que des del Grup Parlamentari Lliberal, i des dels comuns, en els quals governs liberals o no liberals, es queixen, també, de la falta de presència de la televisió en alguns casos. No pot estar tothom a tot arreu i, això és clar, perquè tots els mitjans estiguin a tot arreu caldria uns mitjans molt més grans dels que esmercem per acord d'aquesta Cambra en el pressupost.

Jo desitjo i espero que la llei que es presentarà acabi amb aquest greuge i, potser, serà així o potser no, perquè és un tema que no s'acaba mai en cap país, i no solament a Andorra, però, en tot cas, crec que el servei públic que fa la televisió andorrana, avui dia, s'ha de guarnir, i es millorarà encara si aquesta llei es porta a discussió d'aquest Parlament i és aprovada. Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Sr. cap de Govern, l'educació que hem tingut, cadascú ha tingut la seva i jo, a més a més, tinc per costum de no renegar de l'educació que he tingut.

Si no li agrada l'expressió "comissari polític" li canviaré immediatament, és igual. Aquí no som -ni sortosament no hem estat mai a Rússia- sempre hem estat a Andorra. Deixem el "comissari polític", parlem de "corresponsal", és igual. Joestic parlant -i vostè ho sap molt bé- d'una persona que vostè ha imposat, fins i tot, al director general de l'ORTA, el Sr. Castellet, que no el volia. Vostè l'ha posat allí, i ja sabem tots, i saben tots els professionals de la ràdio i la televisió pública quina és la missió d'aquesta persona: si no és un "comissari polític", doncs, és un "corresponsal polític". El resultat és el mateix.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, Sr. cap de Govern per al·lusió.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Només per puntualitzar que hi ha coses que em sembla que en sap més vostè, Sr. Bartumeu, que jo. Vostè sap que vaig imposar una persona al director. Jo no ho sabia. En aquest cas, almenys, és així. Ara, en fi, si vostè creu saber-ho, pot quedar-se amb el seu convenciment, no és el meu, i no és veritat.

Res més. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció al respecte?

Bé, passem, doncs, al punt número 12 de l'ordre del dia.

12- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Jordi Torres Alís, Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Mateu Zamora i Simó Duró Coma, consellers generals, per escrit de data 30 de desembre de 1998, relativa a la utilització per Andorra de l'euro com a moneda oficial.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 3/1999, del 20 de gener.

Exposa la pregunta el Sr. Bartumeu. Sr. Bartumeu, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

El dia 21 de desembre de l'any passat, la Unió Europea va establir els principis de negociació d'uns acords bilaterals sobre les relacions monetàries amb el Principat de Mònaco, amb la República de San Marino i amb l'Estat de la Ciutat del Vaticà.

Aquests principis de negociació es resumien en unes recomanacions presentades per la Comissió Europea, el dia 18 de desembre del 98, i adreçades al Consell de ministres de les comunitats.

El dia 30 de desembre, preocupats davant de la perspectiva de convertir-nos en l'únic país geogràficament situat dins de la Unió Europea, i lligat amb un acord comercial amb la comunitat, que no tindria cap acord en la utilització de l'euro, vam plantejar, el conjunt de forces polítiques que som a l'oposició, una pregunta destinada a saber que havia fet o deixat de fer el Govern en aquesta qüestió.

Mentre esperàvem la reunió del Consell General per a rebre la resposta formal, el Govern anava llançant, durant el mes de gener, diverses respostes des dels mitjans de comunicació. Totes elles en la mateixa línia: "no cal, no és necessari, ens han dit allí on ens ho poden dir, allí on saben, que val més que no ho fem, ens demanaran alguna cosa més a canvi", i altres gentileeses del mateix estil.

Amb posterioritat a tot això, el diari oficial de les comunitats europees, el dia 4 de febrer del 99, publicava, ja, la decisió del Consell de ministres de

les comunitats europees, fixant la posició a adoptar per la comunitat en l'acord sobre les relacions monetàries amb el Principat de Mònaco i la República de San Marino.

Ens hem adonat, així, que mentre a l'Andorra oficial hi ha una gran tranquil·litat, tant San Marino com Mònaco han estat autoritzats a utilitzar l'euro com a moneda oficial, a donar curs legal a bitllets i peces en euros.

Alhora, les entitats bancàries de Mònaco i de San Marino podran accedir als sistemes de pagament establerts dins de la zona euro, en les condicions escaients que es definiran al Banc Central Europeu.

Preguntem, doncs, al Govern:

Què ha fet? Què és el que no ha fet, i perquè no ho ha fet?

I tenim curiositat per saber si ens tornarà a dir el que ja ens va dir el ministre portaveu, que: "aquí no passa res, i tot va bé".

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern la Sra. ministra de Finances. Teniu la paraula.

La M. I. Sra. Susagna Arasanz:

Gràcies Sr. síndic.

Tres dels països que esmenten, Mònaco, el Vaticà i San Marino, són estats que tenen acords amb els països de la Unió Europea, de qui depenen per tal d'emetre moneda pròpia, i la seva situació va ser tinguda en compte en la declaració número 6 dels protocols del Tractat de Maastricht, relativa a les relacions monetàries amb la República de San Marino, la Ciutat del Vaticà i el Principat de Mònaco.

Per altra banda, Liechtenstein té un conveni amb Suïssa per emetre francs suïssos, però en l'actualitat Suïssa no és membre de la Unió Europea i, per tant, no està dins de la zona euro.

Andorra no té cap moneda oficial, i tampoc encunya cap moneda que tingui, o pugui tenir curs legal a Andorra, ni a cap país membre de la unió Europea, ni a enlloc més.

Al no tenir moneda pròpia, Andorra no ha d'establir acords de canvi amb l'euro. El franc francès i la pesseta no tenen un estatut legal particular a Andorra, no hi ha hagut mai cap tipus d'acord, però sempre s'han utilitzat: només són monedes d'ús que no s'emeten a Andorra.

El Banc Central Europeu té present la situació d'Andorra i, en dues notes de l'institut Monetari Europeu del 1997 i 1998, es posa en evidència que la

situació monetària d'Andorra no hauria d'incidir en la unitat de la política monetària del Banc Central Europeu, i reflecteixen que, des de les autoritats monetàries europees, es té present que a Andorra no hi ha moneda oficial. En la nota del 1997, però, no es descarta que la Unió Europea vulgui formalitzar un acord amb les autoritats andorranes, a partir de l'inici de la tercera fase de la Unió Monetària, l'1 de gener del 1999.

El fet que, en el Tractat de Maastricht, no s'hi faci cap referència, ja és un signe positiu en el sentit que la situació no es considera problemàtica.

Pel fet de no tenir moneda pròpia i de tenir una relació particular, simultàniament, amb dos estats de la Unió Europea, la situació d'Andorra és atípica. A més, som un dels pocs estats del món on no hi ha moneda oficial.

Tots els altres països o zones que no tenen moneda pròpia -Groenlàndia amb Dinamarca, Mònaco amb França, San Marino i el Vaticà amb Itàlia; àrees de sobirania bàsica: Xipre amb Regne Unit, Illes Turques & Caicos amb Regne Unit, i Illes Verges Britàniques amb el Regne Unit- en tenen una d'oficial que és la d'un estat membre de la Unió Europea, o bé la d'un tercer. Andorra no té moneda oficial.

En tots aquests casos i, més particularment, per a les zones o països que tenen com a moneda oficial la d'un estat membre de la Unió Europea, la seva vinculació amb aquesta es fa, prioritàriament, mitjançant un únic estat, que té el mandat de la Unió per renegociar els acords vigents.

Per respondre'ls a les dos primeres preguntes, els vull dir que el Govern ha estat, i està, avaluant les implicacions de la utilització de l'euro a Andorra, una vegada el franc francès i la pesseta desapareguin al final del procés d'unió monetària. Per a Andorra, no hi ha dubte que la facilitat que s'ha de donar als visitants és la d'utilitzar la seva moneda pròpia, i seria perdre competitivitat utilitzar-ne una altra que no sigui l'euro.

En aquest sentit, el Govern ha mantingut contactes oficials amb les autoritats monetàries dels nostres països veïns.

La posició de les autoritats monetàries espanyoles i franceses és que Andorra, no disposant de moneda oficial, i com que les monedes que formen part del Sistema Monetari Europeu i altres, són de curs legal, especialment la pesseta i el franc francès, l'euro passaria de manera natural a ser una altra moneda de curs legal. La situació de països com Mònaco, San Marino i el Vaticà és del tot diferent atès que tenen convenis vigents en matèria monetària amb estats de la Unió Europea.

Seguint aquest procés iniciat el 1997, els passos que s'han dut a terme han estat els d'analitzar els informes elaborats de l'Institut Monetari Europeu, i de la Unió Europea, de contactar amb el Banc d'Espanya i el Banc de França i, a partir de la tercera fase de la Unió Monetària, és a dir, a partir de l'1 de gener de 1999, mantenir reunions de treball amb el Banc Central Europeu.

Pel que fa a la tercera pregunta he de dir-los que el Govern continua amb la línia de treball, iniciada el 1997, que es va intensificar l'any 1998, i que es concretarà en el transcurs del 1999.

Creiem, doncs, que sí que Andorra ha començat l'any 1999 amb una molt bona relació amb la Unió Europea.

I com a conclusió: s'ha d'aconseguir la millor posició possible en relació amb el Banc Central Europeu i, avui per avui, no és de l'interès d'Andorra ni entra en les prioritats del Banc Central Europeu, d'establir un conveni bilateral en la línia dels de Mònaco, San Marino i el Vaticà, pels requeriments que això implica.

El Govern està, doncs, treballant per fer que l'euro passi a ser la moneda d'ús del Principat.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu, vol tornar a intervenir?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, jo voldria repreguntar... bé, primer agrair-li les informacions que ha donat, però que com ja es pot imaginar, ja coneixíem les relacions de San Marino i de Mònaco, i els acords monetaris que tenen, que són diferents els de Mònaco amb França, i els de San Marino amb Itàlia, encara que, de la seva resposta, se'n pugui deduir que són iguals. No són iguals ni de bon tros, com tampoc són iguals els acords que ha fet, o farà, San Marino amb la Unió Europea i els que farà Mònaco.

De la seva resposta surten altres preguntes:

Primera: quina serà la taxa de convertibilitat quan s'acabi la pesseta envers l'euro? Aplicarem la taxa de convertibilitat -dedueixo de les seves paraules- que decidirà el Govern. Creu que això és normal?

En tinc una altra: creu que podem agafar tranquil·lament l'euro com a moneda d'ús -com acaba de dir vostè- sense tenir el vist i plau del Banc Central Europeu?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. ministra, teniu la paraula.

La M. I. Sra. Susagna Arasanz:

Amb l'estudi i aplicació de tots...

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, podeu intervenir. Teniu la paraula.

La M. I. Sra. Susagna Arasanz:

... En tots els treballs que estem fent a nivell intern, doncs, hi ha l'estudi de la taxa de convertibilitat. La convertibilitat també en raó de la denominació de tots els contractes administratius, el dret sancionador, el del tipus d'interès que s'aplicarà, el de les emissions d'obligacions. O sigui que tots aquests punts s'estan estudiant, i són els que s'estan treballant i concretaran, en el transcurs, doncs, del 99, cap a quina posició.

Tranquil·lament podem utilitzar l'euro? No és tranquil·lament, és per això que la intenció de la línia de treball del Govern és de parlar de moneda d'ús del Principat, i amb les primeres converses que s'han tingut amb el Banc Central Europeu, no hi ha cap inconvenient. Doncs, en principi esperem la posició oficial.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, Sr. síndic. És que la repregunta primera era -per tant considero que me l'ha contestat parcialment- sobre la taxa de convertibilitat de si el Govern pensava que ho podia fer sol, i precisaré. Jo entenc, o nosaltres entenem, que això s'ha de fixar per llei del Consell General, i m'agradaria saber que en pensa el Govern d'això.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. ministra...

Sí. Sr. cap de Govern, teniu la paraula per contestar.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies.

Lògicament, aquest tema i algun altre, segurament, hauran de ser després de la negociació final que s'ha de fer objecte d'una llei. A més a més, la taxa de

convertibilitat, malgrat ens vingui marcada pels països que han adoptat, que han creat l'euro, haurà de ser adoptada d'una forma formal per aquest Parlament, ja que malgrat no es parla de moneda oficial ni en la Constitució ni en cap llei, fins ara. Ara serà el moment de parlar de la llei, ja que ens trobem en l'entorn euro, i amb totes les mesures que s'hauran de prendre, s'hauran d'incloure, segurament, totes elles en la llei -o quasi totes elles- o almenys, en una llei base.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Sr. Simó Duró teniu la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

Molt ràpidament per dir que agraeixo... en fi, agraeixo les explicacions que ha fet el Sr. Bartumeu... no, no, les explicacions que ell ha fet, i que han provocat una sèrie de respostes de la Sra. ministra, i penso que ja era hora, perquè aquesta inquietud ja fa dies que la tenim i se'ns havia contestat una mica a la lleugera... Fins i tot recordem que no es feia res. I perquè preocupar-se de tot això de cara, justament, al portaveu del Govern, ell mateix.

La Sra. ministra ens ha demostrat que aquell dia que nosaltres vam emetre la primera preocupació, i missatge, ja es va posar a treballar, perquè si ho recordeu ben bé, Sra. ministra, vau dir que anàveu al Banc Central d'Espanya, que només allà és on arribaríeu a tenir informació... Sí, sí, vós, vós, sí. Allí arribaríeu a tenir aquesta informació i veig que, al contrari, heu treballat. Només el que demanaria és que el Govern donés la informació escaient a la Comissió de Finances -no pas a jo.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

Vol contestar el Govern? No?

Sr. Jordi Torres teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Una mica dins de la mateixa línia del Sr. Simó Duró, evidentment, nosaltres el dia que es va plantejar aquesta qüestió amb la Sra. ministra, ens va semblar una mica que no era massa important que Andorra tingués acords, quan nosaltres consideràvem que si realment volíem utilitzar alguna cosa que no era

nostra, alguna cosa d'algú altre que és l'euro, en aquest cas, havíem de tenir acords amb aquesta gent. No podem anar sols i no podem fer-ho d'aquesta manera.

Llavors, certes afirmacions que vostè ha fet, Sra. ministra, o que havia fet, en el seu dia, parlant de la no possible entesa en aquest sentit, o no possible col·laboració amb Europa, jo penso que era totalment necessària i, aquí, se'n dona avui la certesa, no?

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol contestar?

Sí, Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Molt breument, Sr. Torres, vostè creu que s'han de fer acords per utilitzar l'euro, però això ho han de dir els que han fet l'euro, i de moment no ho diuen. Per tant, si ells no ho diuen no tenim perquè dir-ho nosaltres, perquè hi haurà altres països que no seran Andorra que utilitzaran l'euro, també. I hi ha fórmules d'utilitzar l'euro, sense haver de fer un acord formal entre el Banc Central Europeu i l'entitat de control financer d'Andorra -com és l'INAF- o el propi Govern, o la Llei que faci aquest Parlament.

Per tant, no som nosaltres que hem de dir: hi ha d'haver un acord per força, si no ens ho diuen els que són els propietaris de l'euro -d'alguna manera- com no ha estat així amb la pesseta durant segles, des d'un segle i mig que existeix, i el futur també pot ser així. Jo crec que amb això no és que, en cap moment, ens haguem preocupat del tema... ens n'hem preocupat des del principi, però amb la línia que hem anat seguint, i que hem anat veient que marcaven des de Frankfurt, des del Banc Central -que és de molt recent creació, també s'ha de dir, el Banc Central ha començat a funcionar fa molt poc. Quan hi ha hagut un interlocutor hem constatat allò que ens deien, també, els països veïns... els nostres dos països veïns que ens donen tot el suport tècnic per estudiar la qüestió. Per tant, no cal que patim, es farà el que s'ha de fer, però no prejutjant que s'hagi de fer un acord, si no es demana que es faci aquest acord.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, alguna altra repregunta?

Sr. Jordi Torres.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Breument, Sr. cap de Govern, només jo li volia dir: quan utilitzem una cosa que no és nostra s'ha de demanar permís... i jo penso que aquest és el cas de l'euro.

El M. I. Sr. Síndic General:

Si us plau... Sr. Tomàs.

Alguna altra repregunta?

Bé doncs, passem al punt següent de l'ordre del dia.

13- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 16 de febrer de 1999, relativa al problema de la inadaptació escolar i als conflictes que aquesta genera.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 7/1999, del 5 de març.

Exposa la pregunta el Sr. Vicenç Mateu. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, fa un moment estàvem debatent aquí sobre la Llei de jurisdicció del menor. Crec que hi havia una coincidència important -unanimitat, diguem- en la Cambra en assenyalar la importància d'aquesta Llei que acabem d'aprovar.

Penso que la nostra pregunta va en la mateixa direcció i, si bé la Llei de la jurisdicció del menor és un pas important per garantir els drets dels joves, i per prevenir possibles situacions conflictives, la nostra pregunta, encara profunditza més en aquesta línia, seria, possiblement, un pas previ... -no l'únic- per evitar que precisament els joves s'hagin de trobar davant del batlle.

Vaig a repetir el que ja vam dir... bé, vaig a llegir el text de la pregunta. Voldria recordar, només d'entrada, que és una pregunta per recordar si el Govern ha fet... o com estan els treballs per part del Govern, pel que fa al que va ser una resolució aprovada per unanimitat per aquesta Cambra, l'1 de juliol passat.

Diu així la pregunta:

"El dia 1 de juliol de 1998, en el marc del debat d'orientació política, els consellers d'IDN vàrem presentar una proposta de resolució relativa als alumnes amb especials dificultats d'integració en els

centres educatius. La proposta buscava anticipar solucions a problemes que esdevenen creixents, i que són ja importants en els països de l'entorn. La proposta de resolució va ser aprovada per unanimitat per aquesta Cambra."

Abans la Sra. Rosa Ferrer ha fet referència a aquest tràgic esdeveniment que fa que ens trobem amb qüestió de plena actualitat.

El text de resolució deia: "Atès que l'educació bàsica és obligatòria fins els 16 anys, i que en cas de no assolir-se els objectius, els alumnes poden romandre a l'escola fins els 18 anys.

Atès que hi ha alumnes que per raons socials, familiars, econòmiques i/o culturals presenten uns interessos que no es corresponen als de la majoria dels seus companys/es i no s'integren a l'estructura organitzativa i curricular ordinària.

Atès que les conseqüències d'aquesta inadaptació són, sovint, l'absentisme escolar i la violència vers els companys i el personal dels centres educatius.

Atès que les escoles d'ensenyament secundari no disposen dels mitjans per atendre aquest perfil d'alumnat.

Atès que l'article 9 de la Llei qualificada d'educació manifesta el dret que tenen tots els alumnes a rebre els ajuts necessaris per compensar possibles mancances de tipus familiar, econòmic, social o cultural, i que l'article 16 de la mateixa Llei diu que correspon al Govern la planificació general de l'ensenyament d'acord amb les necessitats educatives.

Atès que l'article 2 del títol preliminar de la Llei d'ordenament del sistema educatiu andorrà reconeix com a finalitats del sistema "formar en el respecte de la diversitat i dels drets i les llibertats fonamentals en l'exercici de la tolerància dins dels principis democràtics de convivència i pluralisme" així com "atendre les diferències entre persones per raons d'origen social, econòmic, i compensar-ne les possibles desigualtats."

Per tot això es proposava la resolució següent:

S'insta el Govern perquè, en aplicació dels articles abans esmentats, presenti davant d'aquesta Cambra un pla d'accions realistes, alhora solidàries i integradores, destinades a millorar aquesta situació i aplicables als centres escolars a partir del curs 1999/2000."

En conseqüència, nosaltres avui, demanem aquí, el següent:

Ha estudiat el Govern el problema de la inadaptació escolar i els conflictes que aquesta genera?

Comparteix el Govern l'opinió del Consell General que la dificultat d'integració escolar és ja causa de

conflictes, i que cal afrontar ara el problema per evitar en el futur situacions pitjors?

Ha elaborat el Pla d'accions al que fa referència la resolució presentada l'1 de juliol del 1998?

Quan pensa el Govern presentar davant d'aquesta Cambra el Pla d'accions que d'acord amb la resolució aprovada hauria de començar-se a aplicar el curs vinent?"

Aquesta és la pregunta.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern, el Sr. ministre d'Educació.

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Pere Cervós:

Gràcies Sr. síndic.

Abans de contestar, voldria manifestar als Molt Il·lustres consellers generals, signants de les preguntes, el meu agraïment, perquè em permetran, en breus moments, atreure l'atenció del país envers el nostre món educatiu, un món que no disposa moltes vegades d'un valor just, o el que es mereix dins de la ciutadania o la política.

Afirmo, que la seva sensibilitat envers l'educació i sobre els seus possibles conflictes, és compartida, tant per tot el Govern com per mi mateix i el departament d'educació, perquè tots sabem i coincidim que estem parlant de les persones que formen la societat d'avui i la societat andorrana del futur.

Si em permet, ara, li contestaré a les preguntes totes seguides.

Penso que estem en una cruïlla de camins. El canvi produït en l'educació bàsica -que és obligatòria fins els 16 anys -anteriorment 14- i el fet que, en cas de no assolir-se els objectius, els alumnes poden romandre a l'escola fins els 18 anys, genera que els alumnes amb dificultats especials d'integració educativa originin problemes tals com: l'absentisme escolar, violència vers els companys, o violència vers el personal dels propis centres educatius.

La proposta de resolució, que va ser aprovada per unanimitat d'aquesta Cambra el dia 1 de juliol de 1998, va rebre el suport de la Comissió Legislativa d'Educació, Recerca, Cultura i Esports, de la qual enyoro haver-hi participat, i haver après que solament podia avançar en les meves noves responsabilitats, enfront del ministeri, si sabia establir els canals de diàleg reals i efectius entre el Ministeri i els sistemes educatius que formen l'estructura educativa andorrana, ja siguin: els delegats dels diferents

sistemes educatius, les direccions dels diferents centres, les associacions de pares d'alumnes, els professors, els alumnes, o els agents econòmics del país.

Durant el primer trimestre al front del Ministeri d'Educació, Joventut i Esports, i sense cap protocol, sense cap desig de control o inspecció, he visitat tots els centres de l'Escola Andorrana, i abans de l'acabament del present curs escolar, visitaré, també amb els mateixos criteris, els centres dels sistemes educatius francesos, espanyols i congrecionals.

El motiu d'aquestes visites era viure de prop i amb rigor la realitat de la meua responsabilitat com a gestor públic.

Seria excessiu enunciar davant de vostès el nombre de reunions que he mantingut amb els delegats d'educació de les respectives ambaixades, amb els directores de centres de primària o de secundària, les pròpies associacions de pares i els membres del departament d'Educació.

Els informes tècnics i les actes de les citades reunions les poso a la seva disposició.

Ara els puc contestar, i estic ben segur, que vostès comparteixen aquesta afirmació, que el problema d'inadaptació escolar i els seus conflictes no són un problema d'un sistema educatiu, sinó que aquest problema es localitza en tots els sistemes educatius que formen part de la nostra estructura educativa.

També els informo que el nombre de casos no és molt elevat, però, per aquest motiu, no vol dir que no cal intervenir, sinó que, probablement, al posar els mitjans necessaris en el moment adequat, serem eficaços i eficients.

Havent fet una avaluació de la situació, i perquè els problemes no esdevinguin creixents el Ministeri d'Educació, Joventut i Esports, en data 2 de novembre de 1998 va establir una col·laboració entre tècnics de la Universitat Autònoma de Barcelona i el propi ministeri, per avaluar i estudiar la millora dels centres educatius andorrans de segona ensenyança, amb els objectius següents: assessorar i impulsar l'avaluació de l'escola Andorrana de segona ensenyança de Santa Coloma, proposar millores de la institució, analitzar i proposar normes relatives al funcionament de l'etapa de secundària, proporcionar eines per a la millora dels centres que depenen del Govern d'Andorra. Els resultats d'aquest treball els tindrem abans del juny.

En segon punt: el Govern, a demanda del Ministeri d'Educació, Joventut i Esports, en data 22 de febrer de 1999, va acordar la creació d'una comissió, composta per representants del Ministeri d'Educació, Joventut i Esports, del Ministeri de Salut i Benestar

Social i del Ministeri de la Presidència i d'Interior, per tal de fer una anàlisi de la població de "risc" a les escoles i elaborar els corresponents programes de prevenció... i repeteixo, prevenció.

En tercer punt: aquest curs escolar s'ha posat en funcionament el Servei d'Orientació Educativa i d'Intervenció Psicopedagògica que té com a funcions les adequacions i assessoraments sobre aspectes curriculars: dur a terme el procés d'avaluació psicopedagògica dels alumnes, prioritant l'atenció individual o col·lectiva a aquells alumnes amb necessitats educatives especials; s'encarrega de la relació amb les famílies i els centres, i de l'orientació educativa i professional -principalment a segona ensenyança i batxillerat. Aquest servei treballa en estreta col·laboració amb les logopedes i mestres o professors de suport, segons les necessitats dels centres.

En quart lloc: una etapa d'ensenyament, que des del Govern es vol afavorir, és la de formació professional, tan necessària en el procés formatiu i laboral dels joves, i tan important en la transformació econòmica d'Andorra, perquè la promoció d'uns serveis de qualitat és prioritària. Aquest és, doncs, un projecte de país que hem de creure i compartir tots: polítics, alumnes, pares, escoles, Cambra de Comerç, Indústria i Serveis d'Andorra i sectors econòmics.

Crec, personalment, que cal orientar l'alumne des de l'ensenyament primari cap a la formació professional. No com uns estudis de segona divisió, sinó que cal afirmar positvament que cal donar als nostres joves una formació adient a la nostra realitat econòmica, i alhora en connexió amb l'evolució que s'està vivint a Europa. Aquest és un dels reptes que formen part de la meua legislatura, i desitjo que els pares dels alumnes comparteixin aquest projecte, i que no es pensin que l'única i exclusiva sortida pels seus fills és el món del batxillerat.

El cinquè punt: per al proper curs, des del ministeri, d'acord amb la reglamentació vigent, s'està treballant en l'elaboració d'un graduat, de segona ensenyança per a candidats lliures que, juntament amb les estructures actuals d'educació d'adults, podrà contribuir a millorar el procés de tots aquells joves majors de 16 anys que hagin deixat l'escolaritat sense aquest acreditatiu acadèmic.

En sisè lloc: s'està treballant en la redacció d'un règim disciplinari marc perquè els professors rebin el suport necessari i se sentin acompanyats, i perquè els alumnes, també, coneguin els seus drets i les seves obligacions.

Crec que cal buscar solucions, perquè les escoles d'ensenyament secundari disposin dels mitjans per

atendre aquesta problemàtica, però dins del marc de la Llei qualificada d'educació, o de la Llei d'ordenament del Sistema Educatiu Andorrà, i sota la coordinació exclusiva del Ministeri competent en educació.

Avui afirmo que tots els sistemes educatius que configuren el teixit educatiu andorrà estan fent l'esforç per atendre aquest perfil d'alumnat -repeteix- estan fent l'esforç per assolir, conjuntament amb nosaltres, un pla d'accions realista i a la vegada solidari i integrador.

Les persones són els elements de la societat, aquest argument és vàlid des de la visió que la societat, també, ha de possibilitar la incorporació dels joves, i evitar al mateix temps les desigualtats. Solament així existirà l'equilibri social. Estic convençut que hem d'afirmar que cada situació reclama una resposta diferent, i el problema de demà és diferent al d'ahir, per això crec que, a vegades, una situació real de conflicte no té una solució parcial sinó que cal oferir un camí d'orientació global des de la pròpia responsabilitat de la nostra societat.

L'escola és un mirall de la nostra societat. Darrera de la majoria dels casos d'absentisme, d'inadaptació, de conflictes o d'una manca de motivació escolar acostumen haver-hi greus problemes socials o familiars, i demanem al personal docent que també solucionin aquests problemes, a més de desenvolupar la seva tasca formativa.

Per això, penso que fer polítiques destinades a la joventut són determinants per ajudar a donar sortida a possibles enrenous, els que dins de l'àmbit familiar no s'està en condicions de donar solucions. És aquí, on trobo un dels paràmetres importants per posar en funcionament una política de joventut des del Govern amb la col·laboració de tothom.

Reafirmant el meu agraïment, i pensant que em trobo en un bon moment per reflexionar, exposo que la finalitat de tota política de joventut sigui la de possibilitar els camins necessaris per integrar els joves a la nostra societat, impulsant un treball de coordinació de tots els sectors que fomenten accions dirigides a la inserció social, cultural, laboral i política dels joves; cal aconseguir que tinguin una formació escaient i una preparació per la vida, cal lluitar per una ocupació per a tots ells, cal que aprofitin el temps lliure que disposen, i que els possibiliti l'enriquiment de la seva personalitat.

Desitjo que sigui el propi jove el protagonista de la seva vida mitjançant la seva participació i iniciativa, així com desitjo que coneguïn, respectin i estimin el país.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Mateu teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, en primer lloc manifestar-li al Sr. ministre que comparteixo, pràcticament, la totalitat dels seus plantejaments, i que el felicito, perquè, doncs, pensi tirar endavant, de la manera en què ens està exposant, aquí, el que pensa fer. Li demanaria, doncs, que ben aviat hi hagi solucions que siguin aplicables, tal com nosaltres demanàvem pel curs vinent, i em permetria de fer-li un suggeriment que és el següent: és cert que nosaltres tenim un sistema educatiu propi, el Sistema Educatiu Andorrà, però, és cert, també, que, com vostè mateix ha dit, l'educació a Andorra està en mans de diferents sistemes educatius.

Aquest és un tema que, com vostè també ha dit, afecta a uns pocs alumnes de cadascun dels sistemes educatius, però seria bo que des del ministeri s'intentés elaborar solucions, no només per al Sistema Educatiu Andorrà sinó també pel conjunt dels alumnes escolaritzats a Andorra... perquè sinó es produeix una mena de compartiment estanc dins de cada un dels sistemes educatius, i alguns problemes que podrien ser solucionats més fàcilment, en conjunt, diguem, que cadascú se'ls ha de solucionar a casa seva.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre teniu la paraula.

El M. I. Sr. Pere Cervós:

Jo crec que aquest problema s'ha de tenir sempre dintre d'una globalitat de tots els sistemes educatius.

Potser estem incidint més, diguéssim, en el que és la pròpia Escola Andorrana, però, per exemple, sí que estem treballant amb els altres centres per poder fer aquest seguiment i treure conclusions.

Jo penso que aquí, al nostre país, al ser una societat petita, potser sí, els problemes per petits que siguin es fan grans. Però jo crec que això és positiu: primera: perquè ens en donem compte més aviat i, segona: perquè, potser, per poder aplicar abans la solució. I, en aquest cas, ho comparteixo. L'únic que no comparteixo, potser, són les felicitacions que, potser, són felicitacions de tots, i si aconseguim que aquest problema surti de les nostres escoles, jo crec que, aquí, a qui hem de felicitar és a tota la societat andorrana.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta? Sí, Sr. Vicenç Mateu.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Només, finalment, per manifestar, doncs, que efectivament, el Sr. ministre, doncs, té raó quan diu que és un... pot ser un encert de tots i pot ser un problema per a tots. Estem en una situació, diguem, incipient però aquells que, doncs, aquells que de forma vocacional es dediquen a l'ensenyament i estan a la primera línia, aquells que s'arremanguen davant dels problemes, sovint necessitarien que se'ls escoltés una mica més, i tenir una mica més de suport per poder fer front a problemes que, com vostè ha dit, tenen un urgent més enllà dels centres educatius.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre?

Alguna repregunta? No?

Bé, doncs, passem al punt número 14 de l'ordre del dia.

14- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 15 de març de 1999, relativa a la insuficiència de places de guarderia.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 10/1999, del 9 d'abril.

Exposa la pregunta el Sr. Vicenç Mateu.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, aquesta és una pregunta que fa referència a les guarderies.

Vaig a passar directament a la lectura.

Diu,

"Vist que en els darrers anys la població de les Valls ha augmentat de forma espectacular i que, sovint, les diferents administracions, i el conjunt de la societat no han pogut seguir amb la previsió esperada la cobertura de les demandes socials.

Vist que la població andorrana és essencialment una població jove i amb una ocupació laboral majoritària dels dos cònjuges.

Vist que una part important de la població és d'origen migrant i que, per tant, difícilment pot comptar amb l'ajut de familiars a l'hora de fer-se càrrec dels infants.

Vist que actualment la disponibilitat de places de guarderia sembla del tot insuficient, formant-se llargues cues d'espera i causant els problemes derivats d'aquesta situació que malmeten l'estat del benestar, en especial, en els sectors menys afavorits de la població.

Vetllant per la qualitat de vida i pel benestar de la societat andorrana.

Preguntem el que segueix:

No creu el Govern que la disponibilitat actual de places de guarderia és insuficient? Pensa el Govern emprendre alguna acció per corregir la situació? Ha adoptat el Govern alguna política d'estímul per afavorir la creació de noves guarderies des del sector privat? Creu el Govern en la possibilitat d'alguna política alternativa a la creació de noves guarderies? No pensa el Govern que caldria adaptar el calendari i els horaris de les guarderies a la realitat del calendari i els horaris laborals? Pensa el Govern emprendre alguna mesura a tal efecte?"

Bé, creiem que aquest és un tema important per una població que és majoritàriament jove, un problema al que cal donar-hi resposta al marge d'on siguin les competències estrictes des de les administracions i penso que si de veritat volem un Estat que sigui un Estat del benestar, doncs, tenim, tots els que estem aquí, tots els que estem en llocs públics, la responsabilitat cap a aquestes qüestions.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern... Sr. ministre de Sanitat teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep M. Goicoechea:

Gràcies, Sr. síndic.

Sr. Mateu, jo li puc dir que per la informació que disposem, hi ha avui a Andorra 585 places de guarderia.

Això, dit d'una altra manera, correspon a una capacitat per atendre el 40% dels nens i nenes que estan en edat d'anar a la guarderia.

Si és suficient o insuficient, jo no sóc qui per jutjar-ho, vostè ha expressat la seva opinió. Jo puc comparar això amb algun indicador d'algun altre país comparable, socialment i econòmicament. Al nostre; per desgràcia, aquests indicadors no existeixen o bé no estan al nostre abast, però sí que puc donar-li

com a referència, que si ens comparem amb els nostres veïns immediats del sud, podem dir que tenim un 20% més de places de guarderia, guardades les proporcions, naturalment.

El Govern ha fet el que creu que és la seva tasca en el camp de les guarderies, amb l'aplicació i el desplegament de la Llei de guarderies i el seu Reglament i, justament, durant aquest any, fa poques setmanes, s'ha conclòs la revisió anual de la situació de les guarderies... Vostè sap molt bé que la Llei de guarderies, el que pretén és definir molt clarament, limitar, també, l'accés de les persones que posen guarderies, i ser molt exigent en algunes condicions: tècniques, físiques, educatives, etc.. Hi ha una comissió de guarderies que vetlla pel compliment i per l'actualització de totes aquestes estructures. Li puc dir que l'última revisió ha estat força satisfactòria. Hi ha hagut una millora notable de totes les guarderies, i una altra acció que el Govern ha complert, ben avançadament els límits que se li proposaven en els textos legals, és l'acreditació, és a dir la formació prèvia, i després l'acreditació de la competència del personal que treballa en guarderies, per aquelles persones que no tenien les situacions adients -i això era un mandat, també- i que s'ha conclòs en els primers mesos d'aquest any.

Seguint amb l'ordre de les seves preguntes, un altre mecanisme de guarda d'infants, que està sent estudiat per la comissió tècnica i pel servei d'infància és la regulació de la guarda a domicili, d'infants.

Dic això... Això és una denominació molt genèrica, naturalment, el tema és complex. Tots hem tingut ocasió de veure en els mitjans de comunicació algun cas, per sort, extraordinari quant a la seva freqüència, i desagradable. Però hem d'entendre que regulant aquesta guarda a domicili, no hauríem d'entrar a regular la vida normal de les persones i de les famílies, un exemple: l'àvia que guarda el nen, potser, ho pot fer tranquil·lament com ha passat tota la vida, naturalment.

I per acabar: els horaris actuals de les guarderies són del 8 del matí a 8 del vespre, o fins i tot, cinc minuts abans de les 8 fins a dos quarts de nou del vespre. Aquest és l'horari real i entenem que les guarderies, que responen a les necessitats dels pares, que porten els seus nens, i que hem de considerar com els seus clients, responen a aquestes demandes, i que si aquest és l'horari real deu ser perquè la demanda més important s'ajusta als límits dins d'aquest horari.

Al Govern, la nostra opinió, és contrària a la que vostè exposa: en comptes d'allargar els horaris de guarderia perquè els nens s'hi estiguin més hores, el que hauríem de fer -i és el que es recomana a nivell europeu des de qualsevol instància al Consell

d'Europa, a la Unió Europea, i a qualsevol instància- és preocupar-se pel benestar de les famílies i dels individus, és aconseguir que els horaris laborals donin, a través de la seva flexibilitat, més oportunitats a pares o mares i als seus fills o filles de passar alguna estona plegats.

De moment és tot. Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Mateu teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

Sr. Goicoechea, miri, no em mal interpreti. Jo, potser... potser sóc jo que el mal interpreto a vostè, però, crec percebre un to, com si jo estès intentant jutjar si vostès ho fan bé o malament. No es tracta d'això, en absolut. Jo estic intentant, únicament, expressar la inquietud davant del que em sembla que és un problema, un problema existent, que té molta gent en aquest país, segurament, degut a l'estructura de la població d'aquest país, i que fa que sigui difícilment extrapolable una estadística d'un país veí tan important com Espanya, però amb una realitat molt diferent.

Repeteixo, no em mal interpreti... jo no dic si vostès fan bé, no fan bé... perquè m'ha semblat notar-lo, doncs, com a la defensiva. Jo crec que aquí, hi estem per mirar si podem trobar un millor tractament d'aquest problema. Per exemple: no em faci dir, a mi, coses que no he dit, com que els nens s'estiguin més hores a les guarderies... jo no pretenc això, en absolut!

Evidentment, jo estic molt d'acord amb vostè que l'ideal seria que els horaris fossin més flexibles. Vostè està al Govern, jo no, vostè té la possibilitat de modificar coses, que pot modificar, amb més facilitat que no pas jo.

Per tant, no em faci a mi aquest retret, vostè pot fer-ho en qualsevol moment. Ara bé, si això no es pot modificar, potser seria bo... potser seria bo que sí, que les guarderies s'adaptessin, al màxim, als horaris laborals perquè crec que haurien de donar, doncs, aquest servei.

En la pregunta, nosaltres, no només parlàvem de l'horari, sinó, també, parlàvem del calendari, i ens consta que algunes de les guarderies -crec... crec... no és una qüestió de blanc i negre- es podria estudiar si el seu horari anyal, el seu calendari anyal d'obertura, no es podria reajustar perquè, doncs, fos més adaptat, precisament, a les demandes d'una part important de la població.

Vostè ha fet referència, també, a altres mecanismes, nosaltres, no hem volgut parlar de mecanismes en concret, altres mecanismes de guarda d'infants. Bé, no hem volgut parlar de mecanismes, en concret perquè no som experts i li deixàvem, precisament, doncs... obert a dir una possibilitat que la gent que hi entén de veritat puguin pensar, si no hi ha altres vies, per afrontar aquest problema que no sigui, doncs, l'obertura de nous centres.

Pensem, per exemple, en què... un suggeriment, podria ser: constatem que hi ha un capital de gent gran, de gent de la tercera edat, molt dinàmic, amb moltes ganes de fer coses que, possiblement, es podria mirar des del Ministeri de Benestar Social d'aprofitar, en la mesura en què això fos possible, la seva disponibilitat. És a dir, és una pura exploració de si hi ha vies alternatives que no passin per la creació de centres.

Bé, això és tot. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre, voleu contestar?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep M. Goicoechea:

Si és una qüestió de to o d'actitud... Vostè sap que desgraciadament les catecolamines com l'adrenalina, no les controlem, surten com surten...

(Se sent riure)

... Però, em penso que en el fons entenc la seva actitud -no només el seu text. Li he parlat de mecanismes on vostès diuen polítiques. Jo agrairia, i ho dic molt sincerament -estic a la seva disposició per discutir amb detall coses més tècniques, i que proposaré als meus serveis perquè treballin millor... Jo no conec el detall que vostè em diu dels calendaris, però el que sí que li puc dir és això: entenem que les guarderies, on l'acció del Govern és sobretot d'afavorir que quan s'obren, s'obrin correctament, i que quan estan obertes funcionin correctament -que és el que és normal que sigui així. Totes les decisions de preu o d'horari, etc, són decisions que estableixen els responsables de la guarderia amb els seus clients.

Això és així, si ha de canviar, doncs, ara mateix, jo no tinc una opinió sobre això... però això és així i, insisteixo, jo crec que la gent que té demandes a fer sobre horaris, o sobre calendaris ho deu estar expressant a les seves guarderies i que, per tant, deuen d'estar arribant als acords suficients.

El que sí que vull afegir -que no li he dit abans- és que entre les diferents prestacions socials, que estan

regulades pel Reglament corresponent, n'hi ha una de molt específica per ajudar, justament, a anar a la guarderia a persones que no tenen els recursos econòmics. És a dir, que el problema per dur una criatura a la guarderia, com vostè diu, segurament, és més la falta d'una plaça que no pas el cost, o la falta de mitjans per anar-hi.

Tanmateix, sobre el principi de la seva pregunta: quantes places són suficients? Nosaltres no tenim resposta. Però estem segurs que no és correcte partir del principi que cada nen o nena amb edat d'anar a la guarderia ha de tenir una plaça perquè el seu lloc és aquest.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Si no hi ha cap repregunta passem al punt número 15, i últim punt de l'ordre del dia.

15- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Jordi Torres Alís, Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Mateu Zamora i Simó Duró Coma, consellers generals, per escrit de data 30 de març de 1999, relativa a l'acord de cooperació amb la Unió Europea.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 10/1999, del 9 d'abril.

Exposa la pregunta el Sr. Jordi Torres. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Si em permet, Sr. síndic, voldria afegir una breu justificació a la presentació d'aquesta pregunta.

En primer lloc, que quedi clar, que cap dels signants posa en dubte la facultat del Govern de dirigir la política internacional d'Andorra. Dirigir, però, no vol dir fer el que li sembla. Una gran part dels acords internacionals que el Govern d'Andorra vulgui subscriure en nom de l'Estat ha de merèixer, abans, de l'aprovació per part de la majoria absoluta d'aquesta Cambra.

El fet que l'actual Govern disposi d'aquesta majoria absoluta que li dóna suport -pensem- no ha de significar, a la pràctica, que no hagi d'informar el Consell General, encara que sigui a través de la comissió creada especialment per col·laborar amb

vostès. I recordo l'enunciat aprovat per unanimitat l'estiu passat "en l'estudi de les possibilitats perquè Andorra trobi una millor adequació a l'entorn europeu".

Estudiar les possibilitats vol dir -al nostre entendre- analitzar-les, una per una, i valorar-les degudament. De les declaracions de diferents membres del Govern i, en concret, el titular de la cartera de política exterior, se'n dedueix, clarament, que l'executiu ja té decidit que la millor adequació a l'entorn europeu passa per signar un acord d'associació amb la Unió Europea.

Suposem que la utilització d'aquest terme no deu ser un *lapsus lingüi*, perquè el ministre de Relacions Exteriors del Govern del Regne d'Espanya, en declaracions publicades al diari El País, el 14 d'aquest mes, també el va utilitzar en referir-se a l'entrevista mantinguda amb el Sr. Pintat.

Vostès saben que un acord d'associació és una figura jurídica molt concreta, i que no pot ser assimilable, de cap manera, al terme genèric d'un acord de cooperació, terminologia que vostès també han utilitzat en diferents ocasions començant pel discurs programa del cap de Govern, i amb la qual, vist el seu abast limitat, hi podem estar d'acord.

Volem significar, també, que el fet de posar aquesta pregunta no vol dir que estiguem en contra o a favor de la signatura d'un acord d'associació amb la Unió Europea. Només volem deixar clar que una cosa són les seves declaracions de bones intencions i l'altra els fets.

En el debat sobre l'orientació política del Govern, del 30 de juny de l'any passat, se'ns deia: "s'imposa un profund canvi de mentalitat, i això no es decreta, només pot ser el resultat d'una reflexió tan lliure com valenta de tot el conjunt de la societat andorrana". Com poden pretendre saber en què pensa el conjunt de la comunitat si comencen per negar als membres de l'oposició d'emetre la seva opinió.

Vostès estan decidint el futur d'Andorra tenint, només, en compte l'opinió d'una minoria de la població. No em sembla just, ni correcte, ni digne d'un estat democràtic... un bon Govern és el que dirigeix la política nacional i internacional. Però no deguem utilitzar el mateix diccionari quan mirem el significat de la paraula "dirigir". "Dirigir" per nosaltres vol dir fer arribar, en un lloc determinat, de la millor manera possible, en una empresa que decideix el lloc determinat on caldrà arribar normalment. No és el director sinó el consell d'administració, i no vulguin veure aquí un símil ni cap connotació especial.

L'inici de les converses per la consecució de l'acord comercial del 1990 amb la Comunitat Econòmica

Europea va merèixer diferents reunions del Consell General en les que, aquest, analitzà i aprovà diverses propostes del Govern.

Ens poden dir que les circumstàncies han canviat, però convindran amb nosaltres que aquella manera d'actuar aportà una imatge i un sentiment d'unitat que, evidenciat als nostres interlocutors, segurament, jugà a favor d'Andorra.

L'acord que ara es pugui negociar serà almenys tan important com aquell. Amb la seva manera d'actuar estan desaprofitant l'oportunitat que Andorra es presenti a Europa amb una sola veu.

Reiterem, per acabar, que no està al nostre ànim posar aquesta pregunta, menystenint les atribucions del Govern. Pensem, però, que aquest és realment un tema d'estat. Si per a qüestions que podien ser resoltes amb un decret ens han de demanar la nostra opinió, amb més raó ho haurien d'haver fet en aquest cas. Portar el debat al Consell no vol dir portar el debat al grup que té la majoria al Consell i, després, formalitzar en sessions de tràmit, els acords presos.

Esperem que en la seva resposta ens podran justificar, de forma convincent, la seva postura i, aquí, les nostres preguntes, Sr. ministre, que espero que les contestarà.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. ministre de Relacions Exteriors. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Albert Pintat:

Gràcies Sr. síndic.

Permeti'm, prèviament, una consideració sobre el periodisme polític que ha instaurat, amb l'ajuda de tots, una mena de debat extraparlamentari a través de diaris interposats.

Té els seus inconvenients, però, certament, comporta el gran avantatge d'apropar el debat polític al ciutadà, i això sempre és bo, tot i que, de vegades, el missatge arriba un xic desdibuixat.

No és ben bé el mateix una declaració en directe, o un article signat, que una frase recollida en el marc d'un esdeveniment aliè a la pregunta formulada. En aquest cas era la cerimònia de presentació de cartes credencials dels ambaixadors davant S. E. el copríncep Episcopal.

És sempre per iniciativa i llibertat professional del periodista, i els ministres s'esforcen en contestar el millor que poden.

Primera pregunta, doncs: les relacions amb Europa conformen un capítol important dins de la línia d'actuació del Govern expressada, ja, en el debat d'orientació política celebrat en aquest Consell, el passat 30 de juny, i, entre altres, el cap de Govern va dir i ho cito:

"Hem de ser capaços de fer un punt i apart i, aprofundir la nova posició i relació d'Andorra amb la Unió Europea. S'ha de fer un tractat diferent a l'actual que anticipi la problemàtica que, de manera inevitable, arribarà a l'entorn del respecte de les bases de la lliure circulació i de la claredat econòmica.

El criteri del Govern és que la bona adequació d'Andorra a Europa passa per l'obertura d'un procés negociador.

Preparar-se per aquesta negociació és avui l'essència de l'orientació política d'aquest Govern." Fi de citació.

Subratllo la paraula "preparar-se", perquè és la que més bé expressa el moment present, en el sentit que el Govern es prepara, es documenta, recull opinions a Andorra, a París, a Madrid i a Brussel·les, i s'informa a fi de disposar dels elements necessaris perquè el debat, en el si d'aquesta assemblea i en les comissions, sigui el més ampli i ric possible.

En aquest mateix sentit en la darrera sessió del passat 4 de març el Govern digué -i cito-:

"Andorra té, avui, una política econòmica exterior d'adequar-se a la Unió Europea en el marc d'un règim que mantingui, i preservi la nostra especificitat. No hi ha altre camí, i no en veiem d'altre.

Perfeccionar la lliure circulació de mercaderies, en l'eliminació de tràfics il·lícits i dels seus efectes perversos, és una condició necessària, i creiem no suficient per ampliar negociacions amb la Comissió Europea en altres àmbits d'interès, com la circulació de persones, transports i serveis." Fi de citació.

La línia d'actuació, doncs, és, per tant, la ja anunciada en l'orientació política feta pel cap de Govern.

Pel que fa a la segona pregunta, el Govern, certament, comparteix el sentiment dels signataris de la pregunta, i confirma que no iniciarà cap negociació amb la Unió Europea sense que, prèviament, rebí d'aquesta il·lustre assemblea, el mandat necessari per a una actuació exterior, tan determinant per a l'economia andorrana com condicionant pel futur de l'Estat. És un mandat que haurà de resultar d'un debat parlamentari profund i complet, i puc avançar que serà aquest el tema principal del proper debat d'orientació política que el cap de Govern presentarà al Consell General abans de la fi del present període de sessions.

El Govern recorda: la resolució transaccionada amb la qual es va cloure el debat d'orientació política de l'any passat, l'acord de creació - que vostè citava, Sr. Torres- d'una Comissió especial per col·laborar amb el Govern en l'estudi de les possibilitats perquè Andorra trobi la millor adequació a l'entorn europeu i, també, per col·laborar amb el Govern en l'inici d'un procés negociador per una bona adequació de les relacions econòmiques d'Andorra amb Europa.

El Consell General va mandat aquesta comissió per unanimitat, per a col·laborar amb l'executiu en aquesta gens fàcil tasca d'adequació a Europa. Sr. síndic i Sr. president Martí, mandat que, creiem, no està pas exhaurit!

El Govern manifesta, avui, una renovada voluntat de franca i lleial col·laboració, i espera que les futures negociacions i relacions amb Europa es recolzin en una base sòlida de consens parlamentari. És una tasca que s'allargarà almenys durant dues legislatures, tant pel seu contingut com per les seves imbricacions, de tots tipus, que imposen al conjunt dels parlamentaris de donar-nos una nova oportunitat per treballar plegats.

Ja sé que demanar consens en política exterior és fàcil i, fins i tot, muda.

Assolir-la -ja ho hem demostrat- és molt més difícil, i no hi estem gaire avesats.

Tant els bancs de la dreta com els de l'esquerra, com els d'aquesta taula som conscients de la responsabilitat i transcendència d'unes decisions que determinaran el futur, la prosperitat i l'estabilitat del país.

El temps inconfortable de prendre decisions se'ns acostava.

Moltes gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jordi Torres voleu contestar?

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Lamento dir-li, Sr. ministre, que les seves explicacions no es corresponen a les seves actuacions.

Quan vam proposar la creació d'una comissió especial que tractés sobre la possible integració d'Andorra dins de l'espai econòmic europeu, que vam sotmetre a l'aprovació de la Cambra, dèiem que les funcions de la comissió haurien de ser d'estudiar les possibilitats i conveniències que suposaria el fet que Andorra s'integrés dins de l'espai econòmic

europèu i el seguiment de les negociacions amb la Unió Europea.

Tanmateix, malgrat ser la nostra proposta raonada i concreta, per tal de poder assolir una unanimitat, en l'acord de creació d'aquesta comissió, no ens vam oposar a la modificació d'aquest redactat. El que finalment es va aprovar, preveu -com ja s'ha dit a l'objecte principal de la pregunta- que la comissió ha de col·laborar amb Govern en l'estudi de les possibilitats per adequar Andorra a l'entorn europeu. I la paraula "estudi" vol dir el que vol dir.

Que nosaltres sapiguem, no s'ha col·laborat amb Govern en cap estudi, però constatem que la decisió per obtenir millor adequació a l'entorn europeu ja s'ha pres.

Ho repetim, malgrat les seves explicacions no ens han convençut. Les bones paraules fa dies que no ens les creguem i, malauradament, els fets són els que són. Només van estar d'acord amb la comissió especial per les relacions amb Europa per poder implicar tot el Consell en un problema que havien provocat vostès mateixos: el de la passivitat en el tabac.

Un cop que sembla que el tema ja està resolt, tot aquest reguitzell de bones intencions s'ha oblidat.

La nostra intenció en presentar i votar la creació de la comissió era una altra. Només preteníem correspondre, de la manera més assenyada possible, a la demanda del poble andorrà, de deixar de banda interessos partidistes en temes d'estat, sobretot en aquells que ens impliquen a l'exterior del país. Potser no se'ns va interpretar bé, o no vam saber transmetre el missatge adequat. De qualsevol manera, el resultat és que en poques reunions de la referida comissió, el tema d'anàlisi no ha estat mai l'encaix d'Andorra dins del context europeu. I això fa que, avui, ens qüestionem un interès que els treballs -entre cometes, diria- d'aquesta comissió, tinguin una continuïtat. El Consell General va ser el qui la va crear i el qui haurà de decidir-ne la dissolució, però, com que pensem que la nostra aportació no servirà de res, i per molt que es vulgui fer creure el contrari, anunciem des d'ara en endavant: no assistirem a les reunions de la mateixa que, eventualment, es puguin convocar.

Pensem que si hi ha alguna qüestió que el Govern creu que val la pena que sigui sotmesa, -cosa que dubtem- pot fer-ho a través de la Comissió Legislativa de Política Exterior, on els hi donarem, gustosament, el nostre parer.

Ens dol, avui, anunciar aquesta decisió, però les seves actuacions ens hi ha abocat. Recordi'n que fa uns anys, quan érem a l'oposició, vostès parlaven de prepotència del Govern. Com hauríem de qualificar avui la seva actitud? La nostra intenció és continuar treballant pel bé del país, no pel bé de certs interessos.

El dia que de forma sincera pensin que la nostra opinió pot ser útil, no dubtin que ens tindran a la seva disposició. Mentrestant, prenguin les decisions que vulguin, i si ho consideren oportú ja ens n'informaran.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre voleu contestar?

El M. I. Sr. Albert Pintat:

Sí, Sr. síndic.

Em sorprèn la rèplica, que sembla que no hagi escoltat el que acabo de dir, perquè, realment, el Govern reconeix que reclamar, sol·licitar i evocar un consens parlamentari en política exterior és molt fàcil i costa molt, perquè aquest país no té cultura de consens en política exterior, i tan necessària que és. I aquí diguem un altre cop que fem una altra crida al consens, i a treballar plegats, perquè no és un treball d'aquest consell ni d'aquest Govern. Aquest Govern enceta una negociació que durarà almenys dues legislatures, independentment del qui estigui assentat al capçal d'aquesta cadira... i, segurament serà el que ho signarà.

Em sorprèn que dubti de la nostra sinceritat. El que sí que reconec és que, els uns i els altres, amb la feina que hem fet durant aquests vuit mesos no hem estat gaire destres i, segurament, per la part que em toca jo aporto la part de culpa que em correspongui, però crec que estàvem tots massa afectats per la nicotina, i no massa respectuosos del mandat que ha de col·laborar per una adequació global de l'Estat andorrà amb una Europa que, cada dia, constreny més les obligacions polítiques internacionals d'Andorra, que potser, no havien entès ben bé ni els uns ni els altres, al que comporta d'actuació.

(Se senten veus)

En aquest cas li torno a renovar l'ofertament del Govern d'una franca i lleial col·laboració, i crec que faríem, tots plegats, un mal servei a Andorra si ja prejutja que no hi ha voluntat de donar-nos una segona oportunitat.

Llavors, ratifico que el Govern té sincerament aquesta oportunitat, i vostè dependrà de com rebí aquest ofertament.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Sr. Jordi Torres teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies, Sr. síndic.

Sí, Sr. Pintat, l'he entès molt bé, però resulta que les explicacions que vostè em dona no són les mateixes que les actuacions que vostè té, o que des del Govern es té, ni les declaracions que vostè diu que la premsa li deformen, no és veritat! Perquè en directe, a la televisió, el ministre Casadevall va dir que el Govern feia la política que entenia que havia de fer...

No, no, si ho entenem molt bé això, però bé, ja que ho volen fer sense consultar, llavors continuïn fent-ho sense nosaltres, Sr. cap de Govern... no em digui que sí...

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol contestar? Sí, Sr. cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Si el portaveu del Govern diu que fem la política que entenem que hem de fer és la pura veritat. Tots els grups parlamentaris i tota la gent que governa fa la política que creu que ha de fer, sinó malament aniríem, perquè seríem com esquizofrèncics: fent una política i pensant en una altra. Això és clar. I l'oferiment que ha fet el ministre de Relacions Exteriors, l'ha fet i vostè no l'ha sentit, no l'ha volgut escoltar, perquè la seva contesta ja la portava escrita, la rèplica. Per tant, la decisió ja l'havia pres abans, és a dir: fa una pregunta, espera la contesta del Sr. ministre -que potser no l'ha escoltat prou-, però contesta el que vostè portava escrit... i és evident que no ha escoltat l'oferiment que ha fet el ministre, perquè ja ho havia decidit, abans, vostè amb el seu grup, com és natural. A partir d'aquí, jo ho lamento i insisteixo. M'agradaria que rectificuessin, i que acceptessin la franca i volguda col·laboració del Govern en aquest tema junt, naturalment, amb el Grup Lliberal, per la part que li correspon, que la saben que la tenen vostès. Si això pot ser així, molt bé! Si no pot ser així, hi ha una Comissió de Relacions Exteriors, al Parlament, naturalment. Però és llàstima que s'hagi de menystenir una iniciativa que es va prendre ara fa un any, tot just, sense poder tenir l'oportunitat de tirar endavant, pel fet que ha dit, molt bé, el Sr. Pintat: la intoxicació que hi ha hagut durant tot aquest temps era nicotínica i, per tant, ara ja no és, aquí, aquesta part del problema i, per tant, crec que seria el bon moment per fer aquesta feina, conjuntament, si és possible, i si no, assumirem la responsabilitat que ens correspon, és clar, Sr. Torres.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Antoni Martí havíeu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

A veure, com a president de la Comissió Especial de Relacions amb Europa solament em cal lamentar que els companys de l'AND de forma voluntària vulguin abandonar aquesta Comissió.

Des de les files lliberals, el que demanem al grup majoritari de l'oposició és que reconsiderin la seva posició, perquè més enllà dels mals entesos, em sembla que haurien de tenir per sobre el que és Andorra.

De totes maneres, si això no fos possible, demanaria i apel·laria la responsabilitat dels altres grups de l'oposició, de tal manera que tots plegats tirem endavant coses que van molt més enllà, penso jo, que la política lliberal, perquè, potser, en la pròxima legislatura les urnes no ens afavoriran i, potser, vostès tindran la responsabilitat de governar aquest país. És un procés llarg que necessitem de tots i, doncs, faig una crida, almenys, a què l'AND pugui reconsiderar la seva posició i, en tot cas, penso que dins de la comissió -perquè em consta- hi ha persones amb un alt nivell de responsabilitat, que em sembla que faran el suficient, perquè, més enllà de les baralles polítiques, l'interès d'Andorra quedi preservat per l'interès del futur encaix amb Europa que, dit passant, no és pas evident que l'haguem de signar nosaltres, amb tot cas, qui ho signarà serà l'Estat andorrà.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu heu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

El Sr. Antoni Martí ha parlat com a president de la Comissió, i jo parlaré com a ex-vicepresident de la Comissió, especialment perquè la intervenció del ministre Pintat, fa un moment, que sense perjudicar que el company Jordi Torres -com que se li feia greuge ara, no l'hagi escoltat, que jo estic convençut que sí que l'ha escoltat, i amb molta atenció, igual que ho hem pogut fer tots els que estem en aquesta sala. Doncs, la intervenció del ministre Pintat em fa parlar que em considero ex-vicepresident d'aquesta Comissió. Fixeu-vos tots que -i el Diari de Sessions així ho portarà- el Sr. Pintat quan ha volgut fer una

invocació al fet que la Comissió no ha exhaurit el seu mandat, només s'ha dirigit al Sr. síndic i al Sr. president de la comissió...

Bé, doncs, aquest ha estat el procediment, però... No! Jo no he demanat la paraula per parlar d'això. He demanat la paraula per parlar una mica d'aquest consens, perquè aquí, com que sembla que estem fora de procediment, doncs, parlarem una mica de tot.

La intoxicació nicotínica, jo no sóc dels que l'han tingut mai, ni en sentit propi perquè no he fumats mai, ni en el sentit figurat perquè mai he estat vinculat directament ni indirectament amb qüestions nicotíniques. El que sí que em preocupa és la qüestió del consens.

Diu el ministre que no tenim tradició de consens. Jo crec que el ministre hauria de dir que els lliberals no tenen tradició de consens en política exterior, perquè com ja he dit en altres ocasions i recordaré avui, aquí, en la legislatura anterior, el president de la Comissió d'Exteriors era del grup que havia donat la majoria al Govern i el vicepresident, per voluntat d'aquesta majoria, era de l'oposició. Quan vostès van arribar i van constituir la Comissió d'Exteriors van trencar aquesta petita tradició de consens en política exterior, i van imposar l'anivelladora. Tant va ser així que la Comissió d'Exteriors, que recordaré que fa un any i un mes, avui, que no s'ha reunit, doncs, no ha pogut funcionar, perquè no hi ha hagut manera d'intentar fer una política de consens dins d'aquella Comissió i, per això es va crear aquesta segona Comissió. I en aquesta segona Comissió, doncs, tampoc ha funcionat el consens, i no ens en vulgui fer greuge a nosaltres, tot i que ara ja he vist que assumia el ministre una part de la *mea culpa*, perquè nosaltres hem d'assumir la nostra part de culpa per al consens. Jo no he fet declaracions de premsa d'aquestes que diu el Sr. ministre que es retallen i queden... sinó que jo he fet un escrit a la premsa firmat, i he dit el que ara tornaré a dir aquí: que el consens es construeix cada dia, i qui l'ha de construir, si vol, és el Govern i la seva majoria. Si no es fa que l'oposició participi en saber directament els problemes, si no es vol que l'oposició en la seva petita responsabilitat, i la seva petita i minoritària participació, participi en l'elaboració de la política de l'Estat, és que no es vol el consens.

La Comissió especial es va crear per això, si no s'ha pogut fer això... perquè el mandat de la Comissió no és que no estigui exhaurit, és que no està ni encetat, perquè la comissió no ha pogut treballar, i si no ha pogut treballar jo no crec, almenys, per la part que a mi em pertoca, que sigui per culpa de la força política que jo represento.

Jo crec, sincerament, que, aquí, han fallat altres coses, i ha fallat la falta de transparència en la

voluntat d'informar a la Comissió, perquè si se l'hagués informat, les dos preguntes que hem discutit avui, aquí, tant la de l'euro com la d'aquesta no haurien existit, perquè la Comissió hauria complert amb el seu mandat... que no té res a veure amb la nicotina, precisament.

Però és clar, aquí s'ha volgut *marejar la perdiu*. Jo crec que el conseller Jordi Torres ho ha explicat molt bé. Nosaltres no discutim qui ha de negociar. Jo no he sentit mai a ningú dels qui seuen aquí, en aquest costat del banc, per molt que els portaveus del Govern i els seus lletraferits hagin dit, i escrit que el que es volia era anar a negociar en lloc del Govern. Ningú de l'oposició ha dit que vol fer de Govern!

No és algú el que ens preocupa, el que ens preocupa és el què..., i el que no podem fer és anar a les palpentades, i no saber què és el que s'ha d'anar a defensar, i quin és el procés negociador. Perquè el que interessa els ciutadans no és el qui anirà a posar allí la firma, sinó el futur econòmic d'Andorra, el problema és aquest.

Aleshores, si es vol consens s'ha de treballar d'una altra manera. Aleshores, no ens facin a nosaltres els responsables del que el Sr. president de la Comissió, doncs, ens vol fer responsables, ara, amb les seves manifestacions. Jo crec que, aquí, no hi ha ningú que hagi perdut el seny, -en tot cas en aquest costat de la sala no he vist a ningú que l'hagi perdut- i el que hauríem de fer és intentar reconstruir alguna cosa si vostès volen; però, la paraula la tenen vostès.

Jo estic d'acord amb el que ha dit el conseller Torres: de la manera que ho han portat fins ara, això només podia fer que anar cap al fracàs.

Una bona idea s'ha ensorrat... Què vol que li digui! Doncs, potser en construirem una altra, i si no es pot construir, doncs, cadascú sap la representació que té i l'obligació que té.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Josep Dallerès heu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Jo no porto res escrit, i no formo part de la Comissió d'Exteriors, però sí que recordaria... és, essencialment... Vista la declaració del Sr. Martí -perquè queda molt bé aquí de fer un discurs com el que ha fet- però és la crònica d'una cosa que es va anunciar.

Jo, personalment, fa bastants mesos, el vaig anar a trobar, demanant-li que reconduís el que estava passant a la Comissió...

Ha perdut la memòria...? Què estrany... Què hi farem!

Jo personalment, el vaig anar a trobar -i això va passar a fora d'aquesta casa- dient d'intentar no utilitzar la Comissió per problemes de nicotina, perquè sinó passaria el que està passant avui.

Llavors, és molt bonic fer aquests discursos, queda molt bé. De demagògia tothom en sap fer -si se'n vol fer- però toquem de peus a terra, la realitat és que aquesta Comissió no ha funcionat, i no per la gent que està, aquí, en aquest costat. Som els que la vam proposar, perquè dins de la Comissió d'Exteriors no funcionava el diàleg.

Actualment, si realment comptem per alguna cosa els que estem a l'altre costat, tenen possibilitat, hi ha una Comissió d'Exteriors. Demostrin que realment volen el consens... Demostrin-ho.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Mateu heu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, el que jo voldria manifestar, també, com a membre d'aquesta Comissió, és que jo comparteixo el diagnòstic que fa el Sr. Bartumeu que no s'ha pràcticament encetat la feina que calia fer en aquesta Comissió, tal com deia ara, també, el Sr. Dallerès.

Jo crec que hem estat molt centrats en el tema del tabac. L'objectiu de la Comissió crec que era un altre i, a excepció, pràcticament, d'un seminari en el qual, crec, que vam poder començar a treballar amb uns assessors, ens hem passat la majoria de les reunions tirant-nos els plats pel cap, i responent a la Comissió d'allò que, prèviament, havíem anat dient en els mitjans de comunicació.

Bé, jo penso que, contràriament al que molta gent pensa, és prou difícil fer política a Andorra, no és pas tan fàcil ni tan agradós. I per fer política, de la manera com penso, que l'estem fent tots plegats, últimament, doncs, crec que encara es fa més difícil, i que la veritat és que vénen ganes de fer altres coses.

Aleshores, el que jo voldria és... jo penso que si val la pena, doncs, que ens dediquem a això. Crec que el país està en un moment delicat, en un moment que és una cruïlla de camins, i que requeriria, que per part de tots... de tots, doncs, fóssim capaços de fer un esforç, deixant de banda els interessos concrets dels partits i del Govern... i dels diferents partits, per

donar resposta a una sèrie de problemes que són els que afecten de veritat al ciutadà.

Jo voldria, per tant, doncs, demanar que ens donéssim tots una altra oportunitat de tornar a començar. Jo no sé si la Comissió en la que hem estat ara, doncs, és difunta o encara no ho està. Doncs, si ho és, creem-ne una altra. Però, em sembla que valdria la pena que no tiréssim avui, aquí, la tovallola, i que penséssim que tenim una feina, doncs, important a fer. I, per part nostra, des del nostre partit, doncs, nosaltres serem en una comissió, volent-hi col·laborar obertament, evidentment si hi són tots els altres grups als quals, en la mesura de la nostra petita força, doncs, exhortem a què hi participin d'una manera lleial i franca.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Antoni Martí heu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

Jo no sé si el que diré és políticament correcte o no, però, en tot cas, m'ho fa dir una mica la intervenció final del representant d'IDN, amb el qual ens uneix moltes diferències ideològiques, i amb el qual hem tingut, moltes vegades, molts enfrontaments, però que li reconec que en el si de la Comissió sempre ha tingut un tarannà dialogant. I, això, em fa dir, -i és per això que dic, que potser, no és políticament correcte- jo no sé si nosaltres tenim la culpa o no, en tot cas, el que sí que li puc dir és que el Sr. Agustí Marfany i jo mateix, en representació del Grup Parlamentari Lliberal en el si de la Comissió, hem fet honestament, i ens hem esforçat al màxim perquè aquesta Comissió funcionés.

I, potser, ja m'hi puc ficar jo personalment, però, en tot cas, en aquest cas, no hi poso el Sr. Vicenç Mateu. Em sembla que de vegades les comissions funcionen segons les persones que hi han.

Gràcies Sr. síndic.

(Se senten veus)

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

A veure, jo no cauré en el joc de les al·lusions personals, al nivell que les està portant el company Antoni Martí que, manifestament, avui no té un bon dia, perquè abans ha dubtat sense tenir el micro obert, però, que suposo que sortirà al Diari de Sessions, sobre l'enteniment dels que érem en aquest costat de la taula i, ara, dubta de les actituds de les persones que érem a la Comissió... Jo no li faré greuge d'això. Li faré un greuge que està en les actes de la comissió repetidament. El problema no ha estat ni el Sr. Marfany ni ell. El problema ha estat la seva relació, la relació del Grup Lliberal amb el seu Govern... que és el seu Govern. Aleshores, si ell no ha estat capaç, políticament, de reconduir la situació no ens n'ha de fer greuge a les persones que ara desqualifica tan alegrement. Jo crec que, aquesta, és una qüestió política, i no de persones, i aquí que *cada palo que aguante su vela*.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, Sr. Simó Duró.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies Sr. síndic.

Jo, només voldria aportar algun element, perquè arrel de les declaracions que va fer el senyor ministre a la premsa, se'm va exaltar una mica la sang i, evidentment, que vaig parlar-ne amb els companys de Nova Democràcia, i amb els altres. I en aquells moments, ja he de dir que -almenys per jo- els hi demanava -almenys, ja que eren ells els que em representaven en aquesta Comissió, ja que jo no tinc dret a assistir-hi com a conseller independent- que marxessin. I he de dir que els companys, també, de l'AND, amb els qui vam parlar, van ser ells que van dir: "no, això sí que no ho podem fer". Però em dono compte que han paït tot el que no es podia pair i, avui, us ho han posat a sobre taula.

Té raó el Sr. Dallerès quan us recorda que aquesta Comissió -en un moment heu dit i, entenc, si l'assumpte de la nicotina, com heu dit, ja està resolt- no tindria més motiu d'existir ja que, com heu dit, només us preocupava, i us desintoxicava el fet d'estar desintoxicats, havent resolt el problema del tabac. Semblaria que aquesta Comissió, evidentment, de la manera que funcionava ja no tindria més interès a viure, tot i que fóssim nosaltres que la proposéssim, i, també, he de dir -perquè ho he dit una vegada i ho tornaré a dir una altra vegada, almenys d'aquest costat- que hi havia molta gent -dos, almenys- que se'ls hi va fer molt costa amunt d'utilitzar la paraula "de col·laboració", perquè aquesta paraula, a unes persones que ens portaven a l'estac, a cada moment, i que feien passar només amb la llei dels 17, feien passar tot el que volien, això doncs, no era del nostre grat, i no ho podíem admetre.

Llavors, jo, què és el que diré? Que si, vertaderament, aquí, els companys no hi van, ho entenc plenament, i em sentiré plenament recolzat, tot i que veig la gravetat d'aquesta qüestió. Que no assisteixin més en aquesta comissió i, llavors, fer vots perquè en surtin d'altres, si és que pot ser, si sou dialogants... si sou dialogants... és a dir, posant en pràctica tota aquella *quiriel·la* de coses que heu dit. Sr. ministre, demostreu-ho, i llavors la gent podrà seguir. Del contrari, jo el que sí que us he de dir, és que si mai pertanyés a aquesta Comissió no m'hi veuríeu més, i ja hauria donat la negativa.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Si no hi ha cap altra intervenció, doncs, moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(Són les 20.25 h)